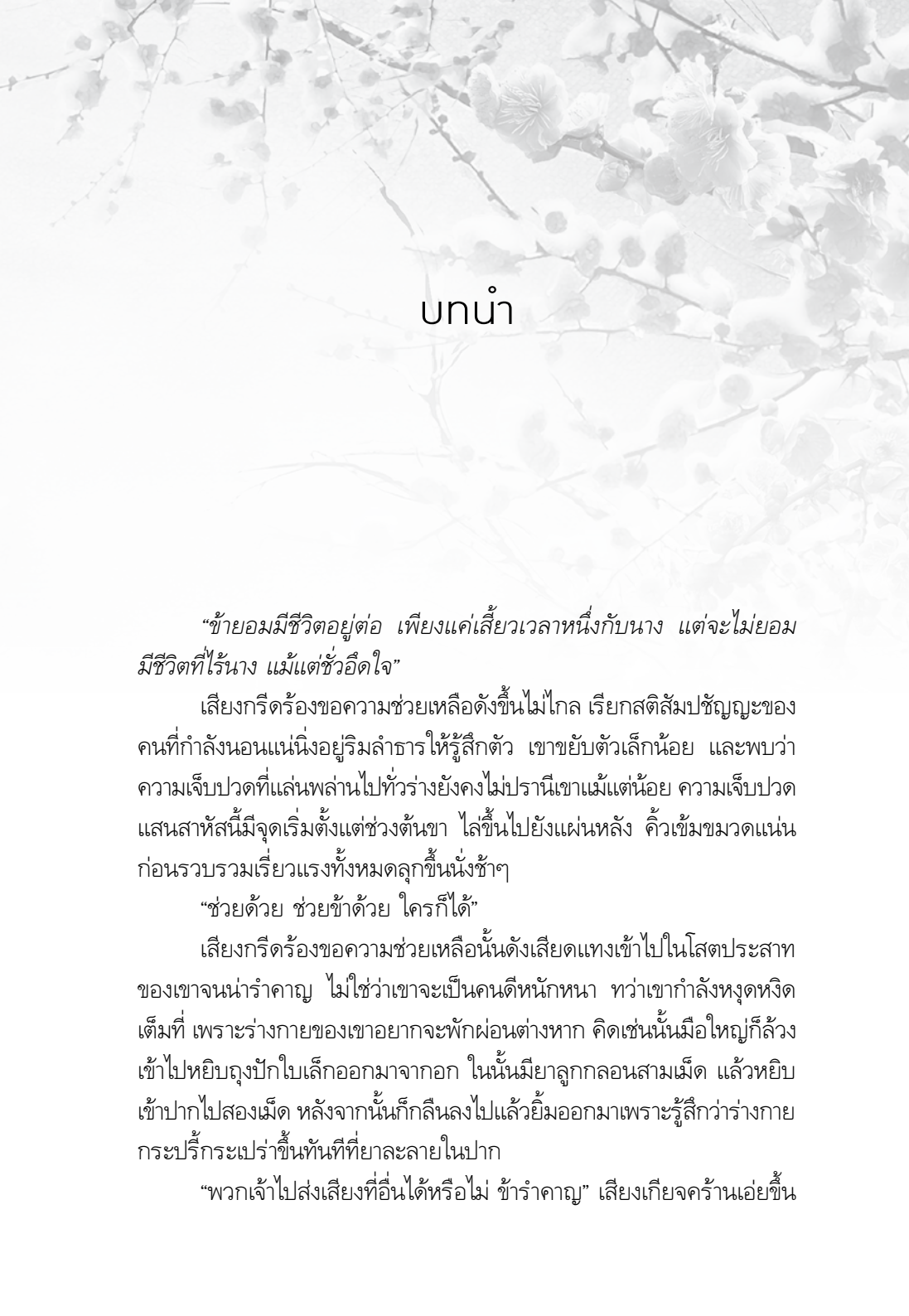

Princess

ทับทิม เส่นฟ้า

หน้า

ยายอมมีชีวิตอยู่ต่อเพียงแค่สี่ขวบลาหนึ่งกับนาง
แต่จะไม่ยอมมีชีวิตที่ไร้นางแม่แต่ชั่วชีวิต

บทนำ

“ข้ายอมมีชีวิตอยู่ต่อ เพียงแค่เสียเวลาหนึ่งกับนาง แต่จะไม่ยอมมีชีวิตที่ไร้นาง แม่แต่ชั่วจิตใจ”

เสียงกรีดร้องขอความช่วยเหลือดังขึ้นไม่ไกล เรียกสติสัมปชัญญะของคนที่กำลังนอนแน่นิ่งอยู่ริมลำธารให้รู้สึกตัว เขาขยับตัวเล็กน้อย และพบว่าความเจ็บปวดที่แล่นพล่านไปทั่วร่างยังคงไม่ปรานีเขาแม้แต่น้อย ความเจ็บปวดแสนสาหัสนี้มีจุดเริ่มต้นตั้งแต่ช่วงต้นขา ไหลขึ้นไปยังแผ่นหลัง คิ้วเข้มขมวดแน่นก่อนรวบรวมเรี่ยวแรงทั้งหมดลุกขึ้นนั่งช้าๆ

“ช่วยด้วย ช่วยข้าด้วย ใครก็ได้”

เสียงกรีดร้องขอความช่วยเหลือนั้นดังเสียดแทงเข้าไปในโสตประสาทของเขาจนน่ารำคาญ ไม่ใช่ว่าเขาจะเป็นคนดีนักหนา ทว่าเขากำลังหงุดหงิดเต็มที่ เพราะร่างกายของเขายากจะพักผ่อนต่างหาก คิดเช่นนั้นมือใหญ่ก็ล้วงเข้าไปหยิบถุงปักใบเล็กออกมาจากอก ในนั้นมียาลูกกลอนสามเม็ด แล้วหยิบเข้าปากไปสองเม็ด หลังจากนั้นก็กลืนลงไปแล้วยิ้มออกมาเพราะรู้สึกว่าร่างกายกระปรี้กระเปร่าขึ้นทันทีที่ยาละลายในปาก

“พวกเจ้าไปส่งเสียงที่อื่นได้หรือไม่ ข้ารำคาญ” เสียงเกียจคร้านเอ่ยขึ้น

ใบหน้าที่เต็มไปด้วยเลือดของเขา ทำให้ผู้ที่กำลังคร่อมอยู่บนร่างแบบบางชะงักการกระทำทั้งหมด

“นายท่าน ช่วยข้าด้วย คนผู้นี้เป็นโจร เขาเช่นฆ่าผู้คน...” ใบหน้ามอมแมมของหญิงสาวหันมามองเขาอย่างมีความหวัง เสื้อผ้าของนางหลุดลุ่ยฉีกขาดจนแทบไม่อาจปิดบังเรือนร่างอันขาวผ่องน่าหลงใหลนั้น

“เจ้าเป็นใคร” โจรหนุ่มเงยหน้ามาถามอย่างอารมณ์เสีย

“ข้าเป็นใครไม่สำคัญ แต่พวกเจ้าไปส่งเสียงที่อื่น” ชายหนุ่มอีกคนยังคงมีท่าทีเยือกเย็น แม้ว่าตัวเองจะบาดเจ็บจนแทบขยับตัวไม่ได้ก็ตาม

“สารเลว” โจรหนุ่มยกร่างหญิงสาวขึ้น ทว่าไม่ระวังจึงทำให้เสื้อท่อนบนของนางฉีกขาด ร่างบางร่วงลงไปกองกับพื้น ก่อนจะตะเกียกตะกายลุกขึ้นแล้วคลานเข้าไปหาบุรุษที่นอนบาดเจ็บอยู่ริมลำธาร มือเล็กหนุ่มนิ่งเอื้อมไปจับมือใหญ่เอาไว้ และค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมามองเขาด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยแว้อ่อนนวล

“ท่านจอมยุทธ์ช่วยข้าด้วย ได้โปรดเถิด เขา...เขาลักพาตัวข้ามา” นางละล้าละลักบอกเขา

“เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเจ้า ปล่อยนางเสีย” เสียงเจ้าโจรใจหายบตะคอกดังลั่น

“ข้าก็ได้รั้งนางเอาไว้” ชายหนุ่มผู้ที่หญิงสาวฝากชีวิตพลันเอ่ยเสียงเรียบ ใบหน้าที่มีคราบเลือดแห้งเกรอะกรังเย็นเยียบน่ากลัว จนทำให้โจรผู้นั้นชะงัก ทว่าก็ยังทำใจกล้าเข้ามาถึงร่างบางออกไป มือของนางยังคงรั้งมือใหญ่หยาบกร้านของเขาเอาไว้ไม่ยอมปล่อย

คิ้วเข้มเล็กขึ้นก่อนจ้องมองใบหน้าที่แฝงไว้ด้วยแววขอร้องของนาง หญิงสาวผู้นี้อายุราวๆ ยี่สิบ หากเขาเดาไม่ผิด นางน่าจะอายุไล่เลี่ยกันกับเหยียนหว่านเอ๋อ น้องสาวและสหายที่ดีที่สุดของเขา เมื่อมองมือน้อยๆ ที่เกาะกุมมือของเขาเอาไว้แน่น ในใจก็หวนนึกไปถึงวันที่เขาจากหุบเขามังกรกลับมา

“พี่ใหญ่ ท่านกลับมาเร็วๆ นะ รองเท้าหนังกวางคูใหม่ที่ท่านทำให้ข้ายังไม่เสร็จ ดังนั้นกลับมาทำให้เสร็จด้วย” เสียงเล็กเจ็ยแจ้วของเหียนหว่านอ่อนน้อมเล็กของเขาคล้ายดังอยู่ข้างหู ตอนที่พุดนางเองก็จับมือของเขาไว้เช่นนั้นเหมือนกัน

“ปล่อยนาง” ในที่สุดเขาก็เอ่ยออกมาเสียงเรียบ และค่อยๆ หันหน้ากลับไปหาโจรผู้หนึ่งที่ยังคงตั้งแขนของหญิงสาว

“อะไรนะ”

“เจ้าหนูหนวหรือ ข้าบอกให้ปล่อยนาง” เขาเอ่ยอย่างใจเย็น

“เจ้า!...จะไปยมโลกแล้วยังอยากยื่นมือเข้ามายุ่ง เช่นนั้นอย่าหาว่าข้ารังแกคนใกล้ตายแล้วกัน” เอ่ยจบก็ตั้งดาบออกมา

ชายหนุ่มที่บาดเจ็บเพียงถอนหายใจ แล้วขัดก้อนหินที่อยู่ใกล้มือออกไปทันที แม้จะเป็นเพียงหินก้อนเล็กๆ ทว่าเมื่อบวกกับกำลังภายในของเขาแล้ว ก้อนหินธรรมดาก็กลับกลายเป็นอาวุธสังหารได้อย่างไม่น่าเชื่อ ร่างของโจรหนุ่มสะกไปทันทีที่ก้อนหินนั้นกระแทกเข้ากับลำคอ ก่อนจะค่อยๆ ล้มลงแล้วแนนิ่งไป

ลือเจียหนวพยายามฝืนข่มอาการเจ็บปวดจากบาดแผล เขาบาดเจ็บมาก การที่เขาตกลงมาจากหน้าผาหุบเขาหมาป่าทำให้ร่างกายของเขาอบซ้ แม้จะมีวิชาตัวเบาเป็นเลิศ ทว่าการตกลงมาจากที่สูงขนาดนั้นก็ทำให้เขาสูญเสียพลังกำลังไปจนเกือบหมด หากไม่ใช่ว่ากันเหวคือแม่น้ำ ป่านนี้เขาคงหมดลมหายใจไปแล้วกระมัง

ยาสองเม็ดเมื่อครู่ช่วยให้เขามีกำลังขึ้นมาเล็กน้อย และเพียงพอที่จะไปจากที่นี่ ทว่ามันไม่พอที่จะฟื้นกำลังภายใน ดังนั้นหากเขายังฝืนใช้กำลังภายในออกไป ยิ่งจะทำให้ร่างกายที่ร่อแร่กลับแย่กว่าเดิม เพราะตอนนี้แม้แต่ริ้วแรงจะขยับตัวยังไม่มี

“ข้าให้ยาไปก็เพื่อให้ท่านรักษาชีวิตตัวเอง แต่ท่านกลับเอาชีวิตไปเสี่ยงเพื่อช่วยผู้หญิงเรอะ” คล้ายเสียงเดือดดาลของเหียนหว่านเอ๋อดังแว่เข้ามา

ในโศตประสาทของเขา

“ได้ เจ้าพุดกุก ข้านี้มันยุ่งไม่เข้าเรื่องจริงๆ ข้าขอโทษ ใครใช้ให้ข้าคิดถึงเจ้าเวลามองนางเล่า” เขาถอนหายใจออกมาพร้อมกับพึมพำเสียงเบา ก่อนดวงตาจะค่อยๆ ปิดลง และไม่นานหลังจากนั้นเขาก็หมดสติไป โดยไม่ได้หันมามองหญิงสาวที่เขาเพิ่งจะช่วยเหลือเอาไว้แม้แต่แต่น้อย

กับดักที่หนึ่ง

หุบเขามังกรหลักคือหุบเขาที่ตั้งอยู่ที่เมืองอุ้งทางใต้ของแคว้นจ้าว ทั้งยังเป็นหุบเขาที่กั้นกลางระหว่างแคว้นจ้าวกับแคว้นเยวี่ หุบเขาแห่งนี้คือหุบเขาในตำนาน ซึ่งผู้คนทั้งสองแคว้นต่างก็รู้จักดี เพราะสถานที่แห่งนี้คือสถานที่ลึกลับ น้อยคนนักที่เคยเข้าไปจะรอดชีวิตกลับมา ว่ากันว่าเส้นทางสายหนึ่งที่ตัดผ่านเข้าไป ยามกลางวันเส้นทางสายนั้นจะดูคล้ายกับหุบเขาธรรมดาแห่งหนึ่ง ทว่าพอพลบค่ำกลับมีสัตว์ร้ายมากมาย ซึ่งไม่รู้ว่ามีผลมาจากไหน ร่ำลือกันว่าสัตว์ร้ายเหล่านั้นก็คือวิญญาณของนักโทษที่จักรพรรดิผู้ครองแคว้นนามากักขังเอาไว้ตอนที่หุบเขาแห่งนี้ยังเป็นส่วนหนึ่งของแคว้นเยวี่

เมื่อสงครามจบลงหุบเขามังกรหลักจึงเป็นรางวัลแห่งชัยชนะขององค์ชายสาม ‘จ้าวเหียนเจี๋ย’ ปีศาจสงครามผู้กระหายเลือด เขานำทัพแคว้นจ้าวเข้าโจมตีทัพของแคว้นเยวี่ที่บุกรุกเข้ามายังชายแดน หลังจากนั้นเขาก็มีชัยชนะ ‘เยวี่กวน’ ปราชญ์หลวงผู้เป็นอนุชาของจักรพรรดิแคว้นเยวี่ ซึ่งพอสงครามครั้งนั้นจบลงก็ไม่มีผู้ใดรู้ว่าเยวี่กวนหลบหนีไปอยู่ที่ใด

ลือกันว่าเพราะความพ่ายแพ้ จักรพรรดิแคว้นเยวี่ได้สั่งประหารเขาไปแล้ว แต่หลายคนก็ลือกันว่าเขาถูกเนรเทศมายังหุบเขามังกรหลักแห่งนี้ และ

เสียงร้องไหยหวนของวิญญาณร้ายยามค่ำคืนคือเสียงที่เขากำลังรำให้ให้แก่
ความอยู่ดีธรรมของจักรพรรดิผู้ซึ่งเป็นพระเชษฐาของเขาเอง

ทว่าใครจะรู้ว่าแท้จริงแล้วปราชญ์อัจฉริยะเยวียกวน ผู้ซึ่งถูกกล่าวขาน
ว่าเป็นวิญญาณร้ายที่สิงสถิตในหุบเขามังกรหลับนั้น ปัจจุบันนี้เขาได้เปลี่ยน
ชื่อแซ่จากเยวียกวนเป็นซูหย่งจื้อ และเขาก็คือหมอเทวดาที่ไม่มีโรคใดที่
เขารักษาไม่หาย อีกทั้งขณะนี้เขามีครอบครัวใหญ่นับเก้าชีวิตอาศัยอยู่ด้วย

ที่คาดไม่ถึงที่สุดก็คือ หนึ่งในสมาชิกครอบครัวของเขาก็คือ 'ปีศาจ
สงคราม' ผู้ที่ทำให้เขาต้องถูกจองจำและถูกเนรเทศออกมาจากแคว้นเยวีย

ปีศาจสงครามหรือก็คือจ้าวเหียนเจีย องค์กรชายสามแห่งแคว้นจ้าว
ผู้ที่ทางราชสำนักประกาศว่าสิ้นพระชนม์ไปพร้อมกับพระชายาเมื่อสองปีที่แล้ว
ที่สำคัญ เหียนหว่านเอ๋อ พระชายาผู้ซึ่งเป็นต้นเหตุให้องค์ชายสามสิ้นพระชนม์
นางก็คือศิษย์รักเพียงคนเดียวของเยวียกวนหรือซูหย่งจื้อนั่นเอง

เก้าชีวิต ณ หุบเขามังกรหลับ พวกเขาอาศัยอยู่ด้วยกันแบบครอบครัว
ใหญ่ กระทั่งหมดห้าหลังถูกสร้างขึ้นท่ามกลางป่าเขอันเงียบสงบ ไร้ซึ่ง
ความวุ่นวาย ไร้ซึ่งการแก่งแย่ง มองดูกระท่อมหลังแรกที่ดูธรรมดาที่สุดนั้น
เจ้าของก็คือหมาชื่อหยวน คิษย์เพียงคนเดียวของเหียนหว่านเอ๋อ ซึ่งตอนนี้
เขากับเสี่ยวจู สาวใช้คนสนิทของเหียนหว่านเอ๋อก็เพิ่งจะไหว่ฟ้าดินเป็นสามี
ภรรยา

กระท่อมหลังเล็กหลังถัดมา เมื่อเดินอ้อมเนินเขาเล็กๆ เจ้าของก็คือ
อู๋อิงสง พี่ชายร่วมสาบานคนรองของเหียนหว่านเอ๋อ เขาอาศัยอยู่กับซูหยิน
นามว่าอู๋วินหย่า

หลังถัดมาค่อนข้างใหญ่กว่าสองหลังแรกเพราะมีคนอาศัยอยู่ถึงสามคน
ซึ่งคนแรกก็คือ สือเจียนฮาว พี่ชายร่วมสาบานอีกคนของเหียนหว่านเอ๋อ โดย
สือเจียนฮาวก็คือพี่ใหญ่ อู๋อิงสงคือพี่รอง และเหียนหว่านเอ๋อคือน้องเล็ก คน
ที่สองของกระท่อมหลังนี้เป็นบุรุษวัยกลางคน ซึ่งก็คือซูหย่งจื้อหรือเยวียกวน

คนสุดท้ายคือ เฟิงชิง บุรุษผู้เต็มไปด้วยปริศนา เพราะเขาคืออดีตประมุขพรรคมาร หากออกไปนอกหุบเขา เขาก็ต้องสวมหน้ากากเพื่ออำพรางใบหน้า

กระท่อมหลังที่สี่ไม่ใช่ที่อยู่ แต่ถูกใช้เป็นโรงครัว ห้องกินข้าว และห้องเก็บอาหาร พวกเขาทั้งเก้าจะใช้ทุกครั้งที่กินข้าว ทำกับข้าว สรวลเสเฮฮา ร่วมกัน พูดคุยกัน ทั้งยังแบ่งปันสิ่งที่นำมาให้กันและกันฟัง

กระท่อมหลังสุดท้ายเป็นของจ้าวเหียนเจียกับเหียนหวานเอ๋อ กระท่อมหลังนี้เป็นหลังที่ดีที่สุด เพราะอาการป่วยของเหียนหวานเอ๋อตั้งแต่ย้ายเข้ามาอยู่ครั้งแรก เนื่องจากนางมีความรู้สึกไวต่ออากาศเย็น ดังนั้นกระท่อมหลังนี้จึงเป็นแบบปิด ภายในมีเตาผิงที่ต้องจุดไฟเอาไว้ตลอดเวลาในหน้าหนาว หน้าร้อนก็สามารถเปิดหน้าต่างระบายอากาศได้

แต่ตอนนี้อาการของนางหายดีแล้ว จ้าวเหียนเจียจึงได้ทำการซ่อมแซมและปรับปรุงบางส่วนของกระท่อมให้โล่งยิ่งขึ้น

พวกเขาทั้งหมดต่างก็มีอดีตที่เคยร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา แต่แต่ละคนต่างผ่านเรื่องราวเจ็บปวดแสนสาหัส จึงอยากจะหลบหนีจากเรื่องราววุ่นวายของโลกภายนอกมาใช้ชีวิตเรียบง่าย จุดประสงค์หลักก็เพื่อแยกออกจากผู้คนโดยสิ้นเชิง หวังว่าใครจะคาดว่าพวกเขายังไม่สามารถหลุดพ้นเพราะมีเรื่องราววุ่นวายต่างๆ ตามมาหลอกหลอน

“อะไรนะ!” น้ำเสียงโกรธกรุ่นของซูหย่งจื้อดังลั่นกระท่อมโรงครัว

“พวกเจ้าไม่ได้ติดค้างพวกเขาแล้ว!” ซูหย่งจื้อตะคอกพร้อมกับตบโต๊ะกินข้าวอย่างเดือดดาล

เมื่อตอนบ้ายระหว่างที่อยู่อิงสงกับจ้าวเหียนเจียเข้าไปในตัวเมืองอยู่ถงเพื่อที่จะนำหนังสือและสมุนไพรเข้าไปแลกข้าวของที่จำเป็น ข้าวที่แคว้นหนานกระด้างกระเดื่อง ไม่เพียงไม่ยอมส่งเครื่องบรรณาการ แต่กลับส่งทหารเข้ามาเช่นฆ่าชาวบ้านที่อยู่ระหว่างชายแดนสองแคว้น ทั้งที่ก่อนหน้านี้ก็ทำการค้าขายกันอย่างสงบสุข ตอนนี้อยู่ส่งผลให้เปิดศึกกระหว่างแคว้นขึ้นอีกครั้ง ซึ่งผู้นำทัพแคว้นจ้าวครั้งนี้คือจ้าวเหียนอิ่ง ผู้เป็นพี่ชายของจ้าวเหียนเจีย

สงครามเริ่มปะทุมานานเกือบเดือนแล้ว ทว่าเพราะพวกเขาทั้งหมด ตัดขาดจากโลกภายนอกจึงรู้เรื่องราวล่าช้า ไม่รู้แม้กระทั่งเรื่องที่จ้าวเหียนน้อย สละบัลลังก์ออกผนวช และจักรพรรดิองค์ปัจจุบันคือจ้าวเหียนน้อย ทันทีที่ ขึ้นครองราชย์ก็เกิดสงครามระหว่างแว่น ทำให้ประชาชนต่างพากันสร้าง ข่าวลือต่างๆ ว่าจ้าวเหียนน้อยไร้ความสามารถ

“อาจารย์ ท่านใจเย็นลงหน่อย” เหียนหว่านเอ๋อที่นั่งอยู่ข้างๆ ซูหย่งจื่อ เอ่ยเสียงเบา

“ใจเย็นหรือ พวกเราอยู่อย่างสงบสุขมานานเพราะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่อง ของราชสำนัก เจ้าเองก็เพิ่งจะหายเป็นปกติ แต่เจ้าคิดจะส่งเจ้าเจี๋ยไปชายแดน เจ้าเสียสติไปแล้วหรือ” ซูหย่งจื่อโมโหจนแทบจะฟันไฟออกมา

เรื่องราวในอดีต กว่าที่เหียนหว่านเอ๋อจะหาทางนำพวกเขากลับมาจาก วังวนความวุ่นวายในวังหลวงไม่ใช่เรื่องที่ทำได้ง่ายๆ โดยเฉพาะจ้าวเหียนเจี๋ย ที่เป็นถึงองค์ชายและแม่ทัพแคว้นจ้าว ส่วนอู๋อิงสงก็เป็นรองแม่ทัพ และยังมี สื่อเจียนทาวที่เป็นองค์ภริยามีมือดี ในคราวนั้นนางแทบจะเอาชีวิตไม่รอดเลย ที่เดียว ตอนนั้นนางยังคิดจะหวนกลับไปอีก จะไม่ให้ซูหย่งจื่อโมโหได้อย่างไร

“ท่านก็ได้ยินแล้ว องค์ชายรอง...ข้าหมายถึงจ้าวเหียนอิ่งไม่มีใครจะ ขำนาญกับสภาพภูมิศาสตร์ของทางเหนือ เขาอาจจะแพ้สงคราม”

“นั่นไม่ใช่เรื่องของพวกเราแล้ว ตอนนี้เจ้าเจี๋ยไม่ใช่องค์ชาย ทั้งยังไม่ได้ เป็นแม่ทัพแล้วด้วย” ซูหย่งจื่อยังคงไม่ยินยอม

“ถ้าพวกเจ้าคิดจะให้ข้าเห็นด้วยละก็ อย่าหวัง” เขาเอ่ยเสียงแข็งแล้ว ลูกขึ้นเดินออกไปจากกระท่อม

“เฮ้อ” เหียนหว่านเอ๋อมองตามแผ่นหลังโกธซึ่งนั้นแล้วได้แต่ถอน หายใจออกมา

“เข้าใจอาจารย์หน้อยนะ เขาเป็นห่วงเพราะต้องดูแลการป่วยของข้า มานาน ตลอดสองปีมานี้เขาเหน็ดเหนื่อยแทบตายกว่าเราจะมีช่วงเวลานี้ ดังนั้นเขาจะโกรธก็เป็นเรื่องธรรมดา” นางเอ่ยอย่างจ่นใจ

“ปล่อยเขาไปก่อนเถิด” เฟิงชิงเองก็ได้แต่ส่ายหน้า

“ดูเหมือนผู้อาวุโสจะโกรธมาก ครั่งนี้ไม่เหมือนกับทุกครั้งที่เขาเคยโกรธ” อวินหย่าที่ไม่ค่อยพูดมากก็ขมวดคิ้ว

“ข้าจะตามไปดูอาจารย์ปู่หน่อยนะขอรับ” หม่าซือหยวนเอ่ยแล้วลุกขึ้นเดินตามซูหย่งจื่อไป เสี่ยวจวเองก็ตามไปกับเขาด้วย

“เรื่องนี้จะว่าไปเขาเองก็พูดถูก พวกเราไม่มีสิ่งใดติดค้างพวกเขาแล้ว” สือเจี้ยนหาวเอ่ยเสียงเรียบ

“นั่นก็จริง แต่หากจ้าวเหยียนอิ่งเกิดแพ้สงครามขึ้นมาเล่า เราไม่สามารถนิ่งดูตายปล่อยให้แคว้นหนานรุกร้าเข้ามาตามใจได้เช่นนี้หรอกนะ” เหยียนหว่านเอื้อเอ่ยด้วยความเป็นกังวล

“เขาอาจจะไม่แพ้ก็ได้” สือเจี้ยนหาวเถียง

“พี่ใหญ่ ท่านก็รู้ดี จ้าวเหยียนอิ่งไม่มีความเชี่ยวชาญในการทำศึกบนที่สูง ตลอดชีวิตของเขาเพียงเชี่ยวชาญการรบบนที่ราบเท่านั้น” อู๋อิงส่งไม่เห็นด้วย ทุกคนไม่อาจเถียงในสิ่งที่อู๋อิงส่งเอ่ย กระทั่งในที่สุดสายตาของพวกเขา ก็มองตรงไปยังคนที่นั่งเงียบมาโดยตลอด เพราะตอนนั้นใบหน้าเคร่งเครียดของจ้าวเหยียนเจี้ยนบ่งบอกถึงความกังวลอย่างเห็นได้ชัด

“ท่านลุงขอรับ...” จ้าวเหยียนเจี้ยนหันมาหาเฟิงชิง

“ข้าแล้วแต่เจ้า แม้ว่าครั้งหนึ่งจะเห็นด้วยกับอาจารย์ซู แต่สงครามที่เกิดขึ้นจะนำมาซึ่งหายนะ หากว่าจ้าวเหยียนอิ่งแพ้สงคราม หลายชีวิตคงหนีไม่พ้นต้องสังเวยเพราะการแย่งชิงดินแดนที่มีเพียงขุนเขาสูง โดยเฉพาะชาวบ้านที่อยู่ตามชายแดน ดังนั้นเรื่องนี้เจ้าตัดสินใจเถิด”

“เจ้าเล่าอึงส่ง”

“ข้าแล้วแต่ท่านขอรับ ข้าพร้อมจะติดตามท่าน” อู๋อิงส่งกุมมืออวินหย่าแน่นขณะที่เอ่ย

“เจ้าเล่าเจี้ยนหาว”

“ข้าไม่เห็นด้วยเด็ดขาด แต่ข้าปล่อยเจ้าไปล่าพंगมีหวังน้องเล็กอาจจะ

“ไม่คุยกับข้าไปตลอดชีวิตเลยกระมัง” สือเจี้ยนหาวเอ๋ยแล้วลุกขึ้น

“ท่านจะไปไหนพี่ใหญ่” เหยียนหว่านเอ๋อถามขึ้น ซึ่งสือเจี้ยนหาวก็ยอมหันกลับมาหานางช้าๆ เขายิ้มแล้ววางมือลงบนศีรษะนางเบาๆ

“ข้าจะไปเตรียมตัว การศึกครั้งนี้ไม่รู้ต้องไปนานเท่าไร” แล้วเขาก็เดินหนีไปเสียอย่างนั้น หญิงสาวมองตามร่างสูงไปยิ้มๆ ก่อนจะหันหน้ากลับมาหาผู้เป็นสามี

“ข้าสนับสนุนท่าน” เหยียนหว่านเอ๋อยิ้มให้เขา ทั้งที่เขายังไม่ทันได้เอ่ยถาม

“ขอบใจเจ้า” จ้าวเหยียนเจี๋ยยิ้มและกุมมือนางแน่น

ในบรรดาคนในครอบครัวเก่าชีวิต ไม่เห็นด้วยสองคนคือสือเจี้ยนหาว กับซูหย่งจื้อ เห็นด้วยห้าคน แน่แน่นอนว่าคือจ้าวเหยียนเจี๋ย เหยียนหว่านเอ๋อ อู๋อิงสง อวิ้นหย่า และเฟิงชิง ไม่ออกเสียงสองคนคือหมาชื่อหยวนกับเสี่ยวจู ที่จริงก็โดนสายตาข่มขู่ของเหยียนหว่านเอ๋อ แต่หมาชื่อหยวนก็ไม่อาจขัดใจ ซูหย่งจื้อเช่นกัน ดังนั้นการออกเสียงจึงจบลงเช่นนี้

หลังจากที่ใช้เวลาเพียงวันเดียวในการเตรียมตัว เข้าตรู่ของวันต่อมา พวกเขาก็พร้อมเดินทาง ทุกคนออกมาส่งจ้าวเหยียนเจี๋ย อู๋อิงสง และสือเจี้ยนหาวไปศึก

“นี่จำเป็นสำหรับพวกเจ้า” เฟิงชิงยื่นหน้ากากหนังมนุษย์ให้ทั้งสามคนละอัน

“พวกเจ้านับเป็นคนที่ตายแล้ว เพราะฉะนั้นอย่าได้เผยแพร่เรื่องราวของตัวเอง เสร็จเรื่องแล้วก็รีบกลับบ้าน” เฟิงชิงยังคงเอ่ยด้วยน้ำเสียงสบายๆ

เหยียนหว่านเอ๋อมอบถุงใบเล็กปักลายดอกจิวฮวาให้ทั้งสามแขนเอาไว้ที่คอคนละใบ

“ถุงอัฒลักษณ์นี้มันอะไรกัน” สือเจี้ยนหาวดึงถุงที่เหยียนหว่านเอ๋อห้อยคอให้เขาขึ้นมามอง ถึงเขาจะเอ่ยออกมาเช่นนั้น ทว่าก็ยอมแขวนมันติดตัว

เอาไว้แต่โดยดี

“ในนี้มีลูกกลอนครอบจักรวาลที่เข้ากับอาจารย์ปฐมนั้น พวกท่านจะมีมันคนละสามเม็ด ส่วนขวดสีข้าวคือผงยาห้ามเลือดไว้ใส่บาดแผล พกติดตัวเอาไว้” เขียนหวานเอ๋อเอ่ยพลางช่วยจ้าวเขียนเจี๋ยสวมสายห้อยคอ

“ดูแลตัวเองด้วย” เขียนหวานเอ๋อกระซิบกับเขาเสียงเบา

“ดูแลตัวเอง ดูแลบ้าน ดูแลทุกคนด้วย ข้าจะกลับมาในเร็ววัน” จ้าวเขียนเจี๋ยกอดกระชับร่างบางเข้าหากอ

“ข้าจะรอท่านกลับมา” เขียนหวานเอ๋อพยายามไม่ร้องไห้เพราะนั่นอาจจะเป็นทางไม่ดี

“ข้ารู้เจ้าจะดูแลที่นี่ได้เป็นอย่างดี” อุ้งสกกอดอวินทยาเอาไว้

“ไม่ต้องห่วง ท่านไปเถิด ที่นี่ไม่มีอะไรให้ห่วง ข้าจะรอท่านกลับมา” อวินทยากระชับแขนรอบตัวเขา

“พี่ใหญ่” เขียนหวานเอ๋อเดินไปหยุดตรงหน้าสื่อเจี้ยนหา

“อย่าห่างไปเลย ข้าไม่ปล่อยให้เจ้าเป็นม่ายหรอก ข้าจะดูแลเขาให้ระหว่างที่เจ้าไม่อยู่ข้างกายเขา”

“พี่ใหญ่ ท่านเองก็ดูแลตัวเองด้วย ท่านด้วยนะพี่รอง หากพวกท่านกล้าทำคนใดคนหนึ่งหายไปในสงครามละก็...” เขียนหวานเอ๋อไม่ได้เอ่ยต่อเพียงจับมือของสื่อเจี้ยนหาขึ้นมา

“พี่ใหญ่ ท่านกลับมาเร็วๆ นะ รองเท้าหนังกางคู่ใหม่ที่ท่านทำให้ข้ายังไม่เสร็จ ดังนั้นกลับมาทำให้เสร็จด้วย” นางกระชับมือเล็กที่จับมือเขาเอาไว้แน่น

“เจ้าวางใจ พวกข้าไปไม่นานหรอก” สื่อเจี้ยนหากระชับมือเล็กนั้นตอบ อีกด้านหนึ่ง จ้าวเขียนเจี๋ยเดินเข้ามาหยุดอยู่ด้านหลังซุหย่งจื่อ เขาไม่ได้หันกลับมามอง เพียงแต่นั่งหันหลังให้ทุกคนอยู่ที่โต๊ะเสบียงๆ แม้ว่าเขาจะโกรธและไม่เห็นด้วย ทว่าเขาก็ยังตื่นแต่เข้ามาส่งทุกคนไปสนามรบ

“อาวุธ”

“เอาไป” ซูหย่งจื้อวางขวดยาสามขวดลงไปบนโต๊ะโดยไม่ได้หันมามองใครทั้งสิ้น

“ยาสมานแผลอย่างดี พวกเจ้าเก็บเอาไว้คนละขวด ข้าเก็บเอาไว้กับตัวก็ได้ใช้ประโยชน์ ข้ามีของดีเท่านี้แหละ ที่เหลือคิดว่าซูหยินเจ้าน่าจะมอบให้แล้ว” ซูหย่งจื้อเอ่ย

“ขอบคุณท่าน”

“อย่าตายเสียล่ะ” ซูหย่งจื้อเอ่ย น้ำเสียงยังคงโกรธกรุ่น ทว่าความหมายนั้นบ่งบอกแล้วว่าเขาก็ไม่ได้หวังให้ทั้งสามคนที่ต้องเดินเข้าสู่สงครามน้อยไปกว่าทุกๆ คน

หลังจากออกเดินทางรอนแรมมาเกือบสัปดาห์ ในที่สุดจ้าวเหยียนเจีย อู่อิงสง และสื่อเจี้ยนหาวก็มาถึงป้อมเจิ้งจินที่ตั้งอยู่ระหว่างชายแดนสองแคว้น สภาพของสนามรบเป็นไปอย่างที่ทุกคนหวั่น แคว้นหนานที่มีแม่ทัพซึ่งชำนาญ ภูมิศาสตร์มากกว่ากำลังเป็นฝ่ายได้เปรียบ

แม่ทัพของแคว้นจ้าวอย่างจ้าวเหยียนอิงถูกลอบสังหารด้วยศรอาบยาพิษของศัตรู ทั้งยังติดกับดักข้าศึกโดนกองกำลังแคว้นหนานเข้าล้อมรอบอยู่ในหุบเขาหมาป่า ระหว่างที่กำลังออกไปช่วยเหลือทหารที่ติดอยู่ที่นั่น ตอนนี้ผู้ที่รักษาการอยู่ที่ป้อมก็คือจางซานจิ่ว ซึ่งมีศักดิ์เป็นถึงพระสัสสุระขององค์จักรพรรดิ

จ้าวเหยียนเจียเข้าไปในป้อมด้วยความช่วยเหลือของจางซานจิ่ว พวกเขา นำกองกำลังจำนวนหนึ่งฝ่าวงล้อมออกไปช่วยพาทุกคนที่ติดอยู่ในหุบเขาหมาป่าทันที ทว่าก็คาดไม่ถึงว่าจะโดนลอบโจมตีอีกครั้ง เพราะแคว้นหนานต้องการสังหารแม่ทัพแคว้นจ้าว กองกำลังที่ล้อมรอบอยู่จึงตั้งใจเล็งเป้าหมายมายังจ้าวเหยียนอิง

“เจ้า...สาม” จ้าวเหยียนอิงเรียกเขาเสียงแผ่ว เขาจำเสียงของอีกฝ่ายได้ทันทีจึงส่งยิ้มให้

จ้าวเหียนเจียซึ่งตอนนั้นสวมหน้ากากอำพรางใบหน้าไว้ เหล่าทหารคนอื่นๆ จึงไม่รู้ว่าเขาก็คืออดีตปีศาจสงครามที่กุมชัยชนะเหนือแคว้นหนานที่สนามรบแห่งนี้มาก่อน

“พี่รอง ข้าจะพาท่านกลับเข้าไปในป้อม”

“แต่เราถูกล้อมเอาไว้”

“ยังมีทางอื่น”

จ้าวเหียนเจียผู้กว้างจ้าวเหียนอิงที่หมดสติเพราะพิษบาดแผลแบกไว้บนหลัง เขาให้ทหารที่ติดตามมาทำเช่นเดียวกัน หากว่ามีนายทหารที่ไม่สามารถช่วยตัวเองได้ ก่อนที่ทั้งหมดยจะขี้น้ำลึกเข้าไปในหุบเขาหมาป่า ทว่าไม่คาดคิดเลยว่าเส้นทางที่เคยเป็นความลับกลับมีมือสังหารฝีมือดีเข้ามาขวาง

ม้าของจ้าวเหียนเจียโดนศรของศัตรูจนแทบจะพาคนทั้งคู่ร่วงลงไป ในหุบผา ลือเจียนหาวที่อยู่ในชุดสีดำอำพรางใบหน้าปรากฏตัวขึ้น เขาใช้กำลังภายในดีดตัวออกไป มือใหญ่ทั้งทั้งสองกลับเข้ามายังปากหุบเขา จ้าวเหียนเจียเอื้อมมือไปจับขอบเหวเอาไว้ได้ ทว่าเมื่อเห็นขอบเหวที่ลือเจียนหาวเกาะเริ่มพังลง เขาจึงรีบคว้าลือเจียนหาวเอาไว้ แม้จะหมีนหม่แต่เขาก็ยังจับแขนเสื้อของอีกฝ่ายไว้ได้

ลือเจียนหาวเงยหน้าขึ้นมองสบตากับจ้าวเหียนเจีย สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นช่างรวดเร็วเหลือเกิน เพราะขอบผาที่จ้าวเหียนเจียเกาะอยู่เริ่มร้าว ลือเจียนหาวจึงมองจ้าวเหียนเจียนิ่ง ก่อนจะชักมีดสั้นของตนออกมา

“อย่าแม้แต่...”...จะคิด...จ้าวเหียนเจียพูดยังไม่ทันจบประโยค ลือเจียนหาวก็ตัดแขนเสื้อของตนออกจนขาดสะบั้น เพราะหากยังมีเขาพ่วงอยู่อีกคน ทั้งสามจะต้องตกลงไปแน่

“ดูแลน้องเล็ก...” เขายืมให้จ้าวเหียนเจีย

“ไม่ละ อย่าทำแบบนี้ ไม่ ไม่ ไม่” จ้าวเหียนเจียมองร่างที่ค่อยๆ ร่วงลงไป ในหุบมืดมิดอย่างสิ้นหวัง

เสียงร้องตะโกนของจ้าวเหียนเจียก็ก้องไปทั่วทั้งหุบเขาหมาป่า ก่อน

จะมาถึงเรื่อยๆ นั่นคือสิ่งสุดท้ายที่สื่อเจี้ยนหาว่าได้ยิน หลังจากนั้นเสียงลมภูเขา ก็ดังกึกก้องอยู่ข้างหู การร่วงหล่นลงไ้อย่างรวดเร็วทำให้ผ้าคาดเอวและเสื้อผ้า ของเขาปลิวพื้บพื้บดังแข่งกับเสียงลม

หุบเหวนี้มีผู้ใดบ้างไม่รู้ว่ามันคือประตูสู่ยมโลก เพราะมันคือหุบเหวที่ ลึกจนมองไม่เห็นกัน ด้านล่างมืดมิด ผู้ใดก็ตามที่ตกลงมาไม่เคยมีใครรอด กลับไปสักคน

สื่อเจี้ยนหารวบรวมกำลังภายใน แล้วเตะปลายเท้าไปยังชะง่อนหิน มือก็คว้าเถาวัลย์หรืออะไรที่เขาสามารถคว้าเอาไว้ได้เพื่อชะลอความเร็ว

“ข้าจะตายไม่ได้”...ใช่ เขาเพิ่งจะมีครอบครัว มีน้องสาว มีน้องชาย มี สหาย มีครอบครัวใหญ่ และเพิ่งจะได้เรียนรู้ถึงรสชาติของความสุขว่ามันเป็น เช่นไร ดังนั้นจะให้เขาละทิ้งมันไปนะหรือ ไม่มีทาง...ขณะที่คิดเขาก็ไถลตัวลง ไปตามแนวของหน้าผา มีดสั้นคู่กายไม่สามารถปักลงไปในหินผาที่แข็งแกร่ง ได้ เขนทั้งสองข้างโดนหินคมๆ บาดเป็นทางยาว กิ่งไม้ที่ยื่นออกมาหลายกิ่ง ถูกเขาคคว้าเอาไว้ครั้งแล้วครั้งเล่า แม้ว่าจะไม่สามารถทำให้เขาเกาะเกี่ยวเอาไว้ ได้ ทว่าก็ช่วยชะลอความเร็วลงได้

ปลายเท้าของสื่อเจี้ยนหาเตะลงไบบนแอ่งหินต่างๆ พละกำลังทั้งหมด ถูกรวบรวมมาใช้ กำลังภายในอันล้ำเลิศที่เขาว่าเรียนมา เขาเองก็เพิ่งจะรู้สึก ขอบคุณความพยายามอย่างหนักของตัวเองก็วันนี้เอง

มือหนึ่งคว้ารากไม้ตามแนวผา สองเท้าไต่แอ่งหิน ดวงตาแววับจับจ้อง มองหาทางรอด ก่อนที่เขาจะมองเห็นว่าด้านล่างเป็นแม่น้ำสายหนึ่ง ไบหน้า หล่อเหลาพลันเผยยิ้มให้แก่ความโชคดีของตัวเอง เพราะหากกระยะทางยาวไกล กว่านี้ เขาคงจะหมดแรงไปเสียก่อนเป็นแน่ ต่อให้กำลังภายในหรือวิชาตัวเบา ล้ำเลิศเพียงใด แต่การใช้มันออกมาในคราวเดียว ร่างกายก็คงรับไม่ไหวอยู่ดี

บางอย่างเย็นเยียบเตะลงไบบนไบหน้า สื่อเจี้ยนหาขยับกายเล็กน้อย ก่อนจะค่อยๆ ลื่นตาคขึ้น ไบหน้าไม้คั่นเคยปรากฏต่อหน้าทำให้เขาขมวดคิ้ว

คำถามหนึ่งผุดขึ้นมาในใจ...หญิงสาวนางนี้เป็นใคร

“ท่านตื่นแล้วหรือเจ้าคะ” หญิงสาวเอ่ยถามเขา

“เจ้าเป็นใคร” ดวงตาดูร้ายของเขาหริ่ง ทั้งยังถามด้วยน้ำเสียงแฝงแว

คุกคาม

“ผู้มีพระคุณ ท่านช่วยชีวิตข้าเอาไว้ก่อนหน้านี้ จำได้หรือไม่เจ้าคะ”

หญิงสาวก้มหน้าลงหลบดวงตาคมปลาบ ดวงตาดูร้ายคล้ายปีศาจ ทว่า กลับอยู่บนใบหน้าหล่อเหลาดงามของเขา เป็นครั้งแรกที่นางพบบุรุษที่มีความงดงามไม่แพ้นาง ความงามที่นางไม่ได้อยากจะมี เพราะมันมักจะนำพาหายนะ มาสู่คนรอบข้าง หรือแม้กระทั่งตัวนางเอง

ลือเจียนหาวนึกคิดเล็กน้อย ในที่สุดจึงนึกขึ้นมาได้ว่าก่อนหน้านี้เขาจะหมดสติไปนั้น เขาได้ช่วยหญิงสาวหน้าตามอมแมมนางหนึ่งเอาไว้จริงๆ ตอนนั้น นางล้าหน้าล้าตาแล้ว นางช่างดูต่างไปจากเดิมเหลือเกิน คิดแล้วก็มองไปรอบๆ จึงพบว่าเขาอยู่ห่างไปจากกริมล่าธารที่เขาหมดสติไปไม่มาก

ศพของโจรหยาบข้าที่เขาสังหารหายไปแล้ว ตอนนั้นรอบด้านมืดมิด ล่วงเข้าสู่ตอนกลางคืน กองไฟส่องเสียงเปาะเปาะเบาๆ เรียกความสนใจของเขาให้กลับมา

“หน้ากากของข้า” ลือเจียนหาวลอบไปที่ใบหน้า ก่อนจะถามขึ้นเมื่อเห็นว่าหน้ากากของตนหายไป

“หนะ..หน้ากากหรือเจ้าคะ”

“ช่างเถิด” เขาเอ่ยตัดบท เมื่อมองเห็นใบหน้าจางของนาง เขาคาดเดาว่าหน้ากากอาจจะหลุดไปตอนที่ถูกกระแสน้ำพัดก่อนหน้านี้กระมัง

“เจ้าเคลื่อนไหวช้าหรือ” ลือเจียนหาวขมวดคิ้ว...ที่เขาถึงกับไม่รู้ตัวเลย เขียวหรือว่ามีคนถูกตัวเขา

“เจ้าคะ ท่านแช่อยู่ในน้ำครึ่งร่าง ชะ...ข้า เคลื่อนย้ายท่านไปไกลกว่านี้ ไม่ไหว ก็เลยต้องทำเช่นนี้ ศพ...ศพ..นั้นหายไปแล้ว” นางเอ่ยขึ้นอย่างอกสั่นขวัญแขวน นึกถึงภาพตอนที่หมาป่าเข้ามาลากศพไป นางก็กลืนน้ำตาเอาไว้

ไม่อยู่

“หมาป่ารี” ลือเจียนหาวขมวดคิ้ว มิน่าเขาถึงรื้อนยั้งเพราะนางก่อ กองไฟล้อมรอบพวกเขาเอาไว้ โดยทั้งสองนั่งอยู่ตำแหน่งกึ่งกลาง ช้างๆ มี กองพื้นขนาดย่อมและห่อสัมภาระอีกหลายห่อ รอบนอกมีแนวตาวาววับของ หมาป่าที่จืดจางมายังพวกเขาอย่างหิวกระหาย

“เจ้าเคยเจอเหตุการณ์แบบนี้หรือ ถึงรู้ว่าทำเช่นนี้แล้วจะป้องกันหมาป่า ได้”

“เจ้าคะ ในหมู่บ้านของเราที่โดนหมาป่าล่่วงล้ำเข้าไปบ่อยๆ หัวหน้า หมู่บ้านบอกว่าหมาป่ากลัวไฟ” นางอธิบายเสียงเบา

“ชะ...ข้าทำแผลให้ท่าน เอ่อ...แต่ว่าข้าไม่มีเสื้อผ้าบุรุษ...นี่คือเสื้อผ้า ของ...ท่าน” นางเอ่ยขึ้น ใบหน้าซีดสีกเลือด ในมือเล็กนุ้มนั้นมีเสื้อผ้าที่ผิงไฟ แห้งแล้ว

ลือเจียนหาวมองเสื้อสองสามตัวที่คลุมอยู่บนร่างเปลือยเปล่าของตัวเอง แล้วไม่ได้ว่าอะไร เขารับเสื้อผ้าของตัวเองมา ก่อนจะมองแผ่นหลังแบบบาง ที่หันหลังกลับไปทันทีด้วยสายตาหลากหลาย

“เจ้าเป็นใคร ชื่อ...แซ่อะไร”

“ข้าแซ่จู นามอีหลินเจ้าคะ เป็นชาวเมืองเถาเซียง”

“เมืองเถาเซียงที่อยู่ตรงชายแดนหรือ” ลือเจียนหาวขมวดคิ้วมุ่นอีกครั้ง

“เจ้าคะ เรากำลังจะอพยพเข้าไปอยู่อีกเมืองให้ห่างจากสงคราม แต่มา โดนปล้นเสียก่อน พวกเขา...พวกเขา ตะ...ตายหมดแล้ว ตายหมดเลย” จูอีหลิน ร้องไห้ออกมาเบาๆ ท่าทางอ่อนแออบบางของนางทำให้ลือเจียนหาวอดที่จะ รู้สึกหงุดหงิดไม่ได้ เขาไม่ชอบอิสตรีที่เอะอะก็เอาแต่น้ำตาคลอเช่นนี้เลยจริงๆ

หญิงสาวรีบเช็ดน้ำตาทันทีเมื่อมองเห็นแนวตาของลือเจียนหาว ตอนที่ นางพบว่าเขาหมดสติไป นางตกใจจนแทบสิ้นสติจึงรีบเข้ามาตรวจดู เขาคือ ผู้มีพระคุณที่ช่วยเหลือนางเอาไว้ เมื่อพบว่าเขายังหายใจอยู่จึงไม่อาจทอดทิ้ง เขาได้ ในใจก็ได้แต่ภาวนาว่าที่ขบวนเดินทางจะยังมีคนที่เหลือรอดอยู่บ้าง

ร่างบางวิ่งกลับไปตามเส้นทางเดิมที่โจรร้ายบังคับเอาตัวมา แต่ตลอดเส้นทางที่ว่ากลับมีเพียงร่างที่ไร้วิญญาณของผู้คนในขบวนนอนเกลื่อนกลาดไปทั่ว ห่อสัมภาระสองห่อที่นางเก็บมาได้คือของนางเอง ซึ่งสาวใช้ของนางโยนทิ้งไว้ในพุ่มไม้

ตอนนั้นเหล่าบุรุษต่างก็ตะโกนบอกให้หญิงสาวรีบหนี เพราะรับมือโจรพวกนั้นไม่ได้แล้ว เสียวเป่า สาวใช้ของจูอี้หลินที่ไถ่ถอนตัวออกมาจากหอฉานจ้วนพร้อมกันก็โดนขึ้นใจก่อนถูกฆ่าตายอย่างอนาถ ศพของนางทิ้งอยู่ไม่ไกลในละแวกนั้นนัก ที่จริงแล้วนางเองจะมีชะตาที่ไม่ต่างกันนัก หากเห็นว่าเจ้าโจรนั้นจะไม่ลากนางมายังริมลำธารแห่งนี้ จนกระทั่งนางได้พบกับเขา

สื่อเจี้ยนหาวนั่งฟังเรื่องราวของนางเสียบๆ เขามองหาถุงปักใบเล็กที่เคยสวมอยู่ที่คอ

“ถุงปักเล่า ถุงของข้า” สื่อเจี้ยนหาวรีบถามนางทันที น้ำเสียงร้อนรนของเขาทำให้จูอี้หลินต้องหันกลับมา

“อยู่ที่นี่เจ้าคะ มันเปียกน้ำแต่ข้าผึ่งไฟแล้ว ยาสมานแผลที่อยู่ในขวดข้าใช้ทาบาดแผลของท่าน...” นางพอจะมองออกว่าถุงใบนี้น่าจะมีความสำคัญจึงเก็บเอาไว้ให้เขา

“ท่าน ชื่อของท่านเล่าเจ้าคะ”

“เจ้าไม่ต้องรู้หรอก” สื่อเจี้ยนหาวเอ่ยก่อนจะลงเดินกำลังภายใน เขาเพิ่งจะกลืนยาเม็ดที่สามเข้าไป อีกทั้งร่างกายยังได้พักบ้าง เรี่ยวแรงของเขาจึงกลับคืนมาหลายส่วน

“แผลของท่านตรงแขนซ้ายลึกมาก” จูอี้หลินมองแขนซ้ายของเขาอย่างเป็นกังวล

“หมู่บ้านที่พวกเจ้าจะไปอยู่ไกลหรือไม่”

“หมู่บ้านจงตู ข้าพาไปสองลูกเจ้าคะ”

“เช่นนั้นเจ้านอนเสีย” สื่อเจี้ยนหาวเอ่ย ตอนนั้นเขาลุกขึ้นได้แล้ว จึงเดินไปเติมฟืนให้กองไฟลุกโชติช่วงขึ้นอีก

“รุ่งเช้าข้าจะพาเจ้าไปส่งที่หมู่บ้านนั้น เจ้ามีญาติที่นั่นหรือไม่” เขาถามเสียงราบเรียบ

“สุหทัยของท่านหัวหน้าหมู่บ้านมีญาติอยู่ที่นั่นเจ้าคะ ข้าคงจะไปแจ้งข่าวกับพวกเขา แล้วอาจจะอาศัยอยู่ที่นั่นสักพักจนกว่าจะหาทางได้”

“เอาละ เราต้องออกเดินทางแต่เช้า ก่อนที่โจรพวกนั้นจะกลับมาตามหา ร่องรอยของคนที่ย้ายไป”

ตอนนี้เป็นตอนกลางคืน อีกทั้งหมาป่าก็ซุกซม ดังนั้นแม้จะเป็นโจรป่าที่เชี่ยวชาญพื้นที่ก็คงไม่โง่งมออกมาตามหาผู้ใดในยามนี้

จูอีหลินมองเขาที่ลุกขึ้นคล้ายมิได้ขาดเจ็บมาก่อนก็ลอบถอนหายใจนางเองก็เป็นกังวลอยู่เหมือนกันว่าอาการเขาจะหนักหนาไปกว่านี้ นางพอมบางเร็วแรงน้อยนิด ตอนกลางเขาขึ้นมาจากน้ำนางก็แทบจะสิ้นเร็วแรง

เช้าวันใหม่คืบคลานมาเยือนช้าๆ ร่างบางของจูอีหลินค่อยๆ พลิกกาย ทว่าสายตาของนางกลับสบเข้ากับดวงตาของปีศาจร้ายอย่างจัง ใบหน้าดงามแดงระเรื่อขึ้นเล็กน้อย ไม่รู้ว่าตนโดนเขาจ้องอยู่นานเท่าไรแล้ว หญิงสาวหลบตาเขาแล้วลุกขึ้นนั่ง มองไปรอบๆ แล้วคิ้วเรียวก็ขมวดมุ่น เขาตื่นเช้าถึงเพียงนี้ทั้งที่ร่างกายได้รับบาดเจ็บมาก

“ท่าน ท่านตื่นนานแล้วหรือเจ้าคะ” จูอีหลินถามเขาอย่างเกรงอกเกรงใจ “ไปล้างหน้าล้างตาเสีย เราจะออกเดินทางเมื่อเจ้าพร้อม” เขาเอ่ยเสียงเย็นชาและไม่ได้ตอบคำถามของนาง แต่กลับเดินไปรื้อค้นข้าวของในห่อสัมภาระเพื่อมองหาสิ่งที่จำเป็น

ร่างบางทำอย่างที่เขาบอก นางเดินไปล้างหน้าที่ลำธาร น้ำนั้นเย็นเฉียบจนลั่นสะท้านไปทั้งร่าง แต่กระนั้นก็ช่วยให้ใบหน้าที่ร้อนจนแทบลุกเป็นไฟรู้สึกดีขึ้น เมื่อหันกลับมาก็พบว่าเขาพร้อมที่จะเดินทางแล้ว

ลือเลื่องหาขยับขาทั้งสองข้างแล้วขมวดคิ้ว บาดแผลที่ต้นขาของเขาดีขึ้นเล็กน้อย แม้จะยังรู้สึกเจ็บมากหากเดินทาง แต่เขาไม่อาจชักช้าอยู่ที่นี้ได้

เขาต้องรีบกลับไปยังป้อมเจิ้งจิน เนื่องจากใบหน้าที่ของจ้าวเหียนเจี๋ยและเสียงตะโกนของอีกฝ่ายยังคงกึกก้องในความทรงจำ ไม่รู้ว่าตอนนี้จ้าวเหียนเจี๋ยจะโทษตัวเองในสิ่งที่เกิดขึ้นขนาดไหน

ทว่าก่อนอื่นจะต้องไปส่งหญิงสาวผู้นี้เสียก่อน อย่างน้อยๆ นางก็ได้ช่วยเหลือเขา จึงไม่อาจดูดาบปล่อยนางทิ้งเอาไว้กลางป่าได้

การเดินทางค่อนข้างล่าช้าจึงทำให้สื่อเจี้ยนหวางหงุดหงิดและอารมณ์เสีย
ยิ่ง เพราะเขาเองก็ไม่อาจจะใช้กำลังภายในอุ่มนงเหินกายไปอย่างที่ใจอยาก
หนึ่งบุรุษที่กำลังบาดเจ็บกับอีกหนึ่งสตรีผู้บอบบางอ่อนแอจึงได้แต่เดินเท้าไป
ช้าๆ กระทั่งดวงอาทิตย์เลยศีรษะไปแล้ว ทั้งคู่จึงพบถนนสายเล็กๆ ที่ตัดผ่าน
ภูเขาสูงแรก

จู้อี้หลินมองสี่หน้าท่าทางของเขาออก เขาทั้งกังวลทั้งเร่งร้อนเพื่อที่จะ
เดินทาง แต่กระนั้นเขาก็ยังมีน้ำใจคิดที่จะไปส่ง ในใจของนางนั้นรู้สึกผิดขึ้นมา
อย่างบอกไม่ถูก

“ทะ...ท่านเจ้าคะ” จู้อี้หลินเอ่ยเรียกเสียงแผ่วด้วยความขลาดกลัว

แผ่นหลังกว้างแกร่งโดดเด่นห่างไปหลายก้าวทำให้นางรู้สึกกลัวอยู่บ้าง
ทว่าในความหวาดกลัวกลับมีความรู้สึกอุ่นใจและปลอดภัยอย่างประหลาด
ทั้งนี้หญิงสาวได้แต่ลอบมองเขาอย่างขลาดเขลามาดตลอดการเดินทาง

เขาคือบุรุษคนแรกที่มีมองนางแล้วไม่มีแววคุกคามในดวงตา ไม่มีความ
ที่นกระหาย ไม่มีแววกระเพื่อมไหว ไร้ซึ่งกิเลสตัณหาใดๆ ทั้งปวง รอบกาย
เขามีเพียงความดูร้ายเย็นชาที่แผ่กระจายออกมา ดวงหน้างดงามซึ่งเป็นถึงอดีต
โหม่งมออันดับหนึ่งของแคว้นจ้าวเซ่นนาง ไม่ได้ส่งผลใดๆ ต่อเขาเลยแม้แต่น้อย

“ข้าพจะมองออกว่าท่านกำลังรีบร้อน หากท่านอยากจะแยกกับข้า
เส้นทางนี้จะนำข้าไปยังที่พักของนักเดินทาง ดังนั้น...” จู้อี้หลินหยุดเท้าทั้งที่ยัง
เอ่ยไม่จบ นั้นเพราะจู่ๆ เขาก็หยุดเดิน ทำให้หน้าผากที่ก้มงุดของนางแทบจะ

ชนเข้ากับแผ่นอกกว้างที่หันกลับมาอย่างกะทันหัน

ลือเจียนหาวก้มลงมองใบหน้าแดงเรื่อเพราะความเหน็ดเหนื่อยแล้วถอนใจเสียงเบา เขารู้ดีว่านางเดินตามเขามาโดยไม่ปรปักษ์ตั้งแต่เข้าตู่ ทั้งยังมีท่าที่หวาดกลัวเขาอย่างเห็นได้ชัด ทว่านางก็ไม่เอ่ยปากขอหยุดพัก ทั้งที่นางเหน็ดเหนื่อยจนแทบจะก้าวเท้าไม่ออก

“เจ้ากลัวข้าหรือ” ลือเจียนหาวก้มหน้าลงแล้วถามเสียงเรียบ

หญิงสาวแทบจะพยักหน้าในทันทีที่เขาถาม ทว่ายังเอาไว้ได้ทันเมื่อเงยหน้าขึ้นไปสบตาโกรธกรุ่นอยู่เป็นนิจของเขา นางกัดริมฝีปากแล้วนินทาและได้แต่แอบคิดว่าจะกล้าตอบตามตรงได้อย่างไรกันว่านางกลัวเขา

“ชะ...ข้าเพียงแต่คิดว่าหากท่านรีบร้อนและมีเรื่องอื่นจะต้องทำ เช่นนั้น...เช่นนั้น...” จู้อี้หลินหลบสายตาเขา

“เดินทางต่อไป เราจะไปหยุดพักยังที่พักที่เจ้าว่า หลังจากนั้นจะไม่มีที่พักอีก ดังนั้นตามข้าให้ทัน” ลือเจียนหาวหันหลังเดินไปทันทีโดยไม่รอให้นางพูดจบ จู้อี้หลินจึงไม่มีเวลาคิดอะไรอีกเนื่องจากต้องวิ่งตามเขาให้ทัน

เมื่อไปถึงที่พักนักเดินทาง ลือเจียนหาวรับรู้ได้ถึงสายตาทุกคู่ของเหล่านักเดินทางที่มองตรงมายังเขากับจู้อี้หลิน เขาไม่ได้สนใจ แต่เดินตรงเข้าไปถามเด็กรับใช้ที่ยืนรอต้อนรับอยู่ ชายหนุ่มรับรู้ได้ว่าคนที่เดินตามมาด้านหลังนั้นก้มหน้าก้มตาเดินตามเขามาไม่ห่าง เขาจ่ายเงินสำหรับห้องพักสองห้อง นั่นทำให้เด็กรับใช้ตาโต จดจ้องใบหน้างดงามที่ยืนอยู่ด้านหลังด้วยความประหลาดใจ
“ส่งน้ำร้อนเข้าไปในห้องนาง หลังจากนั้นค่อยส่งข้าวปลาอาหารเข้าไป” น้ำเสียงติดตะแบกของเขาทำให้เด็กรับใช้รีบลงสายตามาจากร่างบาง ก่อนจะเดินนำทั้งคู่ไปยังห้องพัก

จู้อี้หลินพยายามเดินตามร่างสูงไปติดๆ นางไม่กล้ามองไปรอบๆ เพราะรับรู้ได้ถึงสายตาของบุรุษทั้งที่กำลังนั่งดื่มกินและเดินผ่านไปมา แม้กระทั่งเด็กรับใช้ที่ทำงานอยู่โดยรอบก็พากันหยุดมือก่อนจะหันมาจ้องนางอย่างเอาเป็น

เอาตาย หญิงสาวแทบจะเอื้อมมือไปดึงชายเสื้อของร่างสูงที่เดินอยู่ด้านหน้า แต่เมื่อลองคิดดูก็ยิ่งมือเอาไว้ ในใจรู้สึกดีใจเหลือเกินที่เขาปฏิเสธยามที่นางเสนอให้เขาแยกกับนางเมื่อตอนเที่ยง

ท่ามกลางผู้คนที่อยู่ในที่พักร้างเรานั้นยังมีกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งที่ไม่ได้มองไปยังร่างบางของจู้ฮ์ลิน ทว่ากลับมองตรงไปที่สื่อเจี้ยนหาว ใบหน้าของพวกเขาแสดงออกชัดเจนถึงความตกตะลึง บุรุษทั้งสี่หันกลับมามองบุรุษสวมชุดสีขาวบริสุทธิ์ ซึ่งบนศีรษะของเขามีหมวกที่มีผ้าคลุมปิดบังเอาไว้ ทำให้ไม่รู้ว่ามีรูปร่างหน้าตาอย่างไร

“นายท่าน...”

บุรุษชุดขาวผู้นั้นก็คล้ายกำลังตกตะลึงเช่นกัน เขานั่งเฝ้ามองตามร่างสูงไปไม่ได้เอื่อยะไรออกมา กระทั่งร่างของสื่อเจี้ยนหาวลับตาไป เขาจึงได้สติ มือทั้งสองที่วางอยู่บนโต๊ะกำแนก่อนจะคลายออก ผู้คุ้มกันทั้งสองของเขามองไม่เห็นใบหน้าของผู้เป็นนาย จึงไม่รู้ว่ามีสีหน้าเช่นไร

“ไม่ ไม่ใช่ตอนนี้ ไม่ใช่ในตอนที่เราถูกไล่ล่า เราต้องรีบไปจากที่นี่ มิเช่นนั้นเขาจะมีภัย” น้ำเสียงนุ่มนวลแผ่ผ่านผ้าคลุมหน้าออกมา ท่วงทำนองงามเต็มไปด้วยความนุ่มนวล ทว่าทั้งร่างของเขาแฝงเอาไว้ด้วยราศีแห่งความสูงศักดิ์ ทำให้ผู้คนโดยรอบไม่กล้าเข้าไปใกล้ อีกทั้งบุรุษที่อยู่รอบกายเขา ไม่ว่าใครก็ดูออกว่าพวกเขาต่างก็เป็นผู้ที่มีวรยุทธ์ ดังนั้นเหล่าชาวยุทธ์จึงเลือกที่จะอยู่ให้ห่างจากกลุ่มคนพวกนี้ให้มากที่สุด

“ตัวหนง เราไปกันเถิด”

“แต่ว่านายท่าน..”

“ไป”

แม้ว่าผู้เป็นนายจะบอกเช่นนั้น ทว่าตัวหนงกลับขมวดคิ้ว เขายังคงมองไปที่ชั้นสอง ซึ่งเป็นทิศที่สื่อเจี้ยนหาวเดินลับตาไป เขาอยากที่จะขึ้นไปชั้นสองแทบขาดใจ แต่จนใจจึงทำได้เพียงเดินตามผู้เป็นนายออกไปชั้นธรม้าที่จอดรถอยู่ด้านนอก

“นายท่านจะให้แยกอาหารออกเป็นสองห้อง หรือว่าส่งมารวมกัน
ขอรับ” เด็กรับใช้ถามขึ้นเมื่อเดินมาส่งทั้งสองที่หน้าห้องพัก

“ส่งรวมกันมายังห้องนาง ก่อนอื่นส่งน้ำร้อนมาก่อน” ลีอเจียนหาวตอบ
ก่อนจะล้วงเงินออกมาจ่าย เงินนี้เป็นอีกหนึ่งในของที่อยู่ในห่อผ้า เขาแบ่งออก
มาเล็กน้อยเท่านั้น เพราะตั้งใจจะมอบให้จูอี้หลินในตอนที่ยกกัน

“ไปอาบน้ำก่อนเถิด หลังกินอะไรแล้วจะได้พัก พรุ่งนี้เราจะออกเดินทาง
แต่เช้าตรู่”

“เจ้าคะ” จูอี้หลินรับคำก่อนจะเดินเข้าไปในห้องพัก

เย็นย่ำหลังจากที่ลีอเจียนหาวออกมาจากห้องของจูอี้หลิน เขาก็ตรงกลับ
เข้าห้องของตัวเอง เพราะบาดแผลที่เขาได้รับมาทำให้ร่างกายกระหายที่จะได้
นอนหลับสักที หลังจากที่ได้เดินทางมาทั้งวัน เขาก็อัปให้จูอี้หลินลั่นดาลประตู
หน้าต่างแล้วรีบเข้านอนเสีย เพราะวันรุ่งขึ้นตั้งใจจะพานางเร่งเดินทาง

หญิงสาวทำตามที่เขาบอกอย่างเคร่งครัด นางลั่นดาลประตูหน้าต่าง
แล้วเข้านอนทันทีที่ลีอเจียนหาวเดินออกไป โดยที่ทั้งสองคนไม่ได้สังเกตเลยว่า
ประตูของห้องพักฝั่งตรงข้ามเพิ่งจะปิดลงหลังจากที่แถมเอาไว้เพียงเล็กน้อย
เพื่อรอคอยเวลา

กลุ่มคว้นสี่ขาวที่ลอบเข้ามาภายในห้องยามวิกาลไม่ได้ทำให้จูอี้หลินรู้สึก
ตัวขึ้นมาแม้แต่น้อย ร่างบางยังคงหลับใหลอยู่บนเตียง เสียงฝีเท้าที่เบาหวิว
ของบุรุษร่างหนาเดินอยู่ข้างหน้าต่างดังแทรกเข้ามาเป็นระยะๆ ทว่าร่างบางก็
ยังคงนอนนิ่งสนิท คล้ายไม่รับรู้สิ่งรอบกาย

ไม่นานนปลายมิดก็ยื่นเข้ามาปลดดาลหน้าต่าง ก่อนที่บานหน้าต่างจะถูก
เปิดออก ร่างหนาสามร่างปีนข้ามหน้าต่างเข้ามา แล้วเดินตรงไปหาร่างบางที่
หลับใหลอยู่บนเตียง

ความเย็นเยียบที่ไต่ผิวกายทำให้จูอี้หลินลืมตาตื่น นางมองเห็นเงาหนา
คร่อมอยู่บนร่างของตนแล้วตกใจจนแทบสิ้นสติ ทว่าเมื่อยกมือขึ้นตั้งใจจะผลัก
เขาออก ร่างกายกลับไร้ซึ่งเรี่ยวแรง นางอ้าปากขึ้นจะกรีดร้อง แต่กลับไม่อาจ

เปล่งเสียงออกมาได้

“ตื่นแล้วหรือ เช่นนั้นก็ดี เรามาหาความสุขกันนะแม่นางคนงาม ข้าไม่เคยเห็นหญิงคนใดงดงามเท่าเจ้ามาก่อนเลย”

“พวกข้าจะอ่อนโยนต่อเจ้าให้มาก แม่นางคนงาม เจ้าอย่ากลัวไปเลย”

“เร็วเข้าลือยามัวผีไร้ไฟ เรามีกันถึงสามคนนะ ไม่ใช่ช่วยยากก็จะสว่างแล้ว”

จูอีหลินมองมือหยาบกำลังเปิดสาบเสื้อของนางออกด้วยดวงตาแตกตื่น พยายามรวบรวมเรี่ยวแรงเอื้อมสุดท่ายหว่ากลับไว้พล พวกมันเข้ามาในตอนไหนนางมีอาจรู้ ลมหายใจของนางหอบแรงเป็นห้วงๆ ด้วยความตกใจ ดวงตาเบิกกว้างมองบุรุษทั้งสามกำลังปีนขึ้นมานบนเตียง

“อย่าขัดขืนเลย ไร้ประโยชน์นะ พวกเจ้าโดนควั่นสะกดใจของข้า ดังนั้นพวกเจ้าจะไร้เรี่ยวแรงไปถึงเข้า อ้อ ข้าหมายถึงเจ้าหนุ่มคนที่มากับเจ้านั้นด้วย” เสียงของบุรุษผู้หนึ่งเอ่ยขึ้น น้ำเสียงน่าสะอิดสะเอียนของมันดังอยู่เหนือร่างของนาง

จูอีหลินน้ำตาไหลพราก ความสิ้นหวังประดังประเดเข้ามาภายในจิตใจ ใบหน้าของบุรุษที่อยู่ห้องข้างๆ ปรากฏขึ้นในหัว ภายในใจของนางได้แต่กรี๊ดร้องออกมาด้วยความขมขื่น เป็นเช่นนี้เสมอ ความมั่งคั่งของนางมักจะเป็นตัวชักนำเภทภัยเข้ามา

มารดาของนางต้องตายก็เพราะให้กำเนิดนาง ส่วนผู้เป็นบิดาเพราะปกป้องนางจากชายหนุ่มที่เข้ามาล่อลวงถึงที่บ้านจึงถูกแทงจนตายเช่นกัน ลุงกับป้าที่สมควรจะช่วยนางหลังจากที่บิดาถูกฆ่าตายอย่างไร้ความเป็นธรรม พวกเขากลับโทษว่านางคือตัวชั่วร้าย จึงขายนางให้หอนางโลม ตอนนั้นนางอายุเพียงแค่สิบห้า เพิ่งจะพ้นวัยปักปันเท่านั้นเอง

เด็กสาววัยเพียงสิบห้า ทั้งยังได้ชื่อว่าเป็นโฉมสะคราญที่งดงามปานลุ่มเมืองอย่างนาง เพียงปีแรกที่เข้าไปอยู่ในหอนางจ้วน กลับก้าวขึ้นเป็นโฉมงามอันดับหนึ่งของแคว้นจ้าวได้อย่างง่ายดาย แต่นางยังโชคดีที่แม่เล่าคอยดูแล

และรักใคร่เป็นอย่างมาก แม้จะถูกขายเข้าหอนางโลมแต่ก็ได้ชื่อว่าชายศิลป์ ไม่ขายร่างกาย

นับจากที่ก้าวขึ้นเป็นโคมงามอันดับหนึ่ง จนกระทั่งก้าวออกมา จู๊หลินยังไม่เคยให้ชายใดเป็นแขกหลังมานามาก่อนเลยสักครั้ง นางรักษาเกียรติและความบริสุทธิ์ของตัวเองได้เป็นอย่างดีมาโดยตลอด นึกไม่ถึงเลยว่าจนแล้วจนรอดนางจะมาโดนโจรลักพาตัวซะงั้น

เมื่อสิ้นหวังจนถึงที่สุดแล้ว จู๊หลินได้แต่นึกเสียดายที่นางยังไม่ได้ทราบชื่อของผู้มีพระคุณที่ช่วยนางเอาไว้ ตอนนี้นางได้แต่หวังว่าโจรชั่วทั้งสามจะปล่อยเขาไป กลับเหม็นหน้าสำรอกแค้นออกมาจากร่างหนา พร้อมๆ กับที่ใบหน้าหยาบคายอัปลักษณ์ก้มลงมาหานาง ครานั้นจู๊หลินตัดสินใจจะตายเพื่อรักษาเกียรติของตัวเอง

นางตั้งใจจะกัดลิ้นฆ่าตัวตาย!!!

เสียงบางอย่างแหวกอากาศเข้ามา ทำให้ร่างหนาทั้งสามร่างหยุดเคลื่อนไหวพร้อมกัน ร่างที่หนึ่งคร่อมอยู่บนร่างของจู๊หลินชะงัก ก่อนที่ของเหลวบางอย่างจะพุ่งออกมาจากลำคอของชายผู้นั้น เมื่อเพ่งมองจึงได้เห็นว่าสิ่งที่ปักอยู่ที่ลำคอของโจรใจทรามคือมีดสั้นเล่มหนึ่ง ซึ่งมีความยาวประมาณหนึ่งเชียว¹ ด้ามของมีดสั้นเล่มนั้นสลักลวดลายคล้ายกรงเล็บของพญาเหี้ยวนเอาไว้อย่างชัดเจนตรงดงาม ตรงส่วนปลายของด้ามมีดมีพลอยสีแดงล้ำค่าเม็ดหนึ่งประดับอยู่

“ใคร!!!” น้ำเสียงแตกตื่นของบุรุษทั้งสองคนที่เหลืออยู่ตะโกนออกมา พวกมันมองร่างของสหายที่ตอนนี้ตาเหลือกถลนแล้วทั้งตัวลงจากเตียง เขาลิ้นใจทันทีที่มีดสั้นด้ามนั้นปักไปที่ลำคอ

¹ เชี่ยวเท่ากับประมาณ 10 นิ้ว

จู้หลิณร้องปลายนินเอาไว้ว แม้ว่าจะอาศัยเพียงแสงจันทร์ที่สาดส่องเข้ามาเพียงน้อยนิด แต่นางก็มองเห็นด้ามมีดเล่มนั้นชัดเจนยิ่ง นันก็เพราะพลอยสีแดงเม็ดนั้นส่องประกายจุดความหวังของนางขึ้นมาอีกครั้ง นางจำได้ว่ามันคือมีดสั้นหนึ่งในสองเล่มที่นางดึงออกมาจากรองเท้าของบุรุษผู้ช่วยนางเอาไว้ตอนที่ถอดชุดของเขาส่งออกเพื่อทำแผล

เป็นเขา...บุรุษข้างห้องผู้ร่วมทาง ผู้มีพระคุณของนาง บุรุษผู้เย็นชาดูน่าแข็งขัน ผู้มีดวงตาราวกับปีศาจผู้นั้น

ร่างสองร่างกระโดดลงจากเตียงแล้วพุ่งไปยังหน้าต่างที่ถูกเปิดออกตอนไหนไม่ทราบได้ เสียงต่อสู้กันดังขึ้น ทว่าจู้หลิณไม่อาจขยับกาย นางยังคงนอนอยู่บนเตียง ในใจก็ได้แต่ภาวนาให้บุรุษผู้เป็นเจ้าของมีดสั้นเล่มนั้นปลอดภัย

เสียงคมมีดเฉือนเนื้อหนังดังขึ้นข้างหู พร้อมกับของเหลวที่กระเด็นมาเปรอะเปื้อนใบหน้าवलเนี่ยน เลือดสดๆ ส่องกลิ่นคาวคลุ้ง จนทำให้นางอกสั่นขวัญแขวน แต่อดไม่ได้ที่จะเหลียวตาไปมอง ทว่าสิ่งที่ปรากฏขึ้นจากทางตาคือเงาร่างสูง ซึ่งกำลังดึงมีดสั้นออกมาจากอกของบุรุษผู้ที่ตั้งใจจะย่ำยีนาง เลี้ยวหน้าของเขาจากคลองสายตาดูเย็นชาไม่หวั่นไหวแม้แต่บ่อยในตอนที่ฆ่าคน

ดวงตาประดุจปีศาจร้าย ทั้งเฉยชาและเย็นเยียบค่อยๆ หันหน้ามามองนางช้าๆ ช่วงขณะที่นางสบตากับเขา กลิ่นอายความเย็นชาที่อยู่รายรอบตัวเขาทำให้นางรู้สึกคล้ายกับว่าเขาคือยมทูตผู้มาจากนรกภูมิ

ลือเจียนหาวก้าวเดินมาที่เตียงนอนช้าๆ แสงจันทร์จากภายนอกส่องผ่านเข้ามายังหน้าต่างที่อยู่ด้านหลังของเขา ทำให้จู้หลิณมองไม่เห็นใบหน้าของอีกฝ่าย หัวใจดวงน้อยๆ เต้นรัวเร็ว ทว่ามันไม่ได้มีสาเหตุมาจากความหวาดกลัวแต่อย่างใด นางบอกไม่ได้ว่าเพราะเหตุใด ยิ่งเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของเขาเดินเข้ามาใกล้ นางก็ยิ่งใจเต้นรัวแรงกว่าเดิมเป็นเท่าทวีคูณ

ร่างสูงนั่งลงบนเตียงข้างๆ นางช้าๆ ก่อนจะยื่นมือออกมาดึงสาบเลื้อที่เปิดอ้าจนเผยให้เห็นผิวขาวเนียนที่มีเพียงเอี่ยมตัวเดียวปกปิด การกระทำของ

เขาดูเป็นธรรมชาติยิ่งและไร้แว่ความห้วนไหวใดๆ ให้เห็น ผิดกับนางที่
ตอนนี้อับอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนี

จู้อีหลินหลับตาลง น้ำตาที่เพียรพยายามกลั้นเอาไว้ไหลออกมาเป็นทาง
เสียงสะอื้นเล็ดลอดออกมาทำให้มือหนาซะงัก

“เราสมควรไปจากที่นี่ มีคนตาย ข้าไม่ชอบความยุ่งยาก” เขาเอ่ยเสียง
ราบเรียบ ก่อนจะเดินไปยังโต๊ะที่อยู่กลางห้องแล้วเดินวกกลับมาอีกครั้ง

“ดื่มน้ำ” สือเจี้ยนหาวก้มตัวลงซ้อนร่างบางเอาไว้ในวงแขน ก่อนจะจ่อ
จอกน้ำที่เพิ่งจะรินมาไปยังปากอ้อม

“ดื่มให้มาก ควันนั้นทำให้เจ้าขยับตัวไม่ได้ ทั้งยังอ่อนแรง”

จู้อีหลินรู้สึกผ่อนคลายอย่างน่าประหลาด ภายใต้อาณัติการณเช่นนี้
นางสมควรหวาดกลัวเขาถึงจะถูก ทว่านางกลับยินดียิ่งนักที่เขาไม่เป็นอะไร
และอุตส่าห์เข้ามาช่วยเหลือนางเอาไว้ แม้ว่าเขาจะยังเย็นชาอยู่เป็นนิจ ทว่าการ
กระทำของเขابอกให้นางรู้ว่าเขาไม่ได้เป็นคนเลวร้ายแต่อย่างใด นางซบไปหน้า
ลงไปบนไหล่แกร่ง ยินยอมฝากทุกอย่างเอาไว้ที่เขาแม้แต่ชีวิตของนางเอง

เสียงฝีเท้าของคนหลายคนดังขึ้นหน้าห้อง ทำให้สือเจี้ยนหาวไม่อาจ
รอช้า เขาใช้ผ้าห่มคลุมร่างของจู้อีหลินเอาไว้ นัยหนึ่งก็เพื่อไม่ให้นางเห็นสภาพ
ศพของโจรระคาดอีกสองคนที่ถูกเขาปลิดลมหายใจ เพียงคนเดียวที่นางเห็น
เขาก็รับรู้จากแว่ตาดงตามคู้้นว่านางหวาดกลัวเพียงใด

สือเจี้ยนหาวซ้อนร่างบางขึ้นด้วยวงแขนแกร่ง ก่อนจะเหินกายออกไป
ทางหน้าต่างทันที การต่อสู้ที่เกิดขึ้นทั้งยังมีคนตายถึงสามคนทำให้เขาไม่อาจ
รั้งรออยู่ต่อ เขาไม่ชอบความยุ่งยากและไม่อาจข้องเกี่ยวกับทางการ เพราะนั้น
คงไม่ใช่แค่เขาที่ยุ่งยากหากราชสำนักเข้ามาข้องเกี่ยว

ร่างสูงเหินกายออกมาทางหน้าต่าง ตรงไปยังคอกม้า ชายหนุ่มขมวดคิ้ว
เมื่อรู้สึกว่ลมปราณของตนติดขัดเพราะได้รับบาดเจ็บมาก แม้ว่าภายนอกจะ
ดูไม่เป็นอะไร ทว่าเขาก็กังมืองใช้กำลังภายใน ดังนั้นตัวเล็กในตอนนั้นนอกจาก
เดินทางด้วยม้าแล้ว เขาก็ไม่มีทางอื่น

ม้าสีดำทำทางแข็งแรงถูกเลือกออกมาตัวหนึ่ง ก่อนร่างสูงจะยกร่างบางขึ้นนั่งบนบังเหียน โดยมีเขากระโดดตามไปนั่งโอบประคองอยู่ด้านหลัง เนื่องจากนางยังคงไร้เรี่ยวแรง คนทั้งสองขี่ม้าควมออกไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่สนใจเสียงร้องไวยวายของคนดูแลคอกม้า

“ท่านเจ้าคะ” จูอีหลินกระซิบเรียกเขา หลังจากที่ทั้งสองขี่ม้าออกมาได้สักพัก เนื่องจากนางได้ยินเสียงม้าวิ่งตามมา

“ข้ารู้แล้ว” ลือเจียนหาวเอ่ยโดยไม่ได้หันกลับไปมองด้านหลัง เขารู้ว่ามีผู้มีฝีมือหลายคนกำลังตามเขามา ทว่าเขาไม่รู้แน่ชัดว่าอีกฝ่ายเป็นใครและต้องการอะไร จะว่าเป็นพวกเดียวกันกับสามคนเมื่อครู่ แล้วทำไมจึงเพิ่งจะปรากฏตัว

“นั่นคือ เราคงต้องหนีขึ้นเขา” ลือเจียนหาวมองตรงไปด้านหน้า ตอนนั้นสิ่งที่สำคัญที่สุดคือต้องสลัดคนที่ติดตามมาให้ได้ ยิ่งขึ้นเขาไปสูงเท่าไร ความหนาวเหน็บของหุบเขาก็กยิ่งทำให้ร่างบางสั่นสะท้าน อากาศที่เย็นลงเรื่อยๆ ทำให้รู้ว่าในไม่ช้านี้หิมะแรกของปีคงจะตกลงมาแน่ๆ อากาศทางเหนือของแคว้นจ้าว นับว่าหนาวเย็นที่สุด โดยเฉพาะสูงขึ้นไปบนยอดเขา

ลือเจียนหาวควมม้าขึ้นเขาไปอย่างคล่องแคล่ว เขารู้เส้นทางในละแวกนี้เป็นอย่างดี ดินแดนเหนือแห่งนี้มานานมาแล้วเขาเคยสำรวจเส้นทางทั้งหมดด้วยตัวเอง ตอนนั้นเขายังเป็นองครักษ์เงาของแม่ทัพใหญ่ และหน้าที่รองอีกอย่างก็คือสำรวจเส้นทางที่จำเป็นในการเดินทาง ดังนั้นแถบชายแดนทางเหนือเขาจึงคุ้นเคยเป็นอย่างดี และหุบเขาแห่งนี้เขาก็ค้นพบถ้ำแห่งหนึ่งที่สามารถใช้หลบศัตรูได้

เขาคือนักล่าที่ไม่ชอบและไม่มีความกลัวไล่ล่าเสียเอง แต่ก่อนอื่นเขาจะต้องหาที่ปลอดภัยให้หญิงสาวเสียก่อน เพื่อไม่ให้ตัวเองเสียเปรียบ ก่อนที่เขาจะกลับกลายเป็นผู้ล่า นั้นจึงจะเป็นวิธีที่เขาถนัด เพราะตลอดชีวิตของเขาไม่คุ้นเคยกับการหนีแม่แต่น้อย

สูงขึ้นไปยังยอดหุบเขาอันเหินห่าง ดอกเหมยสีแดงสดต้นหนึ่งกำลัง
ผลิบานแยบยลความหนาวเย็นอย่างเดี๋ยวดาย เมื่อเดินไปด้านหลังต้นไม้สูง
ใหญ่สุดทางเดินริมหน้าผาจะมีถ้ำหินขนาดเล็กแห่งหนึ่งซุกซ่อนอยู่ หากไม่
สังเกตให้ดี ไม่มีทางที่จะเห็นทางเข้าถ้ำแห่งนี้ได้ เนื่องจากปล่องหินที่มีขนาด
เล็กมาก ทั้งยังหลบอยู่ด้านหลังถ้ำไม้เลื้อยที่ปกคลุมจนหนาทึบ ทว่าสื่อเจียน-
หาทที่เป็นคนพบมันก่อนผู้ใดยังจดจำมันได้เป็นอย่างดี

“เจ้าเข้าไปหลบอยู่ด้านในก่อน ข้าต้องรู้ให้ได้ว่าพวกเขาคือมิตรหรือ
ศัตรู” สื่อเจียนหาอ้อมจู่ฮี้หลินลงมาจากหลังม้า ตอนนี้นางรู้สึกดีขึ้นกว่าเมื่อครู่
มาก

“แต่นั้นไม่อันตรายหรือเจ้าคะ” จู่ฮี้หลินถามเขาด้วยความกังวล

“ข้าไม่เป็นไร เจ้าหลบอยู่ที่นี่จะปลอดภัยกว่า”

แม้เขาจะพูดเช่นนั้น ทว่านางรู้ดีว่ากำลังเป็นตัวถ่วงเขา เพราะหากไม่มี
นางที่อ่อนแรง เขาคงจะหนีไปเองได้โดยง่าย หากไม่มีนาง เขาก็ไม่ต้องมาพบ
กับเหตุการณ์เช่นนี้ นางเป็นตัวหายนะที่ดึงดูดภัยอันตรายมาสู่คนรอบข้างอย่าง
ที่ลู่กับป่าเคยพูดเอาไว้โดยแท้

“ระวังตัวด้วยนะเจ้าคะ” จู่ฮี้หลินก้มหน้าลงหลบตาเขา มือน้อยๆ ที่
สิ้นทายีนออกไป ทว่ากลับชะงักไม่กล้าแตะโดนแม้แต่ชายเสื้อของเขา ในใจ
แอบหวังว่าเขาจะทิ้งนางเอาไว้ที่นั่นแล้วหนีไปเสีย

สื่อเจียนหาขมวดคิ้ว รับรู้ถึงน้ำเสียงสิ้นหวังของนางอย่างชัดเจน ทว่า
จนแล้วจนรอดเขาก็ไม่ได้กล่าวอะไร เพียงแต่ก้มลงดึงมิดสันของตนออกมา
จากรองเท้าหุ้มแข้ง

“เจ้าเอาเนื้อมัดตัวไว้ หากเกิดอะไรขึ้นจะได้ใช้มันป้องกันตัว”

จู่ฮี้หลินเงยหน้าขึ้นมองเขา ก่อนจะก้มลงมองมิดสันที่เขายื่นมาให้
ใบหนังดงามปรากฏแวววาวตลึง แม้จะนางจะไม่เคยเอ่ยถาม แต่ก็พอจะรู้ว่า
มิดสันทั้งสองเล่มจะสำคัญต่อเขามาก กระนั้นเขาก็กลับยื่นมันให้คล้ายกับไม่
ได้ใส่ใจอะไร

“แต่มันเป็นของสำคัญของท่าน...”

“ใช่ มันคือสิ่งเดียวที่ตกทอดมาจากบิดาข้า ก่อนที่เขาจะสิ้นใจในกองเพลิง ดังนั้น...ข้าจะกลับมารับคืน” เขาเอ่ยจบก็วางมันลงในมือของนางแล้วเดินออกไป

จูอีหลินได้ฟังดังนั้นก็ถึงกับอ้าปากค้าง นางมองร่างสูงที่เดินหายออกไปจากถ้ำด้วยใบหน้าหลากหลาย ทว่าเมื่อตระหนักขึ้นได้ว่าเป็นสิ่งยืนยันว่าเธอจะกลับมาแน่นอน ก็พลันยิ้มออกมาอย่างตื่นตัน หญิงสาวกอดมิดสันเล่มนั้นเอาไว้แนบอก

ภายใต้หน้ากากความเย็นชาของเธอ นี่กลับเป็นสิ่งยืนยันว่าเธอเป็นคนที่อ่อนโยน เข้าอกเข้าใจผู้อื่นยิ่ง เธอรู้ว่านางกลัว กลัวว่าเธอจะจากไปโดยทิ้งนางเอาไว้เบื้องหลัง แม่นางจะอยากให้เธอจากไป แต่เมื่อรับรู้ด้วยการกระทำทั้งหมดของเธอ ใจดวงน้อยกลับบอบอุ่นยิ่งนัก

เขาถึงกับทิ้งของสำคัญเอาไว้ที่นาง...

หลังจากออกมาจากถ้ำ ลือเจียนหาวก็ควมม้าฝ่าลมหนาวออกไปด้วย

ความระมัดระวัง ลมเย็นเยียบพัดผ่านมา ทำให้เขาตระหนักว่าไม่ช้าหิมะแรกจะปรายลงมาอย่างหนัก หากเขายังอยากจะลงเขาไปอย่างปลอดภัยก็ต้องรีบจัดการกับผู้ติดตามเขาโดยเร็ว เพราะหิมะแรกของปีนี้ดูท่าทางจะตกหนัก เมื่อดูจากอากาศที่หนาวเหน็บยิ่ง

เสียงกระบี่อ่อนแอวกอากาศเข้ามาใกล้ พร้อมกับร่างของชายชุดดำพุ่งเข้ามา ลือเจียนหาวพลิกกายหลบ คิ้วเข้มขมวดเป็นปม เพราะก่อนหน้านี้เขาไม่รู้เลยว่ามีคนอยู่ใกล้เขาถึงเพียงนี้ เขาเร่งสั่งดำทะยานตามติด เมื่อเขาสามารถหลบพ้นรังสีกระบี่ ลือเจียนหาวกระโดดออกจากบังเหียน แล้วทิ้งตัวลงบนพื้นก่อนจะหุบหินก้อนหนึ่งได้ฝ่าเท้าขว้างออกไปหาบุรุษชุดดำ

รังสีกระบี่พุ่งเข้ามาจากทางด้านหลัง เขาต้องพลิกกายหลบ คนชุดดำอีกคนปรากฏกายขึ้นจู่โจมเขาอีกครั้ง ในตอนนั้นลือเจียนหาวไม่อาจอยู่เฉย

อีกต่อไป เขารวบรวมกำลังภายในที่มีอยู่แล้วหายวับไปกับตา ทำให้บุรุษชุดดำทั้งสองตกตะลึง

“ไม่จริง!!!”

“เงาล่องหน!! เขาไม่ใช่หนานเพยหลง”

“หรือว่าเขาจะเป็น...”

“เขาตายไปแล้ว” บุรุษชุดดำหันไปมองรอบกายด้วยความแตกตื่น
 ลือเจียนหาวที่เพิ่งจะใช้วิชาเงาล่องหนได้ยืนดังนั้นก็ขมวดคิ้ว นามที่คนเหล่านั้นเอ่ย ‘หนานเพยหลง’ แน่แน่นอนว่าเขารู้จักดี เพราะนั่นคือพระนามขององค์รัชทายาทแคว้นหนานซึ่งเพิ่งจะมีข่าวว่าถูกลอบปลงพระชนม์

เงาสีดำปรากฏขึ้นด้านหลังบุรุษชุดดำทั้งสอง ก่อนที่ร่างสองร่างจะล้มลงไปในอนาจมกองเลือด พวกเขาตาเหลือกค้าง เหมือนไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเกิดอะไรขึ้นกับตน หลังจากนั้นลือเจียนหาวจึงปรากฏตัวขึ้น เขาหายใจหอบ ก่อนจะกระอักเลือดออกมา อาการบาดเจ็บภายในที่เขาเพียรซ่อนเอาไว้ ตอนนี้กำลังกำเริบเพราะเขาฝืนใช้กำลังภายใน เขารู้สึกถึงลมปราณที่เริ่มตึงจนมั่วไปหมด

ตอนที่ลือเจียนหาวกำลังฝืนกายเพื่อยืนให้มั่นคงนั้น เงาร่างของบุรุษชุดดำอีกสามคนก็ปรากฏขึ้นอีก พวกเขาเป็นล้อมร่างที่กำลังโง่งนอย่างพิลึกพิลั่น ค่ายกับกำลังลั้งเลที่จะจู่โจม

“เจ้าเป็นใคร”

“ข้าต่างหากที่สมควรเป็นฝ่ายถาม พวกเจ้าเป็นใคร และต้องการอะไร
 ไยพวกเจ้าจึงต้องตามล่าข้า” ลือเจียนหาวเอ่ยพร้อมกับกระชับมิตสันในมือแน่น

“วิหคยมทูต!” บุรุษชุดดำผู้หนึ่งเอ่ยออกมา แม้ว่าเสียงของเขาจะเบาหวิว แต่กลับไม่อาจปิดบังความตื่นตระหนก ดวงตาจ้องไปยังมิตสันของลือเจียนหาวเขม็ง

“เจ้าเป็นอะไรกับลือเจียนเหวิน ปีศาจเงาพันปี”

“มิใช่เรื่องของเจ้า” ลือเจียนหาวขมวดคิ้ว ในใจก็นึกสงสัยยิ่งนักที่มีคนรู้จักมิตสันของผู้เป็นบิดา เพราะมิตสันคู่นี้ตีสั้นด้วยเหล็กกล้าและเกาะลวดลาย

ทรงเล็บของพญาเหยี่ยว ทั้งยังฝังพลอยล้ำค่าสีแดงลงไป มีดสั้นคู่นี้มีชื่อว่า 'วิหคยมทูต' และมีไม้ที่ค้นที่รู้จักมัน

“วิหคยมทูตคือมีดสั้นคู่ ทำไมเจ้าจึงมีเพียงหนึ่ง อีกหนึ่งเล่า”

“ไม่ใช่การโดยของเจ้า” ลือเจียนหาวเอ่ยเสียงเย็น เขาไม่ชอบความรู้สึกคลุมเครือนี้เลย เพราะตลอดมาเขารู้เรื่องของบิดาน้อยมาก จึงรู้สึกขัดใจที่มีผู้อื่นล่วงรู้เกี่ยวกับมีดสั้นคู่กายมากกว่าตัวเอง

“มอบมันให้ข้า แล้วเจ้าไปได้ ข้าจะไม่ทำร้ายเจ้า”

“ก็ต้องดูว่าเจ้ามีความสามารถหรือไม่ เข้ามา!”

แม้ว่าจะบาดเจ็บ ทว่าลือเจียนหาวก็ยังรวบรวมกำลังภายใน เขามองออกถึงความมุ่งร้ายของอีกฝ่าย ทันทิที่เอ่ยถึงมีดสั้นวิหคยมทูต ไม่ว่าเขาจะมีความคิดที่จะมอบมีดสั้นออกไปหรือเปล่า อีกฝ่ายก็คงไม่มีทางละเว้นเขา แต่นั่นเป็นเพียงความคิดเท่านั้น แน่نونว่าเขาไม่มีวันมอบวิหคยมทูตของบิดาให้ผู้ใด

เงาร่างสีดำหลายสายพุ่งเข้าหาลือเจียนหาวพร้อมกัน แต่ชายหนุ่มก็จ้องพวกมันเขม็งด้วยท่าทีเตรียมพร้อม เขาไม่เคยบาดเจ็บหนักขนาดนี้ จึงไม่รู้ว่าตัวเองจะต้านทานอีกฝ่ายได้นานเท่าไร ดังนั้นเขาจะต้องจบเรื่องให้ได้เร็วที่สุด และนั่นก็หมายถึงเขาจะต้องสูญเสียกำลังทั้งหมดที่เขา มี แต่ถึงจะรู้อย่างนั้นเขาก็ไม่มีทางถอยกลับไปได้แล้ว เมื่อรับรู้ถึงจิตมุ่งร้ายของบุรุษชุดดำทั้งสามคน

เมื่อรวบรวมกำลังที่มีทั้งหมดแล้ว ร่างสูงก็พลันพุ่งเข้าไปหาศัตรูที่อยู่ตรงหน้าเช่นกัน

“พีใหญ่!!!” เสียงกรีดร้องดังออกมาจากกระหม่อม พร้อมๆ กับร่างบางที่ติดตัวขึ้นมาจากพุงนอน

เหยียนหาวนอ้มนั่งหอบหายใจหนักหน่วง บนหน้าผากมีเหงื่อผุดขึ้นจนใบหน้านวลเนียนเปียกชุ่ม ความผันอันน่าสยดสยองปลุกนางให้ตื่น และไม่อาจข่มตาหลับลงไปได้

ภาพเรือนร่างสูงใหญ่ของสื่อเจี้ยนหาถูกแทงนับสิบแผลจนเลือดท่วมกายยังคงแจ่มชัด ใบหน้างดงามหล่อเหลาที่เคยแผ่เฝ้าเอาไว้ด้วยแววอ่อนโยนทุกครั้งที่มีมองนาง ตอนนั้นบิตเบ้เต็มไปด้วยความเจ็บปวด

เหยียนหว่านเอ่อลูกออกมาจากที่นอน แล้วเดินไปยังหน้าต่างที่เปิดแง้มเพื่อรับลม ลิบหัวแล้วที่บุรุษทั้งสามเดินทางไปชายแดนทางเหนือของแคว้นจ้าว เท่าที่นางทราบคือสงครามสองแคว้น ระหว่างแคว้นจ้าวกับแคว้นหนานปะทุขึ้น สาเหตุเริ่มมาจากกองศรัทธายาทแคว้นหนานโดนลอบปลงพระชนม์ หนานหลังอี่หรือเหลียงอ๋อง ผู้เป็นพระอนุชาขององค์จักรพรรดิแคว้นหนานได้ฉวยโอกาสชิงบัลลังก์แล้วก่อสงครามขึ้น

“พี่ใหญ่ พี่รอง...เจี้ยน” เหยียนหว่านเอ่อกุมหมอกมวงมวงของจ้าวเหยียนเจี้ยนแนบเข้ากับอก

สองสามวันมานี้นางรู้สึกใจคอไม่ดีเลย นางรู้สึกวุ่นแปลกๆ กระทั่งฝันว่าสื่อเจี้ยนหาต้องคมดาบของศัตรูนอนจมกองเลือดอยู่เพียงลำพัง นางกังวลและห่วงใยบุรุษอันเป็นที่รักทั้งสามคนเหลือเกิน

ท้องฟ้าของเช้าวันนี้มีตครึ้มเหมือนกับหัวใจของเหยียนหว่านเอ่อ ตั้งแต่ตื่นมาเพราะฝันร้าย นางก็มีอาการทำให้ผ่อนคลายได้ จนกระทั่งนางตัดสินใจเดินทางไปยังกระท่อมของซูหย่งจื้อผู้เป็นอาจารย์ นางต้องทำอะไรสักอย่างเพราะมีอาการขมตาให้หลับลงได้อีกแล้ว จนกว่าจะรู้และเห็นกับตาว่าพวกเขาทั้งสามคนปลอดภัยดี นางจะต้องเดินทางไปชายแดนและจะไม่เดินทางไปเพียงลำพัง!

“ข้าจะไปชายแดน” เหยียนหว่านเอ่อเอ่ยขึ้นเมื่อพบหน้าซูหย่งจื้อและเฟิงชิง

“หว่านเอ่อ” เฟิงชิงขมวดคิ้วให้นาง

“เจ้าศิษย์คนนี้ เมื่อคืนฝันร้ายหรือไง ถึงได้ตื่นมาแล้วพูดอะไรแปลกๆ” ซูหย่งจื้อหันมามองใบหน้าเคร่งเครียดของผู้เป็นศิษย์

“อาจารย์ ข้าสังหรณ์ใจแปลกๆ ข้าสังหรณ์ใจว่าพวกเขาจะเกิดเรื่อง ท่าน

ให้เข้าไปขายแดนเถิดนะ ข้าจะพาพี่สะใภ้ไปด้วย รับรองว่าข้าจะดูแลตัวเองดี”
เหียนหว่านเอ๋อเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง

ใบหน้าของศิษย์รักทำให้ซูหย่งจื้อขมวดคิ้ว เขาเดินเข้ามาใกล้นางแล้ว
แตะมือลงบนไหล่บอบบาง ใบหน้าของนางทำให้เขาอดที่จะกังวลไม่ได้

“มีอะไรหรือ”

“ข้าฝัน ฝันร้าย มัน...ไม่ดีเอามากๆ เลย ข้าไม่สบายใจหากข้าไม่ได้พบ
พวกเขา อีกทั้งคิดว่าข้าอาจไม่มีทางที่จะชมตาหลับลงไปได้ถ้าไม่เห็นพวกเขา
ด้วยตาของตัวเอง ท่านให้ข้าไปเถิดนะ ข้าเป็นห่วงพวกเขาเหลือเกิน”

“ได้” ซูหย่งจื้อเอ่ย หลังจากที่จ้องตากับเหียนหว่านเอ๋อเนิ่นนาน

นับตั้งแต่วันที่จ้าวเหียนเจี๋ย อุ้งสิง และสื่อเจี้ยนหวาเดินทางไป
สนามรบ เขาก็รู้อยู่แล้วว่าจะต้องเกิดเรื่องเช่นนี้ แม้เขาจะไม่อนุญาต ด้วยนิสัย
ของเหียนหว่านเอ๋อ ถึงจะไม่ได้รับอนุญาตนางก็แอบหนีไปอยู่ดี

“ไปเถิด เจ้ากับอวีนหยาไปขายแดนเถิด พี่สะใภ้ของเจ้าเป็นคนมีฝีมือ
นางจะคุ้มครองเจ้าได้เป็นอย่างดี ปลอมเป็นบุรุษเดินทางสองคนรวดเร็วกว่า”

“ได้ ข้าจะออกเดินทางทันทีที่พร้อม แล้วจะส่งข่าวมากับคนของวังเมหา
อัคคีเมื่อไปถึง” เอ่ยจบร่างบางก็วิ่งหายไป ซึ่งแน่นอนว่านางตรงไปยังกระท่อม
ของอวีนหยา นางมีหยกคำสั่งของวังเมหาอัคคีซึ่งเสวียนหมิงเคยมอบให้ เขาก็
คือจ้าววังเมหาอัคคีคนปัจจุบัน ซึ่งวังเมหาอัคคีคืออดีตพรคมารอันเลื่องชื่อ
และมากอิทธิพล ที่ไม่ว่าใครก็รู้จักดี ดังนั้นหากจะส่งข่าวมายังหุบเขามังกร
ลับ มีเพียงยมทูตของวังเมหาอัคคีเท่านั้นที่สามารถทำได้

ความสัมพันธ์ระหว่างเหียนหว่านเอ๋อกับเสวียนหมิงเต็มไปด้วยความ
ซับซ้อน เนื่องจากจางหยวนจิน บิดาแท้ๆ ของเสวียนหมิงคือศิษย์ของ
นาง เฟิงชิงหรือหลี่เฟิงเสวียน อดีตจ้าววังเมหาอัคคีคือบิดาบุญธรรมของ
เสวียนหมิง และพวกเขาทุกคนก็มีอายุมากกว่านาง

‘นักเดินทางข้ามเวลา’ ความสามารถในอดีตที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษ
ของนาง ทำให้นางได้พบกับพวกเขาในเวลาที่แตกต่างกัน ทว่ามันก็ทำให้ความ

สัมพันธ์ของพวกเขาแน่นแฟ้นยิ่ง

“จะดีหรือปล่อยนางไปเช่นนี้ เส้นทางไปชายแดนอาจมีอันตราย”
เฟิงซิงก้าวออกมา สายตาของเขามองร่างบางที่กำลังวิ่งไปยังกระท่อมอีกหลัง
“ไม่ให้นางไป ท่านคิดหรือว่านางจะยินยอม อย่าว่าแต่นางสังหรณ์ใจ
เลย ข้าเองก็กังวลอยู่เหมือนกัน ชะตาชีวิตของเจี้ยนหาวนั้นสลับซับซ้อน ข้า
มองไม่ออกจริงๆ ว่าไปสงครามครั้งนี้เขาจะเจอกับอะไร”

“ท่านท่านนายชะตาเขาหรือ”

“ไม่ถึงกับทำนายหรือ ก้าวมองจากลายมือเขา ชีวิตของเขายุ่งเหยิง
เต็มไปด้วยภัยอันตราย ตอนนั้นข้าเพียงแต่คิดว่าเพราะเขาใช้ชีวิตอยู่กับความ
มืด ทั้งยังสังหารคนมามาก กระทั่งเมื่อสามสี่วันก่อนข้าลองตรวจชะตาจาก
วันตกฟาก เขากำลังมีเคราะห์ครั้งใหญ่ อาจถึงกับชีวิต” ซูหย่งจื้อถอนหายใจ
ออกมาเสียงดัง

“แต่ก็นั่นแหละ ข้าอาจจะผิดก็ได้ เพราะข้าก็ไม่ได้เก่งกาจเรื่องการ
ทำนาย หากรู้เช่นนั้นข้าน่าจะศึกษาเรื่องนี้ให้มากขึ้นตอนอยู่ที่แคว้นเยวี่...”

“ท่านอาจผิดก็ได้ อย่างกังวลเลย” เฟิงซิงตอบว่าซูหย่งจื้อเบาๆ

“ก็หวังว่าจะเป็นอย่างนั้น พวกเขาทั้งหมดเป็นคนสำคัญของข้า เป็น
ครอบครัวของข้า ข้าไม่อยากให้เรื่องราวเกิดขึ้นกับคนใดคนหนึ่งจริงๆ”

บุรุษวัยกลางคนทั้งสองยืนมองออกไปด้านนอกกระท่อม หุบเขามังกร
หลังที่เคยสงบสุขมีแต่เสียงหัวเราะและความอบอุ่น เมื่อเกิดสงครามทางเหนือ
บุรุษทั้งสามก็มุ่งหน้าไปสนามรบ ทำให้หุบเขาเงียบลงไปถนัดตา ตอนนั้นซูหยิน
ของพวกเขากำลังจะตามไป ด้วยจิตใจที่เป็นห่วงและกังวล พวกเขาทั้งสองได้
แต่ทวนนึกไปถึงวันคืนที่สุขสงบซึ่งพวกเขาเคยมีร่วมกันเพื่อปกป้องหัวใจที่
กำลังว้าวุ่น

ร่างสูงโปร่งของบุรุษรูปร่างหน้าตาธรรมดาไม่ได้ดึงดูดสายตาผู้ใดนัก
กำลังเจรจาซื้อม้า หน้ากากของเฟิงซิงไม่เคยทำให้คนใดสับสน เพราะเหยิน-

หว่านเอ๋กับอวินหย่าในคราบรรพบุรุษทำการซื้อขายได้ราบรื่นในที่สุด ออกจาก
หุบเขามังกรหลับมาตั้งแต่เช้ามืด ตะวันยังไม่ทันได้เลยหัว ม้าสีน้ำตาลสองตัว
ก็ควบออกมาจากเมืองอู่ถ้ง ตรงขึ้นไปทางเหนือ โดยมีจุดหมายปลายทางที่
ป้อมเจิ้งจิน สนามรบที่กำลังรบพุ่งกัน แม้ว่าอากาศจะเริ่มหนาวเย็นจนเกือบ
จะเยือกแข็ง

ก่อนออกจากเมืองอู่ถ้ง เหียนหว่านเอ๋ไม่ลืมที่จะไปทอหลังเหอ ซึ่ง
เป็นโรงรับจำนำที่ใหญ่ที่สุดในเมืองอู่ถ้ง ที่นั่นนางได้พบกับเตียนซือ ยมทูตของ
วังเมฆาอัคคี เขามีหน้าที่ดูแลทอหลังเหอที่เป็นหนึ่งในกิจการของวังเมฆาอัคคี
และเขาก็คือคนที่รับหน้าที่ส่งข่าวของนางให้คนในหุบเขามังกรหลับรู้ว่า
เกิดอะไรขึ้นบ้าง

กำแพงสูงของป้อมเจิ้งจิน ตอนนี้อย่างคงระอุไปด้วยไฟสงคราม ทหาร
ของทั้งสองแคว้นที่เพิ่งจะกลับจากรบพุ่งต่างคนต่างก็บาดเจ็บล้มตายลง ทว่า
กระนั้นพวกเขาก็ทำได้ยอมแพ้ไม่ ในห้องประชุมของแม่ทัพ ตอนนี้งางสูง
ร่างหนึ่งกำลังยืนมองแผนผังการรบด้วยใบหน้าเคร่งเครียด

“แม่ทัพที่ยกทัพมาครานี้หาใช่แม่ทัพหยางอู่เย่ย์ไม่ ข้าไม่เคยพบเขา
มาก่อน” จ้าวเหียนเจียเอ่ย์ขึ้น

“เขาชื่อเหลียนเฟิงพะยะคะ เป็นบุตรชายของรองแม่ทัพเลย” จางอู่จิ้งตอบ
ด้วยท่าทีนอบน้อมเช่นเดิม

“รองแม่ทัพเลย เขาคือผู้มีฝีมือคนหนึ่ง ข้าไม่ยกว่าเขาเป็นบุตรชาย”

“ได้ยินมาว่าเขาคือบุตรที่เกิดจากฮูหยินรอง ทั้งยังไม่ได้รับยศใดๆ
พะยะคะ เขาช่วยเหลือชิงบัลลังก์จึงได้ก้าวขึ้นมาเป็นแม่ทัพ ซึ่งการศึก
ครั้งนี้เขาอาสาหน้าทัพมาเอง”

“อ้อ” จ้าวเหียนเจียพยักหน้า ทว่าตอนนั้นอู่ถ้งส่งก๊วเข้ามาภายในห้อง
เสียก่อน

“พบเขาหรือไม่”

“ไว้เวรขอรับ อากาศหนาวเหน็บเช่นนี้เกรงว่าไม่ช้าหิมะคงตกหนักเป็นแน่ ข้ายังคงให้คนของเราออกค้นหา ไม่นานน่าจะได้ข่าวคราวบ้าง” ผู้อิงสงเองก็ร้อนใจไม่น้อยไปกว่าจ้าวเหียนเจี๋ย เขาออกไปติดตามร่องรอยสื่อเจี้ยนหาและระดมคนไปกับเขาไม่น้อยเพราะหวังว่าจะได้ร่องรอยอะไรกลับมาบ้าง

“เอาเถิด ไม่พบเช่นนั้นก็ดี เพราะนั่นแสดงว่าเขาไม่เป็นอะไร...เขาจะต้องไม่เป็นอะไร...”อยู่ต้องพบตัว ตายต้องพบศพ

“คิดว่าก่อนหิมะตกทัณฑ์แคว้นหนานจะต้องบุกเข้ามาแน่” ผู้อิงสงมองผังการรบแล้วขมวดคิ้ว

“หากหิมะตกเราจะได้เปรียบ แน่แน่นอนว่าแม่ทัพเล็กจะต้องบุกเข้ามาเร็ววัน”

“ใช่ เขาจะต้องบุกเข้ามาแน่ แม่ทัพเล็กคนนี้ ดูจากการที่เขาสามารถล้อมพีรองเอาไว้ในหุบเขาหมาป่า แสดงว่าเขาไม่เลือกวิธีที่จะเอาชนะ”

“เช่นนั้นเราสมควรต้องทำเช่นไรพะย่ะค่ะ”

“เขามั่นใจแน่ๆ ว่าคึกนี้เขาจะมีชัยเหนือทัพแคว้นจ้าว เขามั่นใจเกินไป ดังนั้นความมั่นใจนี้คือจุดอ่อนของเขา ไป...เจ้าไปเตรียมคนให้พร้อม หากแคว้นหนานอยากจะทำสงคราม ข้าก็จะทำให้พวกมันรู้ว่าอะไรคือสงครามที่แท้จริง” เอ่ยจบมือใหญ่ของอดีตปีศาจสงครามก็ปักหมุดอันเล็กลงไปในผังการรบ

“ไปเตรียมตัว เราจะดำเนินการตามแผน”

“พะย่ะค่ะ / ขอรับ” จางอู่จิ้งและผู้อิงสงต่างก็รับคำสั่งแล้วแยกย้ายกันไป

ร่างสูงก้าวอย่างมั่นคงไปยังห้องพักของแม่ทัพ ระหว่างทางที่เขาเดินผ่านเหล่าทหารก็ก้มลงคำนับอย่างนอบน้อม แต่มีใช้ในฐานะแม่ทัพและองค์ชายเช่นเดิม ตอนนี้อ๋าวเหียนเจี๋ยอยู่ที่ป้อมเจิ้งจินในฐานะขุนซื้อจากเมืองหลวง

² จื่อลู แปลว่า หยกสีม่วง

นายทหารทุกคนเรียกเขาว่า ‘จ้อลู่’² ซึ่งชื่อนี้เขาตั้งขึ้นโดยมีที่มาจากหยกมังกรม่วง ซึ่งเป็นหยกประจำตัวของเขานั่นเอง

ร่างที่นอนอยู่บนเตียงคือจ้าวเหียนอิง เขาถูกพิษร้ายแรงของศัตรูจึงยังไม่ได้สติ หมอหลวงที่มากับกองทัพกำลังช่วยกันรักษาเขาอย่างสุดความสามารถ ตอนนี้ผู้ที่มีอำนาจสั่งการในกองทัพก็คือจางซานจิว ซึ่งเขาก็รับคำสั่งจากจ้าวเหียนเจียอยู่ลับๆ เพื่อเตรียมทำสงครามกับแคว้นหนาน

“เจ้าสาม” เสียงระโห่ของจ้าวเหียนอิงดังขึ้นทันทีที่ทั้งสองอยู่กันตามลำพัง

“พี่รอง ท่านรู้สึกดีขึ้นบ้างหรือไม่”

“ข้าไม่เป็นไร การศึกเล่า”

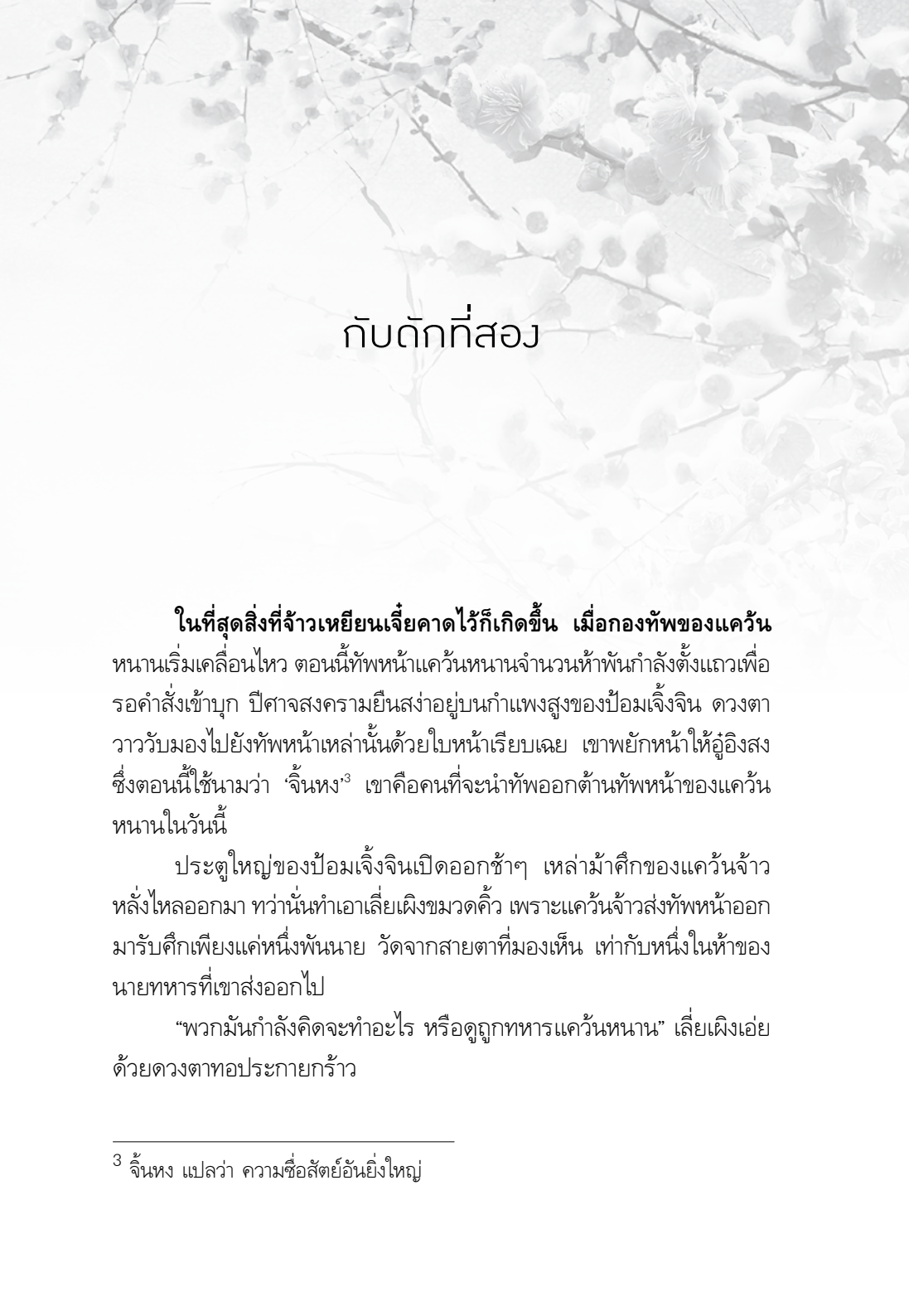
“อย่ากังวลเลย ท่านพักผ่อนเถิด พิษที่ท่านได้รับแม้จะไม่อันตรายถึงชีวิต แต่ช่วงนี้ท่านอย่าออกแรงจะดีกว่า”

“แม่ทัพอย่างข้าถึงกับพลาดพลั้งเพราะศรของศัตรูเพียงดอกเดียว”

“ท่านอย่าคิดมากเกินไป แม่ทัพแคว้นหนานใช้วิธีลอบกัดเช่นนี้ทำให้บุรุษชาตินี้กรบ แม้นิยามสงครามยังต้องมีเวลาให้อีกฝ่ายเก็บศพคนของตัวเอง แต่เขาก็กลับจួយโอกาสตอนท่านออกไปนำตัวคนเจ็บกลับเข้าป้อมลอบทำร้ายท่าน เขาไม่สมควรเป็นแม่ทัพ ข้าจะสอนเขาเอง ว่าอะไรคือสิ่งที่แม่ทัพสมควรกระทำในสงคราม” จ้าวเหียนเจียเอ่ยเสียงหนักแน่น

“เหียนเจีย ข้าดีใจที่เจ้ามาที่ป้อมเจิ้งจิน ดีใจที่ได้พบเจ้าอีกครั้ง” จ้าวเหียนอิงยิ้มออกมาอย่างอ่อนแรง

“ท่านพักผ่อนเถิด ไม่มีอะไรที่ท่านต้องกังวล”

กับดักที่สอง

ในที่สุดสิ่งที่จ้าวเหยียนเจี๋ยคาดไว้ก็เกิดขึ้น เมื่อกองทัพของแคว้นหนานเริ่มเคลื่อนไหว ตอนนี้ทัพหน้าแคว้นหนานจำนวนห้าพันกำลังตั้งแถวเพื่อรอคำสั่งเข้าบุก ปีกองสงครามยืนส่งอาวุธอยู่บนกำแพงสูงของป้อมเจิ้งจิน ดวงตาวาววับมองไปยังทัพหน้าเหล่านั้นด้วยใบหน้าเรียบเฉย เขายักหน้าให้อู๋อิงสง ซึ่งตอนนี้ใช้นามว่า ‘จิ้นหง’³ เขาคือคนที่จะนำทัพออกด้านทัพหน้าของแคว้นหนานในวันนี้

ประตูใหญ่ของป้อมเจิ้งจินเปิดออกซ้าๆ เหล่าม้าศึกของแคว้นจ้าวหลังไหลออกมา ทว่านั่นทำเอาเลี้ยเผิงขมวดคิ้ว เพราะแคว้นจ้าวส่งทัพหน้าออกมาบังคับเพียงแค่หนึ่งพันนาย วัตถุประสงค์ที่มองเห็น เท่ากับหนึ่งในห้าของนายทหารที่เขาส่งออกไป

“พวกมันกำลังคิดจะทำอะไร หรือดูถูกทหารแคว้นหนาน” เลี้ยเผิงเอ่ยด้วยดวงตาทอประกายกร้าว

³ จิ้นหง แปลว่า ความซื่อสัตย์อันยิ่งใหญ่

“เช่นนั้นข้าก็จะทำให้เห็นวายุของปีศาจสงครามจบสิ้นลงแล้ว สิ่งให้
ทัพหน้าบุกเข้าไป อย่าอย่าให้เหลือ!!!”

เมื่อเหล่าทหารแคว้นหนานไต้ยินแม่ทัพของตนสั่งการก็เกร็งแล้ว
ควมบ้าบุกเข้าไป ด้านหลังยังมีนายทหารที่เดินเท้าตามไปติดๆ

ทางด้านอุ้งสก็งก็นั่งตัวตรงอยู่บนหลังม้าด้านหน้าสุด ด้านหลังมีนาย
ทหารหนึ่งพันนายเรียงแถวกันเป็นรูปลูกศรยาว โดยมีเขายืนอยู่ด้านหน้าสุด
ในจุดที่เป็นหัวลูกศร พร้อมกับนายทหารคนอื่นๆ ที่ยืนเรียงลดหลั่นกันไป
ทหารม้าที่ยืนอยู่ด้านหลังเขาจ้องเขม็งไปยังทหารแคว้นหนานไต้ที่ร้องและบุก
โกล้งเข้ามา

“อย่าปล่อยให้ทหารแคว้นหนานไต้ได้เล็ดลอดแนวป้องกันของพวกเจ้า
เข้ามาได้!” อุ้งสก็งตะโกน ก่อนที่จะหนีบท้องม้าไว้แน่น ม้าศึกสี่ดำปรอทของ
เขาส่งเสียงพืดพาดออกมาทางจมูก รวากับส่งสัญญาณว่ามันก็พร้อมรบ
เช่นกัน

เสียงกลองศึกดังกึกก้อง พร้อมกับทัพม้าของทั้งสองแคว้นต่างก็ควม
เข้ามาหากันด้วยความเร็ว อุ้งสก็งตัวดกระบิยาวในมือเพื่อส่งสัญญาณเมื่อกำลัง
จะเกิดการปะทะ ทหารม้าที่อยู่ด้านหน้าเหวี่ยงบางอย่างขึ้นไปบนอากาศ มัน
คือกระเพาะของสัตว์ที่ภายในบรรจุของเหลวเอาไว้

“ทวน!” อุ้งสก็งตะโกนจบ ทวนทุกล้อมในมือของนายทหารชุดที่สอง
ก็ถูกเหวี่ยงขึ้นไป ปลายแหลมของทวนพุ่งไปเสียบกระเพาะสัตว์ใหญ่จน
แตกออก

“ยิง!” อุ้งสก็งตะโกนหันที่ที่ทวนพุ่งออกไป

พลธนูที่มีม้าอยู่ตรงกลางแถวยิงศรที่จุดไฟออกไปทันทีที่ได้รับสัญญาณ
กระเพาะสัตว์ที่บรรจุไขมันสัตว์เอาไว้จนเต็มระเบิดขึ้นกลางอากาศทันทีที่ศร
ติดไฟพุ่งเข้าใกล้ แรงระเบิดจากกระเพาะไขมันสัตว์นั้นบรื้อยทำให้นายทหาร
นับพันของแคว้นหนาน บ้างก็ร่วงลงไปจากหลังม้า บ้างก็โดนไฟคลอก บ้างก็
ถูกแรงระเบิดจนบาดเจ็บล้มตาย

ทัพของแคว้นจ้าวหนึ่งพันนายโดยการนำของอู๋อิงสงตีฝ่าทัพของแคว้นหนานจากตรงกลางจนแยกออกเป็นสองส่วน ระหว่างที่ฝ่าเข้าไปตรงกลางกระเพาะไขมันสัตว์ก็ถูกโยนขึ้น แล้วตามไปด้วยศรติดไฟ แรงระเบิดทำให้นายทหารของแคว้นหนานมีไฟลุกท่วมทั้งตัว ควันไฟที่ลอยคลุ้งไปทั่วบริเวณบดบังการมองเห็นของทัพด้านหลังจึงไม่รู้แน่ชัดว่าเกิดอะไรขึ้น

อู๋อิงสงตีฝ่ามาจนถึงด้านหลังสุด ก่อนที่จะส่งสัญญาณให้นายทหารแคว้นจ้าวแยกออกไปซ้ายขวา แล้วตีขนาบเข้าไปจากด้านข้างอีกครั้ง ในขณะที่ทัพแคว้นหนานพยายามดับไฟที่กำลังลุกลามบนร่างกายของตัวเองนั้น นายทหารของแคว้นจ้าวหนึ่งพันนายก็สามารถปลิดชีพทหารแคว้นหนานได้เกือบสิบคน

สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้ทัพหลังของแคว้นหนานอ้าปากค้าง ควันไฟลอยอยู่เหนือการรบพุ่งหลังจากที่เกิดการปะทะของทัพสองแคว้นเพียงไม่นานก็เริ่มจางลง ผลการบุกของทัพหน้าห้าพันทำให้เสียเผิงตกตะลึง เขาพบว่าตอนนี้ทัพของแคว้นจ้าวกลับไปตั้งแถวอยู่ที่หน้าป้อมเช่นเดิมแล้ว ที่สำคัญ จำนวนทหารของทัพหน้าแคว้นจ้าวไม่ได้ลดจำนวนลงไปแม้แต่น้อย ในขณะที่ทัพของแคว้นหนานแทบไม่มีคนรอดชีวิตกลับมา

กลศึกเช่นนี้ทำให้เขากังขายิ่งนัก ล้าเลิศ ลีกล้า ทั้งยังโหดเหี้ยม มีเพียงองค์ชายสามปีศาจสงคราม ผู้ที่ได้รับการยกย่องเหนือแม่ทัพทั้งปวงเท่านั้นที่เขานึกถึง ทว่าเขาตายจากไปสองปีแล้ว ทำไมยังมีคนสามารถมาแทนที่เขาได้อีก!!!

“ส่งคนไปสืบมาว่าเป็นผู้ใดที่คิดกลศึกคราวนี้”

เงาร่างสามสายที่พุ่งเข้ามาขวางหน้าทำให้สื่อเจียนหวายนิ่งตะลึง เขาไม่คาดคิดว่าจะมีคนยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือเขา ตอนที่เขากำลังจะพุ่งเข้าหาบุรุษชุดดำนั้นกลับมีกลุ่มคนลึกลับเข้ามาช่วยเขารับมือ เขารู้สึกได้ว่าผู้มาใหม่ไม่ได้ประสงค์ร้ายกับเขา ทั้งยังตั้งใจเข้ามาช่วยเหลือเขาด้วยซ้ำ เพราะตั้งแต่คน

ทั้งห้าปรากฏกายขึ้น เขาก็ได้แต่ยืนมองพวกคนเหล่านั้นประมือกัน อีกทั้งหนึ่งในบุรุษห้าคนยังก้าวมายืนขวางเขาเอาไว้คล้ายกำลังปกป้อง

ผู้มาใหม่สี่ในห้าคนดูเหมือนฝีมือไม่น้อย ทว่าบุรุษชุดขาวสะอาดทั้งร่างที่ยืนอยู่ด้านหลังสุดทำให้เขาคิดว่าคนผู้นั้นน่าจะเป็นนายของคนทั้งสี่ เพราะดูเหมือนเขาจะไม่มีวรยุทธ์แม้แต่หน่อย จึงถูกปกป้องเอาไว้ด้านหลัง

สี่เจี้ยนหาวลอบประเินคนทั้งห้าเสียๆ หมวกที่มีผ้าโป่งบางอำพรางใบหน้าของบุรุษชุดขาวผู้นั้นจนมิดชิด สี่เจี้ยนหาวจึงมองไม่เห็นใบหน้าของอีกฝ่าย ทั้งยังไม่อาจรู้ได้ว่าเขาคือผู้ใด และประสงค์สิ่งใดจึงยื่นมือเข้าช่วยเหลือไม่นานบุรุษชุดดำที่จู่โจมสี่เจี้ยนหาวก็ล่าถอยไป พวกเขาถึงกับลากคนที่ถูกลังหารกลับไปด้วย ไม่ได้ทั้งร່องรอยเอาไว้แม้แต่หน่อย

“พวกท่านเป็นใคร เหตุใดจึงยื่นมือเข้าช่วย” สี่เจี้ยนหาวมองออกว่าคนกลุ่มนี้ไม่ได้ยื่นมือเข้าช่วยเพราะคุณธรรม ทว่าเขาเดาไม่ถูกเลยจริงๆ ว่าด้วยเหตุใด

“บาดเจ็บมากกระมัง” บุรุษชุดขาวเอ่ยขึ้น น้ำเสียงนุ่มนวลน่าฟังของเขาแผ่เอาไว้ด้วยความนุ่มนวล ร่างสูงเดินเข้ามาหาสี่เจี้ยนหาวทีละก้าว นิ้วเรียวยาวน้อมมองค่อยๆ ยื่นออกมาหาสี่เจี้ยนหาว ก่อนจะยื่นบางอย่างให้

“นี่คือยาลูกกลอนปรับลมปราณ อาจช่วยให้รู้สึกดีขึ้นบ้าง”

“ไม่จำเป็น” สี่เจี้ยนหาวตัดสินใจไม่รับน้ำใจของเขา แม้จะจับได้จากน้ำเสียงว่าอีกฝ่ายไม่ได้ประสงค์ร้าย ทว่าจะอย่างไรเสียก็ต้องระวังตัวเองไว้

“ข้าเพียงอยากจะช่วย ไม่ได้มีจุดประสงค์อื่น” น้ำเสียงผิดหวังของเขาค่อนข้างชัดเจน จนสี่เจี้ยนหาวจ้องมองใบหน้าที่อยู่ภายใต้ผ้าโป่งบางนั้นอย่างสงสัย

“บอกจุดประสงค์มา พวกเจ้าต้องการอะไร ข้ายังมีเรื่องอื่นต้องทำ หากไม่มีข้าคงต้องขอตัว” สี่เจี้ยนหาวยังคงความเย็นชาไว้บนใบหน้า ตอนนี้นะเขาบอบช้ำอย่างมาก และต้องการไปให้พ้นจากสายตาของทุกคน เพื่อที่ตัวเขาจะได้ไม่เปลืองพลังหากผู้อื่นต้องการฉวยโอกาสนี้ทำร้ายเขา

“แม่นางน้อยผู้นั้นเล่า”

“พวกเจ้าติดตามข้าหรือ” สือเจี้ยนหาวเสียงเข้มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เขาจึงเหมิงไปยังบุรุษผู้เป็นนายของคนทั้งสองอย่างไม่ไว้วางใจ

“นายท่านเพียงต้องการช่วย” หนึ่งในผู้คุ้มกันของบุรุษชุดขาวเอ่ยขึ้น สือเจี้ยนหาวรู้สึกแปลกใจที่ดูเหมือนคนผู้นี้กำลังนอบน้อมต่อเขาเช่นกัน

“ข้าไม่เคยร้องขอ” สือเจี้ยนหาวหันหลังให้พวกเขาทันที

“ข้าก่อน” น้ำเสียงนุ่มนวลเริ่มร้อร่น เมื่อเห็นว่าสือเจี้ยนหาวหันหลังให้

“หากจะลงเขาในตอนนี้ มีเพียงไปกับพวกเราเท่านั้นจึงจะปลอดภัย บาดเจ็บเช่นนี้หากให้พวกมันเจอตัวคงมีไข้เรื่องตีกระมัง วางใจเถิด พอลงเขาแล้วพวกเราต่างคนต่างไป ข้าให้คำมั่น”

น้ำเสียงจริงใจของบุรุษชุดขาวทำให้สือเจี้ยนหาวลังเล ไม่ผิด อาการบาดเจ็บของเขาตอนนี้ถือว่าแค่จะลงเขาเลย ถ้าพังจะกลับไปให้ถึงถ้ำแห่งนั้นยังแทบจะเป็นไปไม่ได้ นับประสาอะไรหากเกิดการปะทะอีกครั้ง

“เช่นนั้นก็ได้ แต่ข้าต้องไปปรับคนผู้หนึ่งก่อน”

“ยอมได้ เราจะไปด้วยกัน” น้ำเสียงยินดีเป็นล้นพ้นของเขายิ่งกระตุ้นความสงสัยของสือเจี้ยนหาวมากขึ้นกว่าเมื่อครู่ ดูเหมือนทุกการกระทำทุกถ้อยคำของเขามีก่อผลต่ออารมณ์อ่อนไหวของบุรุษชุดขาวเหลือเกิน

“นำทางเถิด”

เดินเท้าไปได้ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงทั้งหมดก็มาหยุดยืนอยู่ใต้ต้นดอกเหมยสีแดงที่กำลังบานสะพรั่ง สือเจี้ยนหาวเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ปอยหิมะร่วงลงมากกระทบใบหน้าทำให้เขากังวลยิ่งขึ้น ความเย็นเยียบที่แผ่กระจายอย่างรวดเร็วจนทุกคนงยหน้าขึ้นมองเช่นเดียวกันกับเขา

หิมะกำลังจะตกแล้ว...

“พักที่นั่นเถิด เดินทางในตอนนี้คงไม่เป็นการฉลาดเท่าไร” สือเจี้ยน-

หาวเอ่ยขึ้น

“พักที่นี่หรือ” คนทั้งห้าเลิกคิ้วมองเขาคล้ายกับว่าเขากำลังพูดเรื่องไร้สาระ หากจะพักค้างแรมบนเขาที่โล่งและมีเพียงต้นเหมยต้นเดียวกำลังยืนต้นต้านลมเช่นนี้ ก็คงจะไม่ใช่เรื่องฉลาดไปกว่าการลงเขาตอนนี้กระมัง

“ตามเข้ามา” ลีอเจียนหาวเพียงเดินนำเข้าไปด้านหลังต้นเหมย

“ไม่น่าเชื่อว่าจะมีสถานที่แห่งนี้”

“ทั้งที่มองมาทางนี้ชัดๆ แต่กลับไม่รู้ว่ามีถ้ำอยู่”

“ข้าจะไปหาพินมาไว้สำหรับคืนนี้ ก่อนที่หิมะจะตกหนักจนเราทำอะไรไม่ได้ อากาศเย็นอย่างนี้ ถึงจะมีที่มิดชิด แต่หากไม่ก่อไฟเราทั้งหมดคงจะหนาวตายเป็นแน่”

“ข้าจะไปดูรอบๆ”

ลีอเจียนหาวไม่ได้สนใจบทสนทนาของคนทั้งห้า เพราะทันทีที่เข้ามาด้านใน เขาก็ตรงไปหาจุดที่หินที่นอนขดตัวกลมอยู่บนพื้น แม้ว่านางจะมีผ้าห่มพันรอบกาย ทว่าด้วยอากาศที่หนาวเย็นลงเรื่อยๆ ทำให้เขาอดที่จะกังวลไม่ได้ เมื่อเห็นนางยังคงนอนนิ่ง ทั้งที่บุรุษหลายคนเดินคุยกันเข้ามาภายในถ้ำแล้วก็ตาม

ร่างสูงก้าวยาวๆ เข้าไปหานางทันที และพบว่านางกำลังนอนกอดมีดสั้นของเธอเอาไว้แนบอก

“อีหลิน...อีหลิน” ลีอเจียนหาวแตะมือลงบนท่อนแขนของนางเบาๆ ทว่าเขาคงขมวดคิ้วเมื่อตัวของนางเย็นเฉียบ

“นางโดนความเย็นนานเกินไป ต้องรีบให้ความอบอุ่น” เสียงทุ้มที่ตั้งอยู่ด้านหลังเอ่ยขึ้น

ลีอเจียนหาวดึงมีดสั้นออกมาจากอ้อมกอดของร่างบาง ก่อนจะเสียบลงไปยังผักที่ซุกซ่อนอยู่ในร่องเท้าหุ้มแข็งของตัวเอง ร่างสูงนั่งลงข้างๆ จูอีหลินแล้วอุ้มนางขึ้นวางบนตัก มือทั้งสองข้างของเขาถูไปตามท่อนแขนและลาดไหล่บอบบางเบาๆ เพื่อเพิ่มความอบอุ่น ผ้าห่มผืนเล็กที่พันอยู่รอบร่างบางแทบจะ

ไม่ได้ช่วยให้นางอุ่นขึ้นเลย เขาจึงใช้ความร้อนจากร่างตัวเองห่อหุ้มร่างกายเอาไว้ ใบหน้าของนางจึงเริ่มมีสีเลือดขึ้นมาบ้าง

“นางเป็นใครหรือ” บรูซซุดขาวถามเสียงเบา และจดจ้องใบหน้าที่เต็มไปด้วยแววเคร่งเครียดของสื่อเจียนหา

“สุหยินของข้า”

เขาตัดสินใจบอกออกไปแบบนั้นเพราะนึกถึงเหตุการณ์ในคืนที่พวกเขาพักค้างแรม แต่สิ่งที่เขาคาดไม่ถึงก็คือจูอี้หลินตื่นขึ้นมาได้ยินพอดี

หญิงสาวเงยหน้ามามองเขาด้วยใบหน้าตื่นตกใจ ก่อนจะขยับตัวเมื่อรับรู้ว่าตัวเองอยู่ในอ้อมกอดของเขาสงบสนิม แต่นางขยับไม่ได้เพราะร่างบางถูกพันเอาไว้ด้วยผ้าไหมจนคล้ายรังไหม

สื่อเจียนหาถ่มลงมองใบหน้าที่แดงก่ำที่เต็มไปด้วยเลือดผาดของอีกฝ่าย แล้วถอนหายใจ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่านางดีขึ้นมากแล้ว

“อย่าขยับ เจ้าแผลหลับไป อากาศหนาวทำให้ร่างกายของเจ้าเย็นเฉียบ ต้องทำให้ตัวเจ้าอุ่นกว่านี้สักหน่อย”

เสียงราบเรียบของเขาเอ่ยขึ้นข้างหู ลมหายใจอบอุ่นที่เป่ารดแก้มทำให้จูอี้หลินรู้สึกร้อนวูบวาบไปทั้งกาย และนางยิ่งขวยอายมากขึ้นเมื่อพบว่าตนไม่ได้อยู่ลำพังกับเขาเพียงสองคน เนื่องจากการกระทำของทั้งคู่ช่างดูสนิทสนมจนเกินงาม

บรูซซุดขาวมองสื่อเจียนหาด้วยความประหลาดใจ ตอนพบสื่อเจียนหาครั้งแรก เขาจำได้ว่าทั้งสองพักกันคนละห้อง อีกทั้งหญิงสาวที่อยู่ในอ้อมกอดก็ไม่ได้รวบผมขึ้นอย่างสตรีที่ออกเรือน การที่บอกว่าหญิงสาวผู้นี้คือสุหยินของเขาจึงเป็นเรื่องโกหกอย่างเห็นได้ชัด

เมื่อครู่เขาเห็นชัดว่าหญิงสาวกอดมิดสันอีกเล่มเอาไว้อย่างหวงแหน มิดสันล้ำค่าคู่หนึ่งที่เขารู้จักดี และยิ่งรู้อีกว่าผู้เป็นเจ้าของก็ไม่น่าจะมอบมันให้ใครง่ายๆ แต่เขากลับมอบมันให้นางไว้ป้องกันตัว แต่แม้จะสงสัยเขาก็ไม่ได้เอ่ยอะไรออกมา

“ปิ่นที่ข้าให้เจ้าเป็นของหมั้นแล้ว เจ้าเอาไปไว้ไหน ทำหายไปแล้วรี ไยจึงปล่อยผมลงเช่นนี้” สือเจียนหวาโกหกหน้าตาย ทว่าจูอี้หลินเพียงแต่ก้มหน้าซ่อนใบหน้าแดงก่ำของตัวเองเอาไว้ นางไม่ได้เปิดโปงคำโกหกของเขาเพราะไม่รู้ ว่าเขากำลังทำอะไรอยู่

สือเจียนหวายื่นมือออกไปหยิบกิ่งไม้ท่อนหนึ่งมา ก่อนจะใช้มีดสั้นของตนขูดผิวไม้ให้เรียบ เมื่อพอใจแล้วเขาก็รวบรวมของจูอี้หลินขึ้นอย่างคล่องมือ ก่อนจะปักไม้ท่อนนั้นลงบนเรือนผมนุ่มสลวยของนางแทนปิ่นปักผม การกระทำที่แสนเป็นธรรมชาติของเขาทำเอานางนั่งตัวแข็งไม่กล้าขยับตัว

“สูหยินรู้สึกราวอย่างไรบ้าง”

“เอ่อ...ดะ...ดีขึ้นแล้วเจ้าค่ะ” จูอี้หลินหันไปตอบบุรุษแปลกหน้าที่มีหมวกคลุมปกปิดใบหน้า

“หากไม่รังเกียจ ข้าพอรู้จักวิชาแพทย์อยู่บ้าง ข้าจะช่วยตรวจชีพจรให้”

น้ำเสียงนุ่มนวลแฝงไว้ด้วยความเป็นมิตรทำให้จูอี้หลินส่งยิ้มขอบคุณไปให้เขา นางเงยหน้าขึ้นมองสือเจียนหวาคล้ายกำลังถามความเห็น เมื่อเห็นเขาพยักหน้า นางก็เหลือบตามองบุรุษแปลกหน้าอีกครั้ง แล้วยื่นมือออกไปหาเขาแต่โดยดี

สือเจียนหวาคลายผ้าห่มที่พันตัวนางออกเล็กน้อย ก่อนจะมองตามมือเล็กที่ยื่นออกไปจากวงแขนของตนเสียๆ

“เพียงโดนความเย็นเท่านั้น ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงจริงๆ”

“ขอบคุณคุณชาย” จูอี้หลินยิ้มให้บุรุษชุดขาว

“นามของข้าคือหนานเฟย ถ้าไม่เป็นการเสียมารยาท ข้าขอทราบชื่อแซ่ของท่านทั้งคู่จะได้หรือไม่” เสียงนุ่มทุ้มเอ่ยกับจูอี้หลินพร้อมกับส่งยิ้มละไมให้

“ข้ามีนามว่าอี้หลิน แซ่จู่ เอ่อ...” จูอี้หลินตอบไปโดยไม่ปิดบัง นางเงยหน้ามองคนที่ยังคง่วนอยู่กับผ้าห่มบนร่างตนคล้ายเป็นการเอ่ยถามนามของเขาเช่นกัน

“เรียกข้าว่าเสียนหัว” สือเจียนหวาเอ่ย

“นั่นคนของข้า ตัวหนง พางจื่อหรง เชียวให้เฟิง แล้วก็คนที่ยังไม่กลับเข้ามาคือถงอวี่เยียน” หานานเพยชี้ไปยังคนของเขาแต่ละคนที่นั่งอยู่ก้นงาน ในมือ ทั้งยังแนะนำคนที่บอกว่าจะออกไปดูตลาดเลารอบๆ อย่างไม่ขาดแม้แต่คนเดียว คนของเขาดูเหมือนจะทำอะไรได้รวดเร็วยิ่งนัก เพราะในเวลาอันสั้น พวกเขาเก็บพินมาก่อไฟ หาน้ำดื่มเข้ามา แถมยังมีกระต่ายชะตาขาดติดมือมาด้วยถึงสองตัว

“เสียหน้า...” จูอี้หลินทวนชื่อเขาเสียงเบาพาลางเสียงหน้าขึ้นมองเขา ก่อนจะยิ้มออกมาด้วยความยินดี เพราะในที่สุดนางก็มีโอกาสได้รู้นามของเขา โดยที่นางไม่รู้เลยว่านามที่เขาบอกไปนั้นเป็นเพียงนามที่เขาใช้ในการเดินทางครั้งนี้เท่านั้น

สื่อเจียนหาวมองรอยยิ้มของนางแล้วขมวดคิ้ว ถึงเขาไม่ได้คิดจะบอกชื่อของตนให้นางรู้ ก็ไม่ได้อยากจะโกหกนาง แต่สถานการณ์ทำให้ไม่มีทางเลือก ไม่รู้ว่าทำไมเขาจึงรู้สึกว่ตั้งแต่แรกที่พบกัน รอยยิ้มนี้เป็นรอยยิ้มจากใจของนาง

เพราะเหตุนี้จึงอดที่จะรู้สึกผิดไม่ได้ ความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาที่นางแสดงออกมาตั้งแต่ได้รู้จักกันทำให้เขาพอจะมองออกว่านางไม่ใช่สตรีที่มากด้วยเล่ห์กล ทว่าดวงตาแสนเศร้าสร้อยที่นางเปลอแสดงออกมาดให้เขาคิดถึงตัวเองในอดีตไม่ได้ นัยน์ตาที่แฝงไว้ด้วยความโศกเศร้าและโดดเดี่ยวเดียวดายอันคุ้นเคย...

“แผลของท่านเป็นอย่างไบบ้าง” จูอี้หลินกระซิบถามเขาเสียงเบา

“ดีขึ้นแล้ว” สื่อเจียนหาวตอบอย่างไม่ใส่ใจ

“ท่านได้แผลใหม่มากอีกแล้วหรือ” จูอี้หลินมองดูข้อมือของเขาที่มีเลือดซึมออกมา ไม่ทันคิด หญิงสาวยื่นมือออกไปคล้ายเชือกที่มัดปลายแขนเสื้อของเขา

“ข้าขอดูหน่อย ถึงจะอย่างไรเราก็ไปไหนไม่ได้เพราะข้างนอกหิมะตกหนัก ข้าจะใส่ยาให้ท่าน” นางเอ่ยโดยไม่ได้เงยหน้ามองเขา

ตอนนั้นนางอารมณ์ดียิ่งนัก จึงไม่ทันได้สังเกตว่าตนไม่ได้รู้สึกเกรงอกเกรงใจเขาเช่นตลอดเวลาที่อยู่กันตามลำพัง นางรู้สึกผ่อนคลายเมื่ออยู่ต่อหน้าเขาเป็นครั้งแรก และยามนี้เขาก็ไม่ได้ห้ามปรามขัดขืน หญิงสาวจึงขยับตัวลงจากตักเขาแล้วจัดการกับบาดแผลที่ยังคงสดใสนั้น นางยกหน้าขึ้นมองเขา แล้วล้วงเข้าไปในอกเสื้อเพื่อดึงผ้าเช็ดหน้าของตนออกมา

“คงต้องเย็บ ผ้าที่ท่านใช้พันแผลไม่ค่อยสะอาดเลย แม้ข้าจะไม่ได้เก่งกาจเรื่องวิชาแพทย์ แต่ท่านให้ข้าเย็บแผลนะเจ้าคะ แผลนี้กว้างเกินไปหากไม่เย็บ...”

“ได้” เขาตอบทันทีโดยไม่รอให้นางพูดจบประโยค จู๊ฮิลินรีบหยิบมีดสั้นที่วางอยู่ข้างตัวเขาขึ้นมาแล้วกรีดผ้าเช็ดหน้าเป็นสองส่วน

“สุหยิน ท่านต้องการน้ำสะอาดหรือไม่” ตัวหนงถามขึ้นพลางเดินเข้ามาพร้อมกับถุงน้ำที่ทำมาจากกระเพาะสัตว์ในมือ เขายื่นมันออกมาส่งให้จู๊ฮิลิน

“ขอบคุณคุณชายตัวน” นางเอ่ยขอบคุณ

ตัวหนงเดินกลับไปที่กองไฟ ซึ่งเชี่ยวชาญเฟิงกำลังจัดการย่างกระทายที่จับมาได้ ถุงน้ำอีกใบถูกยื่นให้หนานเพย เขายื่นมือออกมาจับไปแต่โดยดีเมื่อเห็นแล้วว่าถุงน้ำอีกใบถูกส่งไปให้ผู้ร่วมทางทั้งสอง

หลังจากที่รับถุงน้ำมา จู๊ฮิลินก็หันมาง่วนอยู่กับการทำแผลให้สื่อเจี้ยนหาว ใบหน้าของนางแฝงไว้ด้วยประกายจริงจังทุกครั้งทีลงฝีเข็มเย็บแผล คิ้วเรียวยาวตึงแน่น ก่อนยกหน้าขึ้นถามเขาทุกครั้งในยามที่นางแหงเข้มลงไปบนผิวเนื้อ ทว่าเมื่อเห็นใบหน้าของเขาไม่มีความเปลี่ยนแปลง นางก็ได้แต่ถอนหายใจ เนื่องจากกังวลว่านางจะลงฝีเข็มหนักมือจนทำให้เขาเจ็บ

สื่อเจี้ยนหาวก้มลงมองใบหน้านางดงามที่ง่วนอยู่กับการเย็บแผล แน่หนอนว่ามันเจ็บ ไม่มีทางที่เขาจะไม่รู้สึกอะไร เพียงแต่เมื่อมองเห็นใบหน้าที่ตั้งอกตั้งใจของจู๊ฮิลิน เขาก็ได้แต่ขมก้นความเจ็บ โดยไม่แสดงออกมาทางสีหน้า เขาถนัดเรื่องนี้มากจนเรียกได้ว่าชำนาญเลยกระมัง สีหน้าของเขาจะดูเย็นชาไม่ว่ากับสถานการณ์ใด นั่นก็เพราะตั้งแต่เขาฝึกวิทยายุทธกับบิดา เขาก็ฝึกการ

แสดงสีหน้าและฝึกการอดทนอดกลั้นต่อความเจ็บปวดมาโดยตลอด

ผีเข็มอันเป็นระเบียบเรียบร้อยของหญิงสาวทำให้สื่อเจียนหาวนึกถึงผู้เป็นน้องสาว ผีเข็มของเหยียนหว่านเอ๋อที่เป็นหมอแท้ๆ ยังไม่อาจเทียบได้มองใบหน้าห่อหุ้มกังวลของนางที่ยื่นเข้ามาใกล้ ทั้งยังเฝ้ารดลงไปบนแผลของเธอแผ่วเบา สื่อเจียนหาวพลันรู้สึกว่านางดูงดงามยิ่ง

“เสร็จแล้วเจ้าคะ” จู้อี้หลินถอนหายใจแล้วใช้หลังมือปาดเหงื่อที่ผุดขึ้นบนหน้าผาก และเพราะไม่รู้ว่ามีหยดเลือดเมื่ออยู่บนหลังมือ ตอนที่ลากหลังมือไปบนแก้มนวล หยดเลือดนั้นก็กลายเป็นรอยเป็นนละและเป็นทางยาว

สื่อเจียนหาวยื่นมือออกไปโดยที่ไม่ได้คิดอะไร เขาใช้ปลายนิ้วบรรจงเช็ดคราบเลือดนั้นออกจากแก้มนวลเบาๆ สัมผัสนั้นทำให้จู้อี้หลินตัวแข็ง แล้วเงยหน้าช้าๆ ซ้อนนัยน์ตาทวนซึ่งขึ้นมองเขา ดวงหน้างดงามแดงก่ำ หัวใจเต้นแรงจนนางกลัวว่าแม้แต่เขาเองก็อาจจะได้ยิน

ท่าเช่นไรดี นางกำลังถล่ำลือกโดยมีอาจถอนตัวเสียแล้ว ยิ่งเขาดีกับนางมากเท่าไร นางก็ยิ่งหวั่นไหว หัวใจดวงน้อยกำลังหลงรักบุรุษผู้นี้เสียแล้ว บุรุษผู้มีพระคุณที่นางพบเพียงไม่กี่วัน

“นายท่าน” ธงอวีเยียนกลับมากลางดึกของคืนนั้นหลังจากที่ออกไปลาดตระเวนโดยรอบ เขามองไปยังร่างสองร่างที่นอนหันหน้าเข้าหากันอยู่อีกด้านของถ้ำ

“ได้เรื่องอะไรหรือไม่” หนานเฟยถามด้วยน้ำเสียงร้อนนธ แม้ว่าถ้อยสนทนาจะเบาแสนเบา ทว่าสื่อเจียนหาวก็ได้ยินชัดเจน

“ข้าลองแอบเข้าไปในหมู่บ้านใกล้ๆ เชิงเขา ชาวว่าทัพแคว้นหนานบุกป้อมเจิ้งจินของแคว้นจ้าววันนี้ขอรับ” ธงอวีเยียนเอ่ยด้วยใบหน้าเป็นกังวล

“ผลเล่า”

“ทหารแคว้นจ้าวเพียงหนึ่งพันชนะทัพหน้าแคว้นหนานห้าพันด้วยเวลาไม่นาน แม่ทัพเสียชีวิตดลามากจึงสั่งให้ทหารหนึ่งหมื่นเข้าบุกอีกครั้ง แต่

หัวหน้ากองที่นำทัพแคว้นจ้าวกำลังเพียงหกพันออกมาขับไล่ และสามารถเอาชนะทัพแคว้นหนานได้อย่างง่ายดาย”

“เจ้าบอกว่าหัวหน้ากองหรือ”

“ขอรับ นามของเขาคือจิ้นหง”

“จิ้นหง ข้าไม่เคยได้ยินมาก่อน”

“เขามาจากเมืองหลวงพร้อมกับกุนซือที่มีนามว่าจื่อลู๋ นัยว่าทั้งสองเคยเป็นคนขององค์ชายสาม แม่ทัพปีศาจสงครามผู้นั้น”

“คนของจ้าวเหียนเจี๋ยเช่นนั้นหรือ จ้าวเหียนเจี๋ยแม้ข้าไม่เคยพบมาก่อน แต่กลับได้ยินชื่อเสียงของเขามานาน สงครามสามแคว้นหลายปีก่อน เขาคร่าชีวิตทหารของแคว้นหนานและแคว้นเยวี่ไปมากมายเหลือเกิน ว่ากันว่าในสงครามเขาช่างโหดเหี้ยมและไร้เมตตา แต่กลศึกครั้งนั้นก็ไร้ที่ติเสียจนกล่าวโทษเขาไม่ได้” หนานเฟยเอ่ยออกมาเสียงเบา

“ครั้งนี้มีเพียงกุนซือของเขามาร่วมทัพ ทัพหน้าของเลี้ยเผิงถึงกับพ่ายแพ้ไร้รูป ข้าไม่อยากเดาเลยว่าหากจ้าวเหียนเจี๋ยยังมีชีวิตอยู่ แคว้นหนานจะ...” เสียงของหนานเฟยเงียบไป

บทสนทนานั้นแน่นอนว่าสื่อเจี้ยนหาวได้ยินทั้งหมด เขาเสริมทำเป็นพัก่อนที่มุมหนึ่งของถ้ำเงียบๆ ทว่าหูกกลับตั้งใจฟังทุกถ้อยคำรายงานของถงอวี่เยียน ข่าวการชนะศึกของแคว้นจ้าวมีความหมายกับเขามาก เพราะนั่นหมายความว่าพี่น้องและสหายอันเป็นที่รักของเขายังคงปลอดภัยดี

“ที่น่าแปลกคือคนจากบ้อมเจิ้งจิ้นกำลังออกค้นหาคนผู้หนึ่งอยู่ แต่เขาคือผู้ใดนั้นหาทราบไม่ ที่ข้าแน่ใจคือเขาน่าจะมีความสำคัญมาก เพราะในยามสงครามเช่นนี้พวกเขาถึงกับแบ่งกำลังบางส่วนออกมาเพียงเพื่อค้นหาคนผู้เดียวทั้งที่มีศึกสงครามอยู่ตรงหน้า ได้ยินมาว่าเขาตกลงไปในผาเหวหุบเขาหมาป่า”

“อืม” หนานเฟยเพียงตอบรับสั้นๆ

สื่อเจี้ยนหาวก้มหน้าลงก็พบว่าจู้ฮั้หลินขยับตัวเข้ามาใกล้เขาพร้อมกับยกผ้าห่มขึ้นมาพาดบนตัวเขาและนาง ใบหน้างดงามของนางกำลังจ้องหน้าเขา

เซมิ่ง แน่นอนว่านางเองก็ได้ยินข่าวจากสนามรบที่ถึงอวีเยียนกำลังรายงาน
ผู้เป็นนาย นางขมวดคิ้วเหมือนมีคำถามจะถามเขา ทว่ากลับไม่ได้เอ่ยอะไร
ออกมา นางค่อยๆ หยางฝ่ามือของเขาขึ้นแล้วเขียนบางอย่างลงไป

‘เป็นท่านหรือที่ทหารเหล่านั้นตามหา’ เขียนเสร็จก็เงยหน้ามองเขาเพื่อ
รอคอยคำตอบ ใบหน้าระมัดระวังของนางยังหันไปมองบุรุษแปลกหน้าทั้งห้า
ที่ดูเหมือนจะไม่สังเกตว่าทั้งสองไม่ได้หลับอยู่

นางพบกับเขาระหว่างสายน้ำที่ไหลลงมาจากหุบเขาหมาป่า นางจึงสงสัย
ว่าผู้ที่ถึงอวีเยียนเอ่ยถึงคือสื่อเจียนทวนแน่อน

‘ทำไม’ สื่อเจียนทวนเขียนลงบนฝ่ามือนางกลับไป

‘ดูเหมือนพวกเขาเป็นคนที่อื่นที่มาสังเกตการณ์สงคราม’ ดูจากที่จูอี้หลิน
ใช้คำว่า ‘ที่อื่น’ แทนคำว่า ‘แคว้นอื่น’ ทำให้สื่อเจียนทวนเลิกคิ้ว ก่อนจะหันไป
สังเกตบุรุษเหล่านั้นอีกครั้ง

‘แหวนหยก’ จูอี้หลินเขียนอีกคำ

สื่อเจียนทวนเหลือบไปมองคนเหล่านั้นทีละคน ก่อนที่สายตาก็มจะหยุด
ลงที่มือของหนานเฟย แหวนหยกเนื้อดีสีดาส่องประกายแวววับเมื่อต้องแสง
จากกองไฟ เช่นเดียวกับกับบุรุษทั้งสี่ที่ เป็นผู้ติดตามของหนานเฟย พวกเขา
ทุกคนล้วนแล้วแต่สวมแหวนหยกสีดำซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการไว้ทุกข์ มี
เพียงขุนนางชั้นสูงของแคว้นหนานเท่านั้นที่จะไว้ทุกข์ด้วยการสวมแหวนหยก
สีดำ และผู้ที่ขุนนางชั้นสูงต้องไว้ทุกข์ให้ด้วยวิธีเช่นนี้มีเพียงจักรพรรดิแคว้น
หนานเท่านั้น

เรื่องนี้สื่อเจียนทวนเคยได้ยินมาบ้าง ประเพณีเก่าแก่ของแคว้นหนาน
เรื่องของการไว้ทุกข์ ทว่าเขากลับลืมเลือนไปเสียสิ้นเชิง เขาก็มองหน้าลงมอง
จูอี้หลิน ก่อนจะละสายตาไปมองบุรุษทั้งห้าคนที่เคยยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือน

หากทั้งห้าคนเป็นคนของแคว้นหนานจริง เช่นนั้นก็มีความเป็นไปได้สูง
ว่าหนานเฟยผู้นี้ก็คือ ‘หนานเฟยหลง’ องค์รัชทายาทแคว้นหนานที่ถูกลอบ
ปลงพระชนม์ เพราะมือสังหารเหล่านั้นเคยเอ่ยนามของหนานเฟยหลง ซึ่งเป็น

นามขององค์รัชทายาทแคว้นหนานออกมา แต่ที่เขาไม่เข้าใจก็คือโยมือสังหารเหล่านั้นจึงมีท่าทีคล้ายเห็นเขาเป็นหนานเพยหลง

อีกทั้งองค์รัชทายาทแคว้นหนานมิใช่ว่าถูกลอบปลงพระชนม์และสิ้นพระชนม์แล้วหรือหรือ แล้วโยเขาจึงมาปรากฏตัวอยู่ที่ชายแดนสองแคว้นเช่นนี้

‘นอนเสีย’ ลือเจียนหาวขยับกายเข้ามาใกล้จู่โจมหนักขึ้น กิริยานั้นคล้ายกับคนนอนละเมอแล้วขยับตัวเท่านั้น บุรุษทั้งห้าจึงไม่ได้สนใจเท่าไรนัก จู่โจมหนักมวดคิ้วไม่เข้าใจว่าทำไมเขาจึงยังใจเย็นอยู่ได้

“เรื่องพຽ່ງนี้คຸ່ຍວ່າກັນ” เขากระซิบออกมาทั้งยังหลับตาลง

จู่โจมเหลือบตามองบุรุษทั้งห้าที่ยังนั่งสนทนากันอยู่ไม่ไกล แสงจากกองไฟทำให้มองเห็นใบหน้าที่เป็นกังวลของพวกเขาได้ถนัด ยกเว้นบุรุษที่สวมหมวกปิดบังใบหน้า นางหันกลับมามองลือเจียนหาวซึ่งตอนนี้หลับตาลงด้วยท่าทีสบายอกสบายใจ นางจึงได้แต่หลับตาลงนอนเช่นกัน

แม้ว่าตำแหน่งที่นางและเขากำลังนอนกอดกายกันอยู่จะทำให้นางอดหน้าแดงหายใจติดขัดไม่ได้ ทว่านางก็ไม่คิดกังวลใดๆ เพราะเชื่อใจเขาจึงหลับตาลงอย่างว่าง่าย

หลังจากร่างบางที่อยู่ข้างๆ ผ่อนคลายลง ลือเจียนหาวก็ลืมหืมตาขึ้น เขาไม่ได้ไว้วางใจคนทั้งห้าเสียทีเดียว แต่เขาก็ไม่รู้ลึกถึงไอสังหารหรือแววมุ่งร้ายจากบุรุษทั้งห้าคนเลยแม้แต่น้อย หากให้เขาเลือกที่จะออกไปเผชิญหน้ากับมือสังหารที่ยังไม่รู้ว่าเป็นคนของฝ่ายใด มิสู้เขาเกาะติดคนเหล่านี้ที่ช่วยเหลือเขาเอาไว้จะดีกว่า เพราะหากเขาประมือกับมือสังหารเหล่านั้นอีกครั้ง โอกาสที่เขาจะเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นไปได้มาก

ความจริงแล้วเขาจะแอบหนีไปเลยก็ได้หากว่าเขาตัวคนเดียวเช่นทุกครั้ง เพราะถึงอย่างไรกำลังภายในของเขาก็ฟื้นคืนมาแล้วหลายส่วน ทว่าตอนนี้เขายังมีภาระที่จะต้องส่ง ‘ฮูหยิน’ ที่เขาเพิ่งจะได้มาผู้นี้ให้ไปถึงจุดหมายปลายทางเสียก่อน อย่างไรก็ตามก็เคยช่วยเหลือเขาเอาไว้ แม้ว่าตอนแรกจะเป็น

เขาที่ยื่นมือเข้าช่วยนางก็ตามที่

ลือเลื่องหาญสู้ไม่ส่ายใจทุกครั้ง เพียงแค่คิดว่าเขาจะละทิ้งนางให้เผชิญชะตากรรมในป่าโดยลำพัง ทั้งที่เมื่อก่อนเขาไม่เคยแยแสกับชีวิตของคนแปลกหน้าเลยแม้แต่น้อย ทว่าตอนนี้เขากลับตั้งใจทิ้งนางไม่ได้ และตั้งใจจะไปส่งนางให้ถึงหมู่บ้าน เพราะรู้ว่ารูปโฉมของนางนั้นดึงดูดอันตรายรอบกายมายังตัวนางเอง

เขารู้ดี เขาได้เปลี่ยนไปแล้ว ชีวิตสงบสุขบนหุบเขามังกรหลับได้เปลี่ยนเขาจากมือสังหารเลือดเย็นที่อยู่ในเงามืดให้กลายเป็นคนธรรมดาที่มีบ้านให้กลับ มีสมาชิกครอบครัว มีน้องสาวและน้องชายให้ห่วง ที่สำคัญที่สุด มีคนที่ห่วงใยเขาเช่นกัน

ม้าผีเท้าดีสองตัวที่กำลังควมเข้ามาทำให้เสี่ยวเอ๋อริบกระวีกระวาดมา
ต้อนรับ ที่แห่งนี้เป็นเพียงโรงเตี๊ยมแห่งเดียวสำหรับนักเดินทาง ดังนั้นเมื่อมีคนผ่านทางมา พวกเขาก็เลือกไม่ได้ จำเป็นต้องแวะพักที่แห่งนี้เท่านั้น หรืออย่างน้อยๆ ก็ซื้อหาเสบียงอาหารสำหรับเดินทางต่อ

ร่างโปร่งของบุรุษสองคนกระโดดลงมาจากหลังม้า ก่อนที่บุรุษชุดสีดำจะเดินนำเข้าไป ตามด้วยบุรุษชุดสีน้ำเงินเข้มที่ดูตัวเล็กกว่า

“ห้องพักหนึ่งห้อง จัดเตรียมน้ำอาบ อาหารขึ้นไปด้วย อ้อ ให้คนนำม้าไปไว้ที่คอก จัดการเรื่องน้ำและหญ้าให้พวกมันด้วย” บุรุษชุดดำเอ่ยขึ้น

“ได้ขอรับ” เสี่ยวเอ๋อกระวีกระวาดทำตามพร้อมกับส่งสัญญาณให้ผู้ช่วยอีกคนเข้ามารับหน้าที่นำม้าไปผูกไว้ที่คอกด้านหลัง ห้องของทั้งสองอยู่ชั้นบน ซึ่งเป็นห้องที่ดีที่สุดในโรงเตี๊ยม บุรุษชุดดำจ่ายเงินและรีบปิดประตูทันทีที่เสี่ยวเอ๋อเดินจากไป

“พี่سه่! ท่านว่าผิดปกติหรือไม่ เราเดินทางมากก็ใกล้จะถึงชายแดนแล้ว แต่โยชวบ้านจึงไม่เอ่ยถึงข่าวสงครามเลย” เหยียนหว่านเอ๋อในคราบบุรุษชุดสีน้ำเงินเข้มขมวดคิ้วเอ่ยขึ้นทันที

“อาจจะเป็นเรื่องดีก็ได้นะ เพราะหากชาวบ้านต่างพากันร่ำลือถึงข่าวสงคราม บางทีเราอาจจะต้องกังวลไปมากกว่านี้ก็ได้ ไม่เอ่ยถึงก็แสดงว่าไม่มีอันใดต้องเป็นห่วงอย่างไรเล่า เจ้าอย่ากังวลไปเลย พวกเขาไม่เป็นอะไรหรอก เชื้อข้า มาเถอะ ถอดหน้ากากออกก่อน อาบน้ำแล้วนอนพักแต่หัววันหน่อย เจ้าเหนื่อยมาทั้งวันแล้ว หากป่วยขึ้นมาผู้อาวุโสจะว่าข้าได้ว่าไม่ดูแลเจ้า” อวีนหย่าในชุดสีดำเอ่ย

ตอนนั้นนางถอดหน้ากากออกมาผิงลมแล้ว จึงเดินเข้ามาช่วยเหยียนหวานเอ๋อที่ยังคงยืนนิ่ง

เมื่อสองปีก่อนเหยียนหวานเอ๋อถูกทำร้ายจนแทบจะเรียกได้ว่าทำข้างหนึ่งของนางก้าวเข้าไปยังยมโลกแล้ว แต่เพราะอู่ณอัคคีของวังเมฆาอัคคีจึงสามารถรั้งชีวิตนางกลับมาได้ ตอนนั้นแม่อาการป่วยของนางจะหายเป็นปกติดีแล้ว ทว่าทุกคนก็ยังคงกังวลกับสุขภาพของนาง เกรงว่าโรคเก่าของนางจะกำเริบขึ้นมาอีก

“เหมพิ่สะไ้ ข้าหายดีแล้วนะ”

“แต่ก็ต้องระวัง เจ้ายังอาบน้ำเย็นไม่ได้ และต้องกินยาให้ตรงเวลา ข้ารู้นะ” อวีนหย่าเอ่ยอย่างรู้ทัน

“อาจารย์ช่างรอบคอบ นี่เขาคงจะสั่งความกับท่านมาแล้วทุกอย่างละสิ”

“เขาเป็นห่วง”

“ข้ารู้ ข้าเพียงแต่ไม่อยากจะให้ทุกคนประคบประหงมข้าเกินไป ข้าเป็นหมอ ดังนั้นจึงรู้ว่าอาการของตัวเองดีขึ้นมากแล้ว”

“เอาเถอะ อย่างไม่เสียก็ต้องป้องกันเอาไว้ก่อน รุ่งเช้าเราจะเดินทางกันทั้งวันโดยไม่หยุดพัก เจ้าจึงสมควรเข้านอนให้เร็วหน่อย” อวีนหย่ากำชับ

“ก็ได้เจ้าคะ” เหยียนหวานเอ๋อยอมแพ้ในที่สุด อย่างไรก็ตาม มีพิ่สะไ้ อย่างอวีนหย่าเดินทางมากับนางเช่นนี้ นางรู้สึกอุ่นใจยิ่งนัก

เสียงฝีเท้าที่ดังขึ้นทำให้จู่ฮลินลืมนึกถึงไบนั่น ไบนั่นกำลังวิ่งหนีเธออย่างกะทันหันของนางอยู่ใกล้จนชิด แขนข้างหนึ่งของเขากอดรัดเอวนาง ภายใต้อาณัติที่เล็กซึ่งคลุมอยู่บนกายของทั้งสอง นางใจเต้นแรง ทั้งยังเขินอายเหลือประมาณ ทว่าสายตางานกลับไม่อาจจะไปจากไบนั่นของเธอได้

บุรุษผู้นี้มีไบนั่นที่ล่อลวงผู้คนยิ่งนัก โครงหน้างดงามได้รูปแห่งบุรุษเพศ คิ้วดกหนา จมูกคมสัน ริมฝีปากบางเฉียบ หากไม่นับรวมดวงตาคมที่ดูร้ายซึ่งทำให้ผู้คนรู้สึกหวาดหวั่นจนไม่กล้าจ้องมองเขานั้น นับว่าเขาเป็นบุรุษรูปงามที่น่าหลงใหลจนสตรีมิอาจปฏิเสธผู้หนึ่ง

“เลียน...เลียนหัว” จู่ฮลินแตะมือลงไบนั่นของเขานั่น

“ท่านพี่” เขากะลือบอคนางเสียงเบาให้ได้ยินกันเพียงสองคน

“ตอนนี้เจ้าคือฮลินของข้าจำได้หรือไม่” ดวงตาสีเทาของเขากะลือเปิด มันไร้ซึ่งแววแห่งความหวังงุ่นโดยสิ้นเชิง จนจู่ฮลินอดสงสัยไม่ได้ว่าเขาเพิ่งจะตื่นจริงหรือ

“เอ่อ...” จู่ฮลินกะลือตามองไบนั่นเรียบเฉยนั้น เขาเอ่ยออกมาโดยที่หน้าไม่แดง ลมหายใจไม่สะดุดเลยสักนิด ผิดกับนางที่ตอนนี้ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าไบนั่นร้อนหัว น่าจะกลายเป็นสีแดงลามไปทั้งกายแล้วกระมัง นางมองเขาลูกขึ้นมานั่งแล้วมองไปรอบๆ ภายในถ้ำ

“นั่น...”

ตอนที่ลือเจียนหวากำลังลงเดินลงปรานอยู่นั้น เสียงบางอย่างก็ดังแว่วเข้ามาในถ้ำ ทุกคนที่อยู่ภายในถ้ำหันมามองหน้ากันโดยไม่ได้นัดหมาย พวกเขาลุกขึ้นแล้วเดินออกไปด้านนอกทันที

หิมะที่ปกคลุมจนขาวโพลนทำให้อากาศเย็นเยียบกว่าเมื่อก่อน ยิ่งเมื่อเดินออกมาจากถ้ำยิ่งหนาวเหน็บ จู่ฮลินเงยหน้ามองดอกเหมยสีแดง แม้จะโดนพายุหิมะมาทั้งคืน ทว่าดอกเหมยสีแดงก็ยังคงเข้มแข็งและยืนหยัดทนทาน ทั้งยังแบ่งบานงดงามทำหยาเย้ยหยันลมหนาวอย่างกล้าหาญ

“หากข้าฟังไม่ผิด นั่นคือเสียงกลองกระมัง กลองศึก ลมทำให้เสียงของกลองศึกดังมาไกลถึงเพียงนี้” นานแพยเอ่ยขึ้น น้ำเสียงของเขาแผ่วไวด้วยแววเคร่งเครียด เขายังคงสวมหมวกที่มีผ้าคลุมนั้นอยู่บนศีรษะ จนน่าสงสัยว่าเมื่อคืนเขาได้ถอดมันออกหรือไม่

“ข้าเพียงนี้หิมะตกหนัก แม้ทัพเลยคิดอันใดอยู่จึงบุกป้อมเจิ้งจิน เขาบำไปแล้วหรือ”

“เสียงกลองเช่นนี้มีใช่่าบุกเต็มอัตราศึกหรือ” ตัวนงหันมามองผู้เป็นนาย

สื่อเจียนหาหน้ไปมองยังทิศทางของป้อมเจิ้งจิน เขาต้องรีบแล้ว เสียงกลองที่ดังขึ้นทำให้เขากังวล การรบเต็มอัตราศึกของทัพสองแคว้น แน่หนว่าการบาดเจ็บล้มตายย่อมต้องมี ชาวการชนะในคราแรกไม่ได้พิสูจน์ว่าทัพแคว้นจ้าวจะชนะ

เสียงกลองศึกที่รวดเร็วของสองแคว้นทำให้เขารู้ว่าตอนนี้ทัพสองแคว้นกำลังจะเข้าปะทะกันอย่างจริงจังแล้ว สื่อเจียนหาหน้มามองจู่ฮลินแล้วขมวดคิ้ว นางเองก็เงยหน้ามามองเขาอยู่เช่นกัน มือใหญ่ของเขารั้งให้นางก้าวออกมาห่างจากบุรุษทั้งห้า จนแน่ใจว่าพวกเขาจะไม่ได้ยินในสิ่งที่เขากระซิบบอกนาง

“ฮลิน ข้าต้องเร่งเดินทางกลับ ข้า...”

“ท่านไปเถิด” นางกลับตอบออกมาด้วยน้ำเสียงมั่นคง

“จากนี้ข้าจะเดินทางเอง ข้าอยู่ที่ชายแดนมาเกือบสองปีแล้ว เส้นทางลวงนี้ข้าพอจะรู้จัก ท่านอย่าได้กังวลไปเลย ท่านมีภาระหน้าที่ ข้าจะไม่รังท่านเอาไว้” จู่ฮลินงยหน้าขึ้นยิ้มให้เขา

แม้ว่านางจะบอกเขาแบบนั้น ทว่าความรู้สึกผิดที่เกาะกุมจิตใจเขากลับยิ่งเพิ่มพูน

จู่ฮลินมองออก เขามีความร้อร่นในดวงตา แต่เพราะเขารับปากจะปส่งนางให้ห่างจากชายแดน เขาจึงยังจากไปไม่ได้ แม้ว่านางไม่อยากจะแยกจากเขา แต่ก็ไม้อาจเห็นแก่ตัวโดยการเหนี่ยวรั้งเขาเอาไว้ คนที่ไม่มีความสนาต่อ

กันไหนเลยจะยังฝืนอยู่ได้ นางมองออกว่าเขาไม่ได้สนใจในตัวนางอย่างที่นางมีใจให้เขา เขาเพียงแค່หวังโยนนางเพราะรู้ว่าหากนางเดินทางเพียงลำพังจะต้องเจอกับอันตราย

กบปรกกับนางและเขาต่างคนต่างก็ได้ช่วยเหลือกันและกันมา นางจึงกลายเป็นภาระที่เขามิอาจละทิ้งไปอย่างง่ายดาย นางเดินทางผ่านหน้าเขาไปด้วยดวงใจเจ็บปวด ในใจก็สาบานกับตัวเองว่าจะไม่มอบใจให้บุรุษใดนอกจากเขา แม้ว่าทั้งสองจะไม่มีวาสนาต่อกันก็ตาม

“ข้าก่อน” สือเจียนหาหวังข้อมือบอบบาง

เขาไม่เข้าใจตัวเองเลยแม้แต่น้อยว่ารังนางไว้ด้วยเหตุใด ทั้งที่หากเขาจากไปในตอนที่นางเอยเช่นนี้แล้ว เขาเองก็จะหลุดพ้น ไม่ต้องรู้สึกผิด เพราะนางเป็นคนเอยและสามารถเดินทางด้วยตัวเองได้

“หากไปถึงเมืองจงตูแล้ว เจ้าจะทำเช่นไร”

“ข้าก็จะไปแจ้งข่าวการตายของคนในขบวนให้ญาติของพวกเขาทราบเจ้าค่ะ”

“ข้าหมายถึงตัวเจ้า”

“ชะ...ข้าก็จะหางานทำ อาจจะค้าขายเล็กๆ น้อยๆ ข้าเย็บปักถักร้อยเก่ง ข้าอาจจะปักผ้าขาย” จู้อี้หลินหลบตาเพราะไม่อยากให้เขากังวล

นางไม่มีญาติ ไม่มีผู้ใดให้พึ่งพิง คนผู้เดียวที่นางมีคือเสี่ยวเป่า สาวใช้ที่เฝ้าถอนตัวมาจากหอฉานจ้วนพร้อมนาง ทว่าตอนนี้เสี่ยวเป่าก็มาตายจากไปแล้ว อย่างไรก็ตามนางเป็นเพียงหญิงสาวตัวคนเดียว การที่จะทำการค้าขายนั้นว่ายากยิ่ง นางยังต้องระวังตัวเองจากภัยรอบกายที่นางดึงดูดเข้ามาแต่ละวันอีกด้วย

“ค้าขาย” สือเจียนหาขมวดคิ้ว

ล้อเล่นหรือไง หญิงสาวตัวคนเดียวจะทำการค้าขาย นางไม่ถูกลักพาตัวไปขายเข้าหอนางโลม หรือโดนบุรุษมากด้วยตันหาจับไปตั้งแต่วันแรกที่แยกจากเขาก็เห็นว่าชอบคุณสวรรค์แล้ว

“ไปกับข้า ติดตามข้าไปยังป้อม ที่นั่นเจ้าอาจจะช่วยเหล่าแพทย์หลวง
ทำแผลให้นายทหาร” สือเจียนหวานหลุดปากออกไปอย่างที่ใจคิด เขาแทบจะกัด
ลิ้นตัวเองเมื่อเอ่ยจบ เขาบ้าไปแล้วที่เอ่ยออกมาแบบนั้น ทั้งที่ตลอดมา
เขาไม่เคยโยยดีผู้ใดเช่นนี้มาก่อน

ต้องเป็นเพราะเขาขลุกอยู่กับเหยียนหวานเอ๋อมากไปแน่ๆ เขาตัดสินใจ
โยนความคิดให้ผู้เป็นน้องสาวอย่างหน้าไม่อาย

“มาเถอะ เราสมควรต้องออกเดินทางแล้ว ที่นั่นเจ้าอาจทำประโยชน์ให้
ทัพหลวงแคว้นจ้าวได้ แต่เจ้าคงต้องปลอมตัวเป็นชายเพราะเจ้าอาจจะ...”
...ทำให้เหล่าทหารลุ่มหลง

เขาไม่ได้เอ่ยจนจบแต่กำมือรอบข้อมือเล็กของนางแน่น และตั้งท่าจะ
เดินกลับไปหาบุรุษทั้งห้าที่ตอนนั้นมองมายังทั้งสองด้วยความประหลาดใจ

จู่ฮ์ลินก้มลงมองมือใหญ่ที่เกาะกุมมือนางเอาไว้ด้วยดวงตาเปล่ง
ประกาย น้ำตาของนางคลอออกมาจากเขี้ยวอย่างมีอางห้าม นานเท่าไรแล้วที่
ไม่มีคนคอยห่วงใยเอาใจใส่นางเช่นนี้ นานมากแล้วที่ไม่เคยมีคนมองนางอย่าง
หญิงสาวธรรมดา

ในดวงตาของเขาก็ไร้ซึ่งทัศนหรรษาเคแฉกเช่นบุรุษทั่วไปที่มองนาง เขา
แสดงออกชัดว่าเป็นคนเย็นชา ทว่าจนแล้วจนรอดเขาก็กลับยังคงกอบกุมมือนาง
เอาไว้ ทั้งที่นางตัดสินใจจะปล่อยเขาไป แต่เป็นเขาที่ทำให้นางตัดสินใจไม่ได้
นางหลงรักเขาเสียแล้ว หลงรักอย่างมีอางจนตัวทั้งยังมิอาจหักใจ

“ข้า...”

“ทำไมหรือ” สือเจียนหวานหันหน้ากลับมามองนาง สีหน้าของนางทำให้
เขาลังเล

“หรือว่าเจ้าไม่เต็มใจ”

“มิใช่ ข้าเต็มใจ ข้าเต็มใจอย่างยิ่งที่จะติดตามท่าน ไม่ว่าเป็นที่ใดข้าก็
จะไปกับท่าน” นางลนลานตอบออกมาทันที ทว่าก็ต้องรีบก้มหน้างุดด้วยความ
เขินอายเมื่อเห็นคิ้วของเขาเลิกขึ้นเล็กน้อย

ลือเจียนหาวก้มลงมองใบหน้าที่แดงก่ำของนาง หัวใจเขาเต้นแรงขึ้นจนผิดสังเกต นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้ยินว่ามีคนเต็มใจจะติดตามเขา ที่น่าประหลาดใจกว่าคือเขาไม่ได้รังเกียจที่นางเอ่ยเช่นนั้น ทั้งที่ก่อนหน้านี้เขาไม่ชอบข้องแวะกับผู้อื่น เขาไม่เคยมีผู้ติดตาม เพราะตลอดมาเขาได้แต่ติดตามจ้าวเหยียนเจี้ยนไปทั่วทุกสารทิศ

ยิ่งเป็นสตรีด้วยแล้ว ยิ่งไม่มีใครที่ไม่หวาดกลัวเขาจนหลีกหนีไป หากไม่นับรวมเหยียนหว่านเอ๋อและคนในครอบครัวที่คุ้นเคยกันแล้ว ในชีวิตเขาแทบจะไม่มีหญิงสาวคนใดกล้าเข้าใกล้ด้วยซ้ำ ทว่าตอนนี้หญิงสาวที่รู้จักเขาเพียงไม่กี่วันกลับบอกว่านางเต็มใจที่จะติดตามเขา

“ข้าหมายถึงข้าไม่อยากจะเป็นตัวถ่วงท่านเพราะข้ารู้ว่าท่านกำลังเร่งรีบ”

“เราจะหามาเพื่อให้เดินทางได้เร็วขึ้น แล้วเร่งเดินทางโดยไม่พัก ดังนั้นหากเจ้าเห็นเหนื่อยก็ไม้อาจจะหยุดพักได้”

“ข้าทนต์ได้ละค่ะ”...ขอเพียงให้ข้าได้ติดตามท่านเท่านั้น...นางคิดในใจ

“เช่นนั้นก็ดี ไปกันเถิด” ลือเจียนหาวกระชับมือเหล็กแน่นขึ้น ก่อนจะเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าหานเพย ซึ่งคนของหานเพยก็ดูเหมือนจะพร้อมเดินทางแล้ว พวกเขาทั้งหมดเก็บของเสร็จแล้วตอนที่ลือเจียนหาวสนทนากับจู้ฮัลลิน

“เราสมควรลงเขาได้แล้ว หากข้าว่านี่หิมะอาจตกลงมาอีก” ลือเจียนหาวเอ่ย

“ม้าและรถม้าของข้าฝากเอาไว้กับชาวบ้านที่มีอาชีพหาของป่า บ้านของพวกเขาอยู่ตรงเชิงเขานี้เอง หากเราไปที่นั่น ข้าจะมอบม้าให้เจ้ากับฮูหยิน หากเดินทางท่ามกลางหิมะคิดว่ามีม้าน่าจะสะดวกกว่า”

“เช่นนั้นก็ขอบคุณล่วงหน้า” ลือเจียนหาวไม่ปฏิเสธเพราะเขาเองก็ต้องการม้าอยู่เช่นกัน ทว่าตอนนั้นเองเสียงกระบี๊แหวกอากาศเข้ามาพร้อมกับไอสังหารรุนแรงก็จู่โจมคนทั้งหมด

ตัวนหงรีรีบเข้ามาคุ้มกันผู้เป็นนายเอาไว้ด้านหลัง เช่นเดียวกันกับลือเจียนหาวที่ดันร่างบางไปหลบอยู่หลังของตน

กลุ่มมือสังหารปรากฏกายขึ้นที่ละคน และล้อมพวกเขาเอาไว้ให้จมนมอยู่ด้านหน้าต้นเหมยที่ส่งกลิ่นหอมตลบอบอวลในอากาศ อากาศหนาวเย็นท่ามกลางหิมะขาวโพลนทำให้บรรยากาศเช่นนี้ที่รายล้อมยิ่งทวีความน่ากลัวมากขึ้น ใบหน้าของมือสังหารที่แม้จะมองไม่เห็นเนื่องจากผ้าคลุมที่ปกปิด แต่กลับสามารถข่มขู่ผู้คนให้หวาดหวั่นได้ โดยเฉพาะหญิงสาวเพียงคนเดียวอย่าง จูอี้หลิน

“องค์รัชทายาท ท่านสามารถมาได้เพียงเท่านี้ อย่าขัดขืนอีกเลย มอบตราประทับมาเถิด ถึงอย่างไรตอนนี้จักรพรรดิพระองค์ใหม่ก็ทรงขึ้นครองราชย์ไปแล้ว” บุรุษชุดดำผู้หนึ่งเอ่ยขึ้น ทว่าใบหน้ากลับจ้องเขม็งมายังสื่อเจียนหา

“เจียนอิง เจ้าชายมีความพยายาม” นานเฟยที่มีหมวกคลุมศีรษะเอาไว้ก้าวออกมาหนึ่งก้าว เขาก็คือนานเฟยหลง หรือองค์รัชทายาทแคว้นหนาน ผู้ซึ่งมีข่าวลือว่าสิ้นพระชนม์ไปแล้วนั่นเอง

ทว่าที่สื่อเจียนหาไม่เข้าใจก็คือ ทำไมมือสังหารจึงหันมามองเขาในตอนที่ถูก

“เสด็จอาจจะขึ้นครองราชย์ได้อย่างไรหากไม่มีตราประทับของแคว้นจริงหรือไม่” นานเฟยหลงก้าวออกมาอีกก้าว จนมันเฝ้าว่าสื่อเจียนหาและจูอี้หลินยืนอยู่ในตำแหน่งที่มองไม่เห็นใบหน้าของเขา

“ปล่อยคนอื่นไป พวกเขาไม่มีส่วนรู้เห็นใดๆ” นานเฟยหลงเอ่ยเสียงราบเรียบ

เจียนอิงซึ่งเป็นหัวหน้ามือสังหารยืนนิ่งเฉย เขาถือคนสนิทของหนานหลิงอี หรือเหลียงอ๋อง ผู้ที่ก่อการกบฏและทำการสถาปนาตัวเองขึ้นเป็นจักรพรรดิ

หน้าที่ของเจียนอิงที่ได้รับมอบหมายมาก็คือการตามล่าตราประทับและสังหารหนานเฟยหลง ทว่าใครจะคาดว่าเขาจะได้เจอกับคนที่ไม่เคยคาดคิดว่า จะเจอ ดวงตาของเจียนอิงเป็นประกายเจิดจ้าขึ้น เมื่อมองไปยังสื่อเจียนหา

ก่อนจะหันกลับมามองหนานเพยหลง

เสียงหัวเราะที่เย้ยหยันโหดพร้อมทั้งประกายดวงตาที่สาดออกมา ทำให้หนานเพยหลงเย็นวาบไปทั้งกาย เขามีอาจหลีกเลี้ยงได้อีกแล้ว ความจริงที่เขาพยายามซุกซ่อนเอาไว้กำลังจะเปิดเผย เขาไม่นำมาแค้นจำเลย ไม่นำออกตามหาผู้ที่ไม่ควรปรากฏตัวในยามนี้เลยจริงๆ

ยิ่งตอนนี้ได้เห็นดวงตาของเจียนอิง เขายิ่งตระหนักว่าความลับที่เขาพยายามซุกซ่อนมาตลอดสิบห้าปีนั้นหนานหลงก็รู้อยู่แล้ว

“ในที่สุดเจ้าก็หาห้องชายพบแล้วสินะ หนานเพยหลง”

“บังอาจ! กล้าเอ่ยพระนามองค์รัชทายาทออกมาเชียวหรือ” ตัวหนงตวาดเสียงดังเมื่อได้ยินมือสังหารเอ่ยนามของผู้เป็นนาย

“องค์รัชทายาทหรือ เจ้าหมายถึงใครเล่า หากหมายถึงองค์รัชทายาทแล้วหนานนั้นทรงสิ้นพระชนม์ไปแล้ว อีกทั้งจักรพรรดิที่เพิ่งจะขึ้นครองราชย์ยังมีทรงแต่งตั้งองค์รัชทายาท” เจียนอิงยังคงเยือกเย็น ในขณะที่ผู้คุมกันของหนานเพยหลงทั้งสี่คนนั้นเดือดดาล มือที่กุมกระบี่เกร็งจนข้อนิ้วเป็นสีขาว

“เขาไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้ ทั้งยังไม่รู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด ละเว้นเขาแล้วข้าจะมอบตราประทับให้เจ้า” หนานเพยหลงเอ่ยออกมา

“องค์รัชทายาท” ผู้คุมกันทั้งสี่ของเขาอุทานพร้อมกันเสียงดัง

“เจ้ายังคงสวมหมวกอำพรางใบหน้าเช่นนี้ หรือว่ายังไม่ได้บอกความจริงกับเขา” มือสังหารหันมามองสื่อเจียนหาแล้วหัวเราะ

“หนานเพยหลง เจ้าช่างโง่เขลายิ่งนัก ดันดันออกตามหาเขามานานนับสิบๆ ปี พอพบหน้ากลับมีอาจบอกความจริง”

“หุบปาก” หนานเพยหลงเอ่ยอย่างเดือดดาล

“ได้ยินมาว่ายี่สิบปีก่อน พระอัครชายาที่ต้องหนีการตามล่าของเสนาบดีที่คิดจะลอบปลงพระชนม์พระองค์ในขณะเสด็จออกไปยังสุสานบรรพชาศรัยของแคว้นหนาน แต่มีคาดคิดระหว่างการหลบหนี พระองค์ที่ทรงพระครรภ์จะมีพระประสูติกาล หนานเพยหลงและหนานเพยเทียนคือ

พระนามของพระโอรสฝาแฝดของจักรพรรดิ พระอัครชายามีพระประสูติกาล
ฝาแฝดเพศชาย” เจียนอิงเดินเข้าไปหาหนานเฟยหลงที่ละก้าว

“เจ้าคงไม่รู้เรื่องนี้สินะหนานเฟยเทียน” ประโยคสุดท้ายนี้เจียนอิงหัน
มาเอ่ยกับสื่อเจียนหา

สื่อเจียนหา ก็ได้แต่ขมวดคิ้วด้วยความงงัน นามที่เจียนอิงเอ่ยออกมา
คล้ายคลึงคลาว่าเขาเคยได้ยินจากที่ไหน แต่ไม่ว่าจะนึกเท่าไรก็นึกไม่ออก

“พอที!” หนานเฟยหลงทวาด ร่วงสูงสันเที๊ยม กลืนอายุสูงศักดิ์ที่เพียร
รักษาตอนนี้ถูกโหละที่พวยพุ่งออกมาจนจมนมิต เขาหันกลับมาด้านหลัง มอง
ใบหน้างงันของสื่อเจียนหา ใบหน้าเช่นนั้นทำให้เขารู้สึกผิดยิ่งนัก

“เสียนหัว เจ้าพาสุหยินของเจ้าไปเสีย เรื่องนี้ไม่เกี่ยวอันใดกับเจ้า”
หนานเฟยหลงเอ่ย น้ำเสียงอ่อนโยนของเขาสิ้นสะท้อนอย่างห้ามไม่อยู่

“จะไม่เกี่ยวได้อย่างไร ในเมื่อเขาคือน้องชายของเจ้า เป็นองค์ชายรอง
แคว้นหนานที่หายสาบสูญไปถึงยี่สิบสี่ปี หรือเจ้าจะปฏิเสธ อ้อ หากเจ้าตั้งใจ
จะให้เขารู้ คงไม่สวมหมวกปิดบังใบหน้าที่เหมือนกันกับเขาเช่นนั้นหรอก จริง
หรือไม่” เสียงหัวเราะอย่างสาแก่ใจดังขึ้น

สื่อเจียนหาฟังทุกอย่างด้วยใบหน้างงัน เขาเดินมาจนหยุดอยู่ตรงหน้า
หนานเฟยหลง ทั้งสองมีความสูงเท่ากัน รูปร่างก็ใกล้เคียงกันจนน่าตกใจ สิ่ง
ที่เขาได้ยินทั้งหมดแม้จะเป็นเรื่องน่าเหลือเชื่อ แต่หากว่าเป็นเรื่องโกหกแล้ว
ทำไมหนานเฟยหลงจะต้องสวมหมวกปิดบังใบหน้าไว้ตลอดเวลา

อีกทั้งเรื่องใหญ่ขนาดนี้ หากไม่เป็นความจริง หนานเฟยหลงซึ่งเป็นถึง
องค์รัชทายาทแคว้นหนานน่าจะปฏิเสธออกมาอย่างชัดเจน แต่หากกลับยืนเงียบ
ด้วยอากัปกริยาสิ้นสะท้อน

สื่อเจียนหาเดินเข้ามาจนชิด มือใหญ่ยกขึ้นไปจับหมวกของหนานเฟย-
หลงช้าๆ ผู้ติดตามก้าวเข้ามาใกล้ ทว่าช้ากว่าหนานเฟยหลง เขาคว่ำมือของ
สื่อเจียนหาเอาไว้

“เจ้าอย่าทำเช่นนั้นเลย ไปเสียในขณะที่ยังมีโอกาส ถือว่าข้าขอร้อง...

“ไปเสีย” เสียงสั่งสะท้อนของบุรุษผู้ที่มีน้ำเสียงนุ่มนวลมาโดยตลอดยิ่งกระตุ้นความใคร่รู้ของสื่อเจี้ยนหาว เขาไม่ฟังคำทัดทานหาว่าเปิดหมวกไปนั้นออกทันที

ใบหน้าแดงงามที่เหมือนกันจนแทบจะแยกไม่ออกปรากฏขึ้นตรงหน้าคราแรกสื่อเจี้ยนหาวเพียงคิดว่าตนกำลังยืนอยู่หน้ากระโจมงานใหญ่ กระทั่งมองเห็นประกายดวงตาอ่อนโยนที่มองตรงมายังเขา

นั่นมิใช่ดวงตาของเขาแน่นอน เขาไม่เคยมีแววตาที่เอื้ออาทรและอ่อนโยนเช่นนี้มาก่อน ไม่แม้แต่ในตอนที่เขา มองเหยียนหว่านเอ๋อ น้องสาวที่เขารักและห่วงใยมากที่สุด

จู้อี้หลินเองก็มองใบหน้าหนานเฟยหลงกับสื่อเจี้ยนหาวสลับกันไปมาเหมือน...ช่างเหมือนเหลือเกิน เหมือนจนนางแยกไม่ออก หากว่าไม่ได้มองเสื้อผ้าที่แตกต่างกันของพวกเขา เมื่อครุ่นนางเพิ่งจะยินดีปรีดาที่นางมีโอกาสดิตตามเขา ทว่าความจริงที่ว่าเขาคือองค์ชายรองของแคว้นหนานกลับทำให้นางกับเขาอยู่ห่างไกลกันออกไปอีก

นางเป็นเพียงอดีตหญิงคนिकाที่แสนต่ำต้อย เช่นนั้นแล้วจะอาจเอื้อมทำให้เขาต้องต่างพร้อยได้อย่างไร นางไม่อาจไม่ยอมรับ ทว่านางไม่คู่ควรแม้แต่จะยื่นใกล้เขาต่างหาก

“นี่มันเรื่องอันใดกัน” สื่อเจี้ยนหาวถามเสียงเรียบ เขาตกตะลึงมองใบหน้าของหนานเฟยหลงอย่างไม่อยากจะเชื่อ

“พี่บอกให้เจ้าไป โยเจ้าจึงไม่เชื่อ” หนานเฟยหลงเอ่ยขึ้นเสียงเบา เขายื่นมือข้างหนึ่งออกมาหาสื่อเจี้ยนหาว ทว่าโดนอีกฝ่ายปัดออกอย่างไม่ดี

“เรื่องเหลือเชื่อเช่นนี้ผู้ใดจะเชื่อ ข้ามิใช่องค์ชาย มิใช่หนานเฟยเทียน และมิใช่น้องชายของเจ้า” สื่อเจี้ยนหาวเอ่ยเสียงเย็นชา

“เฟยเทียน”

“นั่นไม่ใช่ชื่อของข้า” สื่อเจี้ยนหาวหยุดเดิน ทว่าก็ไม่ได้หันกลับมา เขาเดินห่างออกมาจากหนานเฟยหลงที่มองตามร่างสูงของน้องชายที่พลัดพรากจากกันตั้งแต่เกิดด้วยดวงตาเศร้าสร้อย

“เหลือเชื่อหรือไม่ เจ้าก็คืออนุชาของข้า” น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดและรู้สึกผิดของหนานเฟยหลงทำให้สื่อเจียนหวางซงกั๊ก

“ขอภัยที่ต้องขัดจังหวะการพบกันที่น่าซาบซึ้งนี้ แต่ไม่ว่าเจ้าจะเชื่อหรือไม่เชื่อ วันนี้พวกเจ้าทั้งหมดก็ต้องตายที่นี่” เจียนอิงเอ๋ยออกมาเสียงเย็นเยียบ

ทันทีที่เจียนอิงเอ๋ยจบ คนของเขาก็เตรียมพร้อมสู้ เจียนอิงฟ่งเข้าไปหาสื่อเจียนหวางเพราะรู้ว่ามิหรือที่หนานเฟยหลงจะยื่นหนึ่งเฉยให้น้องชายถูกทำร้าย

“ไม่...” หนานเฟยหลงพุ่งกายเข้าไปขวาง โดยไม่สนใจว่าตนจะมีวรยุทธ์หรือไม่

ตอนที่ฝ่ามือมู่งร้ายนั้นจะปะทะเข้ากับแผ่นหลังของหนานเฟยหลง สื่อเจียนหวางหันหลังกลับมา แล้ววิ่งร่างสูงของหนานเฟยหลงให้ผล่ออกห่าง เขาเตะเท้าออกไปปัดฝ่ามือนั้น แล้วขัดเจียนอิงไปหนึ่งฝ่ามือ ร่างทั้งสองร่างที่ปะทะกันต่างก็ถอยหลังไปคนละก้าว

ตอนนี้หนานเฟยหลงที่ยืนมั่นคงอยู่ข้างกายสื่อเจียนหวางได้แต่เลิกล้มที่จริงเขาไม่ได้คาดหวังว่าน้องชายผู้เย็นชาจะหันหลังกลับมา ทั้งยังช่วยเหลือเขาเอาไว้อีกด้วย แม้แต่เจียนอิงเองก็ไม่คาดคิดว่าอีกฝ่ายจะฟื้นตัวเร็วขนาดนี้ เพราะคนของเขารายงานว่าผู้ที่หนานเฟยหลงยื่นมือเข้าช่วยนั้นบาดเจ็บมาก

“ข้าช่วยเจ้าครั้งนี้ ถือว่าชดเชยที่เจ้าได้ช่วยเหลือข้าก่อนหน้านี้นี้ เราสองคนไม่มีสิ่งใดติดค้างกันอีก” สื่อเจียนหวางเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“เฟยเถียน” หนานเฟยหลงมองตามแผ่นหลังว่างเปล่าเย็นชานั้นอย่างเจ็บปวด ยี่สิบสี่ปีที่พลัดพราก แม้เขาจะรู้ว่าเขามีน้องชายแฝดอยู่ ทว่าน้องชายของเขาไม่รู้ ดังนั้นหากอีกฝ่ายจะแสดงท่าทีเหินห่างเช่นนี้ เขาก็เข้าใจได้ดี

“เราไปกันเถิด” สื่อเจียนหวางเดินไปหยุดตรงหน้าจู่ฮ์หลินที่ยืนมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเงียบๆ

“แต่ว่า...” จู่ฮ์หลินมองไปหน้าชาวซิดของหนานเฟยหลงแล้วรู้สึกเห็นใจ

ยั้งนัก

“ที่นี่ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเราแล้ว” เขายังคงใช้น้ำเสียงเย็นชาเช่นเดิม โดยที่สีหน้าไม่เปลี่ยนไปแม้แต่น้อย

“เจ้ายังไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น จนกว่าจะมอบวิหคยมทูตมาให้ข้า” เจียนอิงเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงที่แฝงแววข่มขู่

ตอนนี้เองที่สื่อเจียนหวางขมวดคิ้ว เขาหันไปมองใบหน้าเรียบเฉยของเจียนอิง แล้วแอบประณินอีกฝ่ายอยู่ในใจ เขาพบว่าเจียนอิงผู้นี้มีใช้คนที่เขาสมควรต่อสู้ด้วยในขณะที่เขากำลังบาดเจ็บภายในเช่นนี้ ทว่าวิหคยมทูตก็มีอาจมอบให้ผู้ใดโดยง่ายเช่นกัน

“เจ้าบอกข้าสิ เหตุใดข้าจะต้องมอบวิหคยมทูตคุณให้เจ้า”

น้ำเสียงเย็นชาอยู่เป็นนิจของสื่อเจียนหวางทำให้หนานเฟยหลงเป็นกังวล เขารู้จักเจียนอิงดี เพราะทั้งคู่ต่างก็มีเหตุให้ปะทะคารมกันอยู่เสมอ แม้แต่ราชวงศ์ก็รู้ทั้งสี่ของเขาก็รู้ว่าเขาจะเอาชนะเจียนอิงได้โดยง่าย นับประสาอะไรกับน้องชายของเขาคนเดียวที่กำลังกล่าวว่ายวโมโหคนอยู่

“ข้าพระองค์จะถ่วงเวลาพวกมันเอาไว้ ขอท่านปกป้ององค์รัชทายาทด้วย” ตัวหงเดินเข้ามาขวางอยู่ตรงหน้าทั้งคู่ พร้อมกันนั้นราชวงศ์ก็อีกสามคนก็เดินขึ้นมาอยู่เคียงข้างเขา หนานเฟยหลงหันไปมองสื่อเจียนหวางและจู่ฮ์หลิน ก่อนจะมีสีหน้ากังวล

“เจ้าพาสุภินของเจ้าหนีไปเสีย เจ้าสองคนหนีไปจะเร็วกว่า สีมี่เรื่องทั้งหมดในวันนี้เสีย” หนานเฟยหลงเอ่ยแล้วดันร่างของคนทั้งคู่ให้ออกเดินทางตัวสื่อเจียนหวางกลับไม่แม้แต่จะขยับ

สื่อเจียนหวางกระชับมือจู่ฮ์หลินแน่น เขาก้าวเท้าออกไปได้ไม่กี่ก้าวก็ต้องชะงัก ความคิดของเขากำลังตีกันมั่วไปหมด เขาไม่เคยสับสนเช่นนี้มาก่อน เขาไม่สามารถเดินจากไปอย่างไม่ว่าทุกซั้วร้อนเช่นที่เขาเคยทำในอดีต ทั้งที่ในใจเขามีความมั่นใจว่าระหว่างเขากับคนแปลกหน้าเหล่านี้ไม่มีความเกี่ยวข้องกัน

ทว่าความรู้สึกผิดชอบชั่วดีกลับกำลังกัดกร่อนในใจของเขา ยามที่เขา

ถูกจู่โจม คนเหล่านี้ยื่นมือเข้าช่วยเหลือเขา ยามนี้คนเหล่านี้กำลังประสบกับปัญหา เขาจะจากไปอย่างสบายใจได้อย่างไร

“ท่านเจ้าคะ” จูอีหลินเรียกสื่อเจี้ยนหาเสียงเบา

“เราจะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้หรือเจ้าคะ พวกเขา...พวกเขา...” จูอีหลินหันหลังกลับไปมอง ก่อนจะรั้งมือสื่อเจี้ยนหาเอาไว้

สื่อเจี้ยนหาหันหลังกลับไปมองหนานเฟยหลง ซึ่งยังคงยืนอยู่เบื้องหลังแนวป้องกันขององค์กรฯทั้งสี่ แผ่นหลังอันโดดเด่นนั้นช่างเดียวดายเหลือเกิน ใบหน้าเศร้าสร้อยของเขากลับทำให้สื่อเจี้ยนหาหงุดหงิดและกำลังละล้าละลังอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“เจ้าพาเขาถอยออกมา” เอย่จบกี้กระโดดเข้าไปในวงการต่อสู้ วิหคยมทูตทั้งสองถูกดึงออกมาจากรองเท้าหุ้มแข้งทั้งข้างซ้ายและขวา ก่อนจะตัวตวัดเข้าไปสู่ต่อสู้อย่างคล่องแคล่ว

จูอีหลินยิ้มอย่างยินดี นางเดินกลับมาแล้วยื่นมือออกไปรั้งหนานเฟยหลงให้ถอยหลังห่างจากวงต่อสู้เล็กน้อย ก่อนที่จะหันมองร่างสูงของสื่อเจี้ยนหาที่กำลังรับมือกับมือสังหารของเจี้ยนอิง

“เขามีใช้คนฉลาด” จูอีหลินตอบดวงตาที่มีแต่คำถามของหนานเฟยหลง นางยิ้มให้แก่คำพูดของตัวเอง นี่นางถึงกับพูดเหมือนรู้จักเขาดี ทั้งที่นางเองก็ไม่เข้าใจสักนิดว่าภายในใจเขาคิดอะไรอยู่

การต่อสู้ของคนที่ทั้งสองฝ่ายเริ่มดุเดือดขึ้น ท่ามกลางหิมะที่ตอนนี้กำลังโปรยปรายลงมาอีกครั้ง อากาศที่หนาวเย็นด้านนอกไม่ได้ทำให้กลุ่มคนทั้งสองเลิกรา จูอีหลินมองตามร่างสูงด้วยความห่วงใย มีหลายครั้งที่นางแทบหวัดร้องออกมา เมื่อเขาเกือบจะโดนกระบี่ยาวของเจี้ยนอิงกรีดลงบนร่าง ทว่าเขาก็อาศัยความรวดเร็วหลบหลีกไปได้

นางเห็นฝีมือของราชองค์กรค์ของหนานเฟยหลงแล้วรู้สึกชื่นชม พวกเขาสมกับเป็นราชองค์กรค์ขององค์กรฯหายากแคว้นหนานยิ่งนัก

“หากแม่นยำได้ฝึกวรยุทธ์ ข้าจะได้ปกป้องเขา มิใช่พบกันครั้งแรกก็ต้อง

เป็นฝ่ายให้เขามาปกป้องเช่นนี้” เสียงแหบแห้งลั่นหวังของหนานเพยหลงทำให้ จู้อี้หลินเห็นใจเขายิ่งนัก

“ท่านมิได้ทำอันใดผิด เอ่อ ขอพระราชทานอภัย หม่อมฉันหมายถึง พระองค์เป็นถึงองค์รัชทายาท เรื่องการฝึกวรยุทธ์นั้น...”

“พูดกับเราตามสบายเถิด ตอนนี้เราก็มิใช่เป็นคนพลัดถิ่นหรอกหรือ มี องค์รัชทายาทที่ไหนโดนไล่ล่า ทั้งยังรับบัลลังก์เช่นนี้เล่า”

ระหว่างที่พูดนั้นถงอวี้เยียนกลับโดนคนของเจียนอิงแทงเข้าหนึ่งกระบี่ เขาล้มลงและกลิ้งมายังทั้งคู่ ส่วนตัวหนง ฟางจื่อหรง และเซียวไห่เฟิง ยังคง ช่วยสือเจียนหาต่อต้านกระบี่ของเจียนอิงและมือสังหารคนอื่นๆ

“องค์รัชทายาท หากเป็นเช่นนี้ต่อไปเราอาจต้านไม่ไหว ทรงพาแม่นางน้อยคนนั้นหนีไปก่อนเถิด”

“ไม่ แม้แต่เพยเทียนยังอยู่เพื่อช่วยเรา แล้วเราจะเอาตัวรอดไปคนเดียวได้อย่างไร”

ระหว่างที่ทั้งสองกำลังสนทนากันอยู่นั้นร่างบางก็ลอยสูงขึ้น เพราะแสงเส้นยาวของเจียนอิงที่ตัวดำเข้ามาโดยไม่มีผู้ใดสังเกตเห็น

“แม่นาง! / สุหยิน!”

กว่าที่ทั้งสองจะหันมาพบร่างของจู้อี้หลินก็ลอยไปอยู่ตรงหน้าเจียนอิงเสียแล้ว